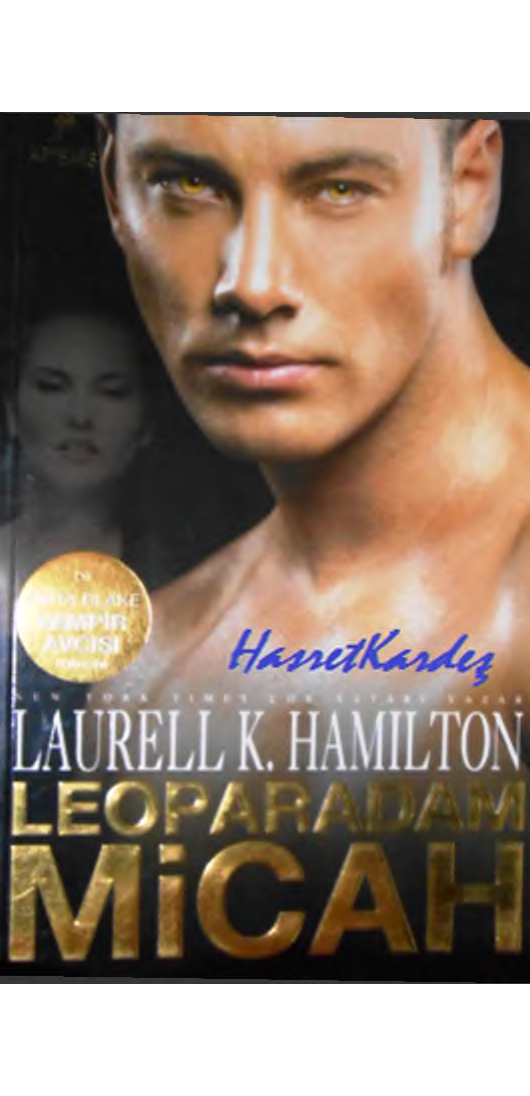

ANITA BLAKE
VAMPİR AVCISI
HasretKardeş
NEW YORK TIMES EN ÇOK SATAN YAZAR
LAURELL K. HAMILTON
LEOPARADAM
MICAH

LEOPAR ADAM
MiCAH

LAURELL K. HAMILTON

İngilizce'den Çeviren
Deniz Evliyagil

ARTEMİS

AB/255
ABG/87
A/55

LEOPARADAM MiCAH

LAURELL K. HAMILTON

Orijinal Adı: *Micah*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren: Deniz Evliyagil
Türkçe Düzenleme: Alkım Irkad
Son Denetim: Cansu Canseven
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik Uygulama ve Sayfa Tasarım: Karen Yardımlı

1. Basım: Ağustos 2010
ISBN: 978 - 605 - 4377 - 27 - 5
Sertifika No: 10905

Laurell K. Hamilton © 2006

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

BÖLÜM
1

TELEFON ÇALDIĞINDA ŞAFAK SÖKELİ YARIM saat olmuştu. Zil sesi rüyamı bin parçaya böldü. Öyle ki ne hakkında olduğunu bile unuttum. Nefes nefese ve sersemlemiş bir halde uyandım. Sadece kendimi daha berbat hissedecek kadar uyumuştum, dinlenecek kadar değil.

Nathaniel yanımda inleyerek "Saat kaç?" diye mırıldandı. Yatağın öbür tarafından Micah'ın uyku sersemi, boğuk sesi geldi. "Erken."

Her zamanki gibi ikisinin arasında uyuyordum. Yatakta doğrulup oturmaya çalıştım ama kapana

kısılmıştım. Yatak örtülerinden oluşan bir kapana... Nathaniel'ın saçları koluma dolanmıştı. Yatağa girmeden önce genellikle saçlarını örerdi ama dün gece bizim standartlarımıza göre bile çok geç kalmış ve mümkün olan ilk anda kendimizi yatağa atmıştık.

"Sıkıştım," dedim, Nathaniel'ın saçlarının koluma dolaşmasına engel olmaya çalışarak. Gür saçları neredeyse ayak bileklerine uzanıyordu. Bu kadar çok saç olunca, bu olayın arapsaçına dönmesi an meselesiydi.

"Telesekretere not bırak," dedi Micah. Saati görebilmek için dirseklerinin üzerinde kalkmıştı. "Bir saatten az uyuduk." Omuzlarına inen saçları karmakarışıktı. Işık geçirmeyen kalın perdelerin karanlığında, yüzü zar zor seçiliyordu.

Sonunda elimi Nathaniel'in vanilya kokulu saçlarından kurtarmayı başardım. Yan dönüp dirseğimin üzerinde hafifçe doğrularak telesekreterin devreye girmesini bekledim. Polisin beni acil bir iş için mi çağırdığını, yoksa Kürklüler Koalisyonu'nun acil yardım hattından Micah'ı mı aradığını böylece

öğrenebilecektik. Bir striptizci olarak Nathaniel'a fazla 'acil telefon' gelmezdi. İyi ki de gelmiyordu, işin doğrusu bir stiriptizcinin ne tür bir acil durum için çağrılacağını bilmek istediğimden emin değildim. Aklıma gelen ihtimaller ya çok aptalcaydı ya da çok iğrenç. Telefon tam on kez çaldı ve nihayet telesekreter devreye girdi. Micah telesekreter mesajındaki sesini bastırarak söylendi. "İkinci hattın telesekreterin onuncu çalıştan sonra devreye girmesi kimin marifeti?"

"Ben," dedi Nathaniel. "Yaparken iyi bir fikir gibi gelmişti."

İkinci bir telefon hattı almıştık çünkü tavsiye isteyen, hatta bazen de kurtarılması gereken yeni şekil-değiştiricilerin acil durum hattındaki en temel yardımcısı Micah'tı. Bilirsiniz, *Bardayım, kontrolümü kaybetmek üzereyim, insan içinde kürklü bir yaratığa dönüşmeden önce gelip beni buradan alın.* Şekil-değiştiricilik teknik olarak yasak değildi ama yeniler bazen kontrolünü kaybediyor ve tekrar kendine gelmeden önce bir insanı yiyebiliyordu. Böyle durumlarda mahkemeye çıkıp cinayetle

yargılanmalarına fırsat kalmadan, yerel polis tarafından vurularak öldürülme ihtimalleri de yüksekti. Tabii polislerin gümüş mermileri varsa. Yoksa? O zaman durum hakikaten fecileşebiliyordu.

Micah kürklülerin sorunlarını anlıyordu çünkü o bu bölgenin Nimir-Raj'ıydı. Yani leoparların kralı.

Telesekreterden bir nefes sesi geldi. Hızlı, çılgın gibi. Ses, yorganı kucağımda toplayarak yatakta oturmama sebep oldu. "Anita. Anita. Ben Larry. Orada mısın?" Çok korkmuş gibiydi.

Benden önce Nathaniel telefona uzandı ve "Larry, Anita burada," dedi hemen. Sonra da endişeli bir yüzle ahizeyi bana verdi.

Larry Kirkland şimdi bir federal görevli, ölü diriltici ve vampir infazcısıydı. Bu, şu demekti, artık kolay kolay paniğe kapılmıyordu. Benimle çalışmaya başladığı günden bu yana büyümüştü ya da yaşlanmıştı ya da her neyse.

"Larry, ne oldu?"

"Anita, Tanrı'ya şükür." Sesinde, herhangi birinin sesinde duymak istemeyeceğim kadar bü-

yük bir rahatlama vardı. Bunun anlamı, benden onun için çok önemli bir şey yapmamı isteyeceğiydi. Onu büyük bir sıkıntıdan ya da başındaki büyük dertten kurtaracak bir şey.

"Neyin var Larry?" diye sordum. Kendi sesimin de endişeli çıkmasına engel olamamıştım.

Telefonun diğer ucunda, duyabileceğim şekilde yutkundu. "Ben iyiyim," dedi. "Tammy iyi değil."

Ahizeyi sıkıca kavradım. Karısı Dedektif Tammy Reynolds, Bölgesel Doğaüstü Araştırmalar Bölümü'ndeydi. İlk aklıma gelen bir görev sırasında yaralandığı olmuştu. "Tammy'ye ne oldu?"

Micah bana doğru eğildi. Diğer yanımda Nathaniel dikkat kesilmişti. Düğünlerine hep birlikte gitmiştik. Lanet olsun, ben mihrapta Larry'nin yanında durmuştum.

"Bebek... Anita... Doğum başladı."

Bu benim kendimi daha iyi hissetmeme sebep olmalıydı ama öyle olmadı. "Daha beşinci ayındaydı."

"Biliyorum. Biliyorum. Doğumu durdurmaya çalışıyorlar ama..." Cümlesini bitirmedi.

Tammy hamile kaldığında, bir süredir çıkıyorlardı. Bebek dört aylıkken evlenmişlerdi. Ve şimdi, ikisinin de tüm planlarını değiştiren bu bebek belki de asla doğmayacaktı. Ya da hayatta kalmayacaktı. S.ktir!

"Larry, ben... Ah, Larry, çok üzgünüm. Bana ne yapacağımı söyle." Aklıma hiçbir şey gelmiyordu ama ne isterse istesin yapacaktım. Larry benim arkadaşımdı ve sesinde öyle büyük bir acı vardı ki... Hissiz ve kuru polis sesiyle konuşmakta zaten hiçbir zaman uzmanlaşamamıştı.

"Sabah sekiz uçağıyla FBI için bir tanık diriltmeye gidecektim."

"Federal tanık? Hani şu henüz ifadesi alınamamışken aniden ölen adam..." dedim.

"Evet. Onu diriltmek için bizim gibi aynı zamanda federal görevli olan bir dirilticiye ihtiyaçları var. Hakimin bir zombinin ifadesinin alınmasına izin vermesinin sebeplerinden biri de benim bir federal görevli olmamdı."

"Hatırlıyorum," dedim ama pek mutlu değildim. Elbette onu yarı yolda bırakmayacak ve öd-

leklik etmeyecektim, hele de Tammy hastanedeyken. Ama uçmaktan nefret ediyordum. Hayır, uçmaktan korkuyordum. Kahretsin!

"Uçmaktan nefret ettiğini biliyorum," dedi Larry.

Bu beni gülümsetti. Kendi hayatı altüst olmak üzereyken bile beni düşünüyordu. "Sorun değil Larry. O uçakta yer var mı diye bakacağım. Olmazsa bir sonraki uçağa binerim. Ama merak etme, gideceğim."

"Davanın dosyası Animatörler A.Ş.'de. Onu almak için ofise uğramıştım. Tammy aradığında dosyaları evrak çantama yerleştiriyordum. Evrak çantam ofiste, yere fırlattım sanırım. Görevli ajanın adı..." Duraksadı. "Hatırlayamıyorum. Ah, lanet olsun, Anita, adamın ismini hatırlamıyorum." Tekrar paniğe kapılmıştı.

"Tamam Larry, sorun değil, ben bulurum. Federal Büro'yu arar, değişikliği haber veririm."

"Bert çıldıracak," dedi Larry. "Ölü diriltmede senin ücretin benimkinin neredeyse dört katı."

"Anlaşmanın ortasında fiyatı değiştiremeyiz."

"Hayır." Neredeyse gülüyordu. "Ama bunu denememiz Bert'i çıldırtacak."

Ben de güldüm çünkü haklıydı. Bert bizim eski patronumuz, yeni idare müdürümüzdü. Animatörler A.Ş.'nin tüm ölü dirilticilerinin biraraya gelip yaptığı darbenin ardından konumu düşürülmüştü. Ona ya idare müdürlüğü ya da kocaman bir hiç önermiştik. Bu konum değişikliğinin gelirini etkilemeyeceğini anlayınca teklifi kabul etmişti.

"Ofisten dosyaları alacağım, uçağa bineceğim ve oraya gideceğim. Sen sadece kendine ve Tammy'ye göz kulak ol."

"Teşekkürler Anita. Ne diyeceğimi... Kapatmam gerek, doktor geldi." Ve telefon kapandı.

Ahizeyi Nathaniel'a uzattım, o yerine koydu.

"Ne kadar kötü?" diye sordu Micah.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Larry'nin de bildiğini sanmıyorum." Yorganı itip ikisinin vücutlarının oluşturduğu sıcak aralıktan çıktım.

Micah da doğruldu. "Nereye gidiyorsun?"

"Uçakta yer ayırtmam ve şu dosyaları bulmam gerek."

"Tek başına bir uçağa binip şehir dışına çıkmayı mı düşünüyorsun?" Şimdi yatakta oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarına dolamıştı.

Yatağm ayakucundan ona baktım. "Evet."

"Ne zaman döneceksin?"

"Yarın ya da sonraki gün."

"O zaman uçakta en az iki kişilik yer ayırtman gerek."

Micah'ın neden bahsettiğini anlamam bir saniyemi aldı. Ben ölü diriltiyordum ve yasal bir vampir avcısıydım. Polisin tüm bildiği bu kadardı. Aynı zamanda bir federal görevliydim çünkü ateşli silahlar sınavını geçen tüm vampir infazcılarına, hem infazcıların yetkilerini artırmak hem de onları daha iyi denetleyebilmek için bu unvan verilmişti. Ya da en azından niyet buydu. Ama ben aynı zamanda, St. Louis'nin vampir efendisi Jean-Claude'un insan hizmetkarıydım.

Jean-Claude'la aramızdaki bu bağ yüzünden bazı nitelikler kazanmıştım. Bunlardan biri de *ardeur*'dü. Bu da seksin benim için yemekle aynı

olması gibi bir şeydi. Eğer yeterince yemez ve doymazsam hastalanıyordum.

Fakat *ardeur* o kadar da kötü bir şey değildi. Metafiziksel bağım olan kimselere zarar verme ihtimalimi saymazsak eğer. Burada bahsi geçen 'zarar' onları incitmenin ya da yaralamanın ötesindeydi. İçlerindeki tüm hayatı emme potansiyeline sahiptim. Dahası, *ardeur,* beslenmek için rasgele birini seçebilirdi. Bunun anlamı, *ardeur*'ün bir anda içimde yükselmesi ve kendine bir kurban bulmasıydı. Onun seçimi, benim tercihlerimle her zaman uyuşmayabiliyordu. Iyyy!

İşte bu yüzden erkek arkadaşlarımdan ve birkaç arkadaşımdan besleniyordum. Daima aynı kişiden beslenemiyordunuz çünkü yanlışlıkla o kişiyi *ölümüne* sevmeniz de mümkündü. Jean-Claude'da da *ardeur* vardı ve onu yüzyıllardır besliyordu ama benim durumum biraz daha farklıydı ya da ben, kontrol etme konusunda henüz yeterince iyi değildim. Bunun üzerinde çalışıyordum fakat kontrolüm henüz mükemmelleşmemişti ve yabancılarla dolu bir uçakta kontrolümü kaybetmem hiç de

hoş olmazdı. Ya da federal ajanlarla dolu bir minibüste.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordum. "Federal bir davaya, yanımda erkek arkadaşımla gidemem."

"Oraya federal görevli olarak gitmiyorsun, yani tam olarak değil," dedi Micah. "Seni bu davaya ölü diriltici olarak çağırdılar. Asistanın olduğumu söylersin. Başka bir şey bilmelerine gerek yok."

"Neden sen gidecekmişsin?" diye sordu Nathaniel. Sırtüstü uzanmış, yastıklara dayanmıştı. Yatak örtüsü çıplaklığını zar zor örtüyordu.

"Çünkü en son senden beslendi," dedi Micah. Nathaniel'a, omzuna dokunacak kadar yaklaştı. "Ben onu bayılmadan ya da hasta düşmeden, senden daha sık besleyebilirim."

"Çünkü sen Nimir-Raj'sın, bense sadece sıradan bir leoparadamım." Sesi kırgın ve aksiydi ama sonra içini çekti. "Niyetim problem çıkarmak değil. Sadece, ikiniz yokken, burada hiç yalnız kalmadım."

Micah'la birbirimize baktık. Neredeyse altı aydır birlikte yaşıyorduk. Nathaniel'la Micah benim

evime aynı anda taşınmıştı. Her ikisiyle de tek başıma çıkmamıştım. Gerçek anlamda değil. Yani, elbette ikisiyle de başbaşa bir yerlere gitmiştim ve seks de daima grup olmak zorunda değildi ama her zaman birlikte uyuyorduk.

Micah'la benim bir ölçüde yalnız kalmaya, mahremiyete ihtiyacımız oluyordu. Nathaniel'sa yalnızlıktan hiç hoşlanmazdı.

"Biz yokken Jean-Claude'un yerinde kalmak ister misin?" diye sordum.

"Sen olmadan beni orada ister mi?"

Neden bahsettiğini biliyordum. Yine de... "Jean-Claude seni sever."

"Dert edeceğini sanmam," dedi Micah. "Asher zaten hiç dert etmez."

Son cümleyi söyleyişinde, dönüp ona bakmama sebep olan bir şey vardı. Asher, Jean-Claude'un sağ koluydu. Arkadaş, düşman, aşık, düşman olmuşlar ve yüzyıllar süren mutsuzluk içinde mutlu birkaç on yılı aşık oldukları bir kadını paylaşarak geçirmişlerdi.

"Neden böyle söyledin?" diye sordum.

"Asher erkekleri, Jean-Claude'dan daha fazla seviyor," dedi Micah.

Kaşlarımı çattım. "Sana ya da Nathaniel'a asıldığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Micah güldü. "Hayır, aslında Asher bize karşı daima çok dikkatli. Her ikimizin de Asher, Jean-Claude ve seninle birlikte aynı yatakta birçok defa çırılçıplak kaldığımız düşünülürse, Asher'ın tam bir centilmen olduğunu söyleyebilirim."

"Peki, Asher'ın erkekleri Jean-Claude'dan daha fazla sevdiğini nereden çıkardın?" diye sordum.

"Şeyden... Sen bakmadığın zamanlarda Asher'ın Nathaniel'a bakışından."

Yatağımdaki diğer adama döndüm.

"Asher seni rahatsız ediyor mu?"

Başını salladı. "Hayır."

"Micah'ın az önce söylediği gibi sana baktığını farketmiş miydin?"

"Evet," dedi Nathaniel. Yüzü hala çok sakindi.

"Ve bu seni rahatsız etmiyor?"

Gülümsedi. "Anita, ben striptizciyim. Bana o şekilde bakan o kadar çok insan var ki."

"Ama onlarla bir yatakta çıplak uyumuyorsun."

"Asher'la da aynı yatakta çıplak uyumuyorum. Seni becerebilmek için benden kan alıyor. Şehvetli bir şey olabilir ama cinsellikle alakası yok, kanla ilgili."

Kaşlarımı çatıp *aşk hayatım* adını vermekten hoşlanmadığım bu karman çorman ilişkiler ağında yolumu bulmaya çalıştım. "Micah, senin, Asher için yemekten daha fazlası olduğunu ima etti."

"İma etmiyorum," dedi Micah. "Senin ve Jean-Claude'un çok kızmayacağınızı bilse, Asher'ın şimdiye kadar çoktan Nathaniel'a arkadaşlıktan fazlasını önereceğini söylüyorum."

Bir ona, bir ötekine baktım. "Öyle mi?"

Önceden prova etmiş gibi ikisi de aynı anda baş sallayarak onayladı.

"Ve ikiniz de bunu biliyordunuz?"

Başlar yine öne doğru sallandı.

"Niye bana söylemediniz?"

"Çünkü ya sen, ya ben, birimiz daima Nathaniel'ı korumak için oradaydık," dedi Micah. "Bu defa orada olmayacağız."

İçimi çektim.

"Sorun olmaz," dedi Nathaniel. "Namusumdan gerçekten endişe edersem, gidip Jason'ın koynuna girerim." Gülümsemesi daha da genişledi.

"Komik olan ne?" diye sordum. Sesim öfkeliydi çünkü *Asher, Nathaniel'ı seviyor,* meselesini tamamen atlamıştım. Bazen *bende geç idrak mı var,* diye düşünüyordum. Ve bazen de hayatımdaki erkeklerle başa çıkma konusunda kendimi hazırlıksız hissediyordum.

"Yüzündeki ifade... Öyle endişeli, öyle şaşkınsın ki!" Bir sıçrayışta, örtüleri ardında bırakarak bana doğru emeklemeye başladı. Çıplak ve çok güzeldi. Yatağın ayakucunda duruyordum, kaçacak yerim yoktu ama öyle hızlı geliyordu ki geri çekilmeye çalıştığımda kendimi yerde buldum. Düştüğüm yere oturdum ve daha ne kadar düşebileceğimi düşündüm. Gururum yerlerde sürünüyordu.

Nathaniel yatağtan eğilip sırıttı. "Sana bunun çok şirin olduğunu söylesem bana kızar mısın?"

"Evet," dedim ama gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Vücudunun üst kısmıyla yataktan sarkarak bana yaklaştı. "O zaman söylemem," dedi. "Seni seviyorum Anita." Öpüşeceksek, aramızdaki mesafeyi azaltmak için benim de dizlerimin üstünde kalkmam gerekiyordu.

Öpücük davetine karşılık vermek için doğruldum ve dudaklarıyla buluşurken ağzının içine "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Micah yataktan seslendi. "Nereye gideceğimizi söyle de uçuşlara bakayım."

"Philadelphia," diye mırıldanmama yetecek kadar öpücüğe ara verdim.

Nathaniel bir eliyle karyola direğini tutarak tekrar bana uzandı. Diğer eliyle yüzüme düşen saçları geriye iterken kol kasları hafifçe gerildi. "Seni çok özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim," dedim ve doğru söylediğimi farkettim. Ama FBI'a bir asistanı açıklayabilsem bile, ikincisini yutturamazdım. İki kişi, onların bu insanların kim olduğunu ve bana hangi konuda yardım ettiğini merak etmeye başlamasına sebep olurdu. Ya da en azından kendime söyledi-

ğim şey buydu. Nathaniel'ın insanı büyüleyen lavanta rengi gözlerine bakarken, *FBI'ın benim hakkımda ne düşündüğünü, onu arkada bırakacak kadar umursuyor muyum,* diye düşündüm. Hemen hemen hiç umursamıyordum. Hemen hemen...

BÖLÜM 2

HAVAALANINA GİDERKEN OFİSE UĞRAyıp Larry'nin dosyalarını aldık. Arabayı Micah kullanıyordu, böylece ben de Philadelphia'dakilere değişikliği haber vermek için bir telefon numarası bulabildim. Kartvizitte *Özel Ajan Chester Fox* yazıyordu.

İkinci çalışta telefonunu açtı. "Fox."

Ne bir alo ne bir efendim... Polislik telefon adabını bozuyordu.

"Ben Federal Görevli Anita Blake. Larry Kirkland'i bekliyordunuz, değil mi?"

"O gelmiyor," diye tahmin etti.

"Hayır, ben geliyorum."

"Kirkland'e ne oldu?"

"Karısı hastanede." Telefonda ona ne kadarını söylemeliydim acaba? *Detaya gerek yok,* diye karar verdim.

"Umarım iyileşir." Sesi şimdi yumuşamış gibiydi, hatta dostça bile denebilirdi. Bu onun hakkında daha iyi hissetmeme sebep oldu.

"Büyük olasılıkla iyileşecek ama bebekten emin değiller."

Bir sessizlik oldu. Sanırım gereğinden fazla şey söylemiştim. Yine şu kızsal hassasiyetler. Kısa ve öz olmayı zorlaştırıyorlar.

"Bilmiyordum. Kirkland'in gelememesine üzüldüm ve gelememe sebebine daha çok üzüldüm. Umarım her şey yoluna girer."

"Ben de. Bu arada onun yerini ben alacağım."

"Senin kim olduğunu biliyorum Blake."

Yine aksi, hoşnutsuz tonla konuşmaya başlamıştı. "Senden önce ünün geldi." Bu son cümleyi kesinlikle çok hoşnutsuz bir şekilde söylemişti.

"Bir problem mi var Ajan Fox?"

"Özel Ajan Fox."

"Tamam. Bir problem mi var Özel Ajan Fox?"

"Bu ülkedeki yasal vampir infazcıları arasında, en yüksek öldürme oranına sahip olduğunun farkında mısın?"

"Aslında evet, bunu biliyorum."

"Buraya bir ölüyü diriltmeye geliyorsun Blake, birini infaz etmeye değil. Anlaşıldı mı?"

İşte şimdi ben de sinirlenmeye başlamıştım. "İş olsun mezar dolsun diye adam öldürmüyorum."

"Ben böyle duymadım," dedi alçak sesle.

"Duyduğun her dedikoduya inanma Fox."

"Eğer hepsine inansaydım, benim kentime adımını bile atamazdın Blake."

Micah tek eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle bacağıma dokundu. Beni biraz rahatlatmak için. Çoktan I-70'e çıkmıştık, birkaç dakika sonra havaalanına varmış olacaktık.

"Biliyor musun Fox, madem benden bu kadar rahatsızsın, istersen hiç gelmeyelim. Lanet zombinizi de kendi kendinize diriltirsiniz."

"*Gelmeyelim* derken... Kaç kişisiniz?"

"Bir yardımcı getiriyorum," dedim öfkeyle.

"Peki tam olarak neye yardım edecek bu yardımcı?"

Sesinde o tını vardı! Erkeklerin yüzyıllardır kadınlara karşı kullandığı o tını. Hani kadınların hepsinin sürtük olduğunu ima eden tını.

"Bak, seninle açık konuşacağım Özel Ajan Fox." Çığlık çığlığa bağırmak istediğim zamanlarda kullandığım, buz gibi bir öfkeyle çınlayan sesimle konuşuyordum.

Micah'ın eli bacağımı hafifçe sıktı. "Bu davranışın bana seninle birlikte çalışamayacağımızı düşündürdü. Boğazına kadar dedikodulara gömülmüşsün, dünyadan haberin yok senin."

Tam cevap veriyordu ki sözünü kestim.

"Şimdi söyleyeceğin şeyi çok iyi düşün Özel Ajan Fox çünkü bugün Philadelphia'da görüşüp görüşmeyeceğimiz tamamen buna bağlı."

"Eğer ben güzel güzel oynamazsam, sen hiç mi oynamayacaksın yani, bunu mu söylüyorsun?" En az benim kadar soğuk bir sesle konuşuyordu.

"Güzelliğin canı cehenneme. Ben sadece profesyonel bir tavır bekliyorum. Benimle ilgili bu lüzumsuz paniğin sebebi ne?"

Telefonun diğer ucunda içini çekti. "Aynı zamanda ölü diriltici olan federal görevlileri araştırdım. Pek uzun bir liste değil."

"Evet," dedim. "Öyledir."

"Kirkland geliyor, işi yapıp gidiyor. Sen ne zaman bir dava alsan, işler çığrından çıkıyor gibi."

Derin bir nefes aldım ve yirmiye kadar saydım. Ona kadar saymak beni sakinleştirmeye yetmeyecekti. "Şimdi araştırmana geri dön ve benim çağrıldığım davalara tekrar bak. İşler zaten çığrından çıkmadan kimse beni çağırmaz."

"Gerçekten berbat şeylerle uğraşıyorsun, bunu takdir ediyorum Blake." Tekrar içini çekti. "Ama önce öldürüp sonra soru sormak gibi bir ünün var. Dedikodulara gelince, haklısın, seninle ilgili hoş şeyler anlatıldığı söylenemez."

"Şunu aklında tut Fox, benimle ilgili çirkin hikayeler anlatan bir erkeğin tek derdi, beni becerememiş olmasıdır."

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle."

"Ulaşamadığı ciğere mundar diyor yani, söylediğin bu mu?"

"Ah, anladığım kadarıyla burada belli birinden söz ediyoruz. Kim bu kedi?"

Birkaç saniyelik bir suskunluk oldu. "İki yıl kadar önce, New Mexico'da bir seri katil vakasında çalışmıştın. Hatırlıyor musun?"

"O vakada çalışan herkes onu hatırlar Ajan Fox. *Özel* Ajan Fox. Bazı şeyleri asla unutmazsın."

"Orada biriyle çıktın mı?"

Soru kafamı karıştırmıştı. "New Mexico'da mı?"

"Evet."

"Hayır, neden?"

"Ramirez diye bir polis vardı."

"Dedektif Ramirez'i hatırlıyorum. Bana çıkma teklif etmişti, kabul etmedim. Ama o bana bok atmaz sanırım."

"Bundan nasıl emin olabilirsin ki?"

"Çünkü Ramirez iyi bir adamdı. İyi adamlar, sırf onları reddettin diye sana bok atmaz."

Micah, Pear Tree Lane'deki otoparklardan birinin önünde durmuştu. I-70'ten çıkmıştık ve beni farketmemiştim bile. "Park edecek miyiz?" diye sordu. *Philadelphia'ya gidecek miyiz,* diye soruyordu aslında.

"Oradaki ajanlar arasında sana çıkma teklif eden başka biri oldu mu?" Ajan Fox şimdi daha ciddi, daha az düşmancaydı.

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Oradayken biriyle bir problem yaşadın mı?"

"Pek çok kişiyle."

"Kabul ediyorsun yani."

"Fox, ben kadınım, iyi kazanıyorum, işimde çok iyiyim, bir rozetim ve silahım var, ölüleri diriltiyorum, vampirleri haklıyorum. Birçok kişinin bu şıklardan en az biriyle bir derdi oluyor. Ah, New Mexico'daki teğmenlerden biri benimle ilgili İncil'den bir alıntı yapmıştı."

"Ne alıntısı?"

"*Cadının yaşamasına izin vermeyeceksin.*"

"Şaka yapıyorsun." Gerçekten çok şaşırmıştı. Şaşkınlık, FBI'da sık rastlanan bir ruh hali değildir.

"Hayır, şaka yapmıyorum."

"Sen ne yaptın?"

"Ona kocaman, ıslak bir öpücük verdim. Hem de dudağından!"

Garip bir ses çıkardı, belki de gülmüştü. "Bunu gerçekten yaptın mı?"

"Bunun onu, ona vurmamdan daha fazla rahatsız edeceği belliydi. Üstelik bu yüzden beni kelepçeleyip götüremezlerdi de. Ama benim onu öptüğümü gören diğer polislerin ona cehennem azabı yaşattığına bahse girerim."

Fox şimdi apaçık gülüyordu.

Arkamızdaki arabalar korna çalmaya başlamıştı. "Anita, gidiyor muyuz?" diye sordu Micah.

"Asistanım bugün Philadelphia'ya gelip gelmeyeceğimizi soruyor. Geliyor muyuz?"

Fox gülerek cevap verdi. "Evet, sizi bekliyoruz."

Micah'a döndüm. "Philly'ye gidiyoruz."

"Blake," dedi Fox. "Hayatta yapmayacağım bir şey yapacağım şimdi ve eğer bundan birine bahsedersen sonuna kadar inkar ederim."

"Neymiş o?"

Micah otoparkın bilet gişesinin üzerindeki kırmızı düğmeye bastı ve park biletimizin çıkmasını bekledi. Arabayı bir valenin park etmesini istemiştim. Arabadan inip de karanlık otoparkta kıçınızı oradan oraya sürüklerken valenin kıymetini anlıyordunuz. Arabayı olduğunuz yerde öylece bırakmak, dönüşte de kapının önünde sizi beklerken bulmak, ödediğiniz her kuruşa değiyordu.

"Özür dilerim," dedi Fox. "O vaka sırasında New Mexico'da olan birinin lafıyla hareket ettim. Şu teğmen meselesini bana çok farklı anlatmıştı."

"Ne söyledi?"

Loş otoparka girmiştik.

"Evli bir adama vurulduğunu ve adam seni reddedince zıvanadan çıktığını söyledi."

"Eğer bir gün Teğmen Marks'la tanışırsan, bunun kesinlikle doğru olmadığını anlarsın."

"Yeterince hoş biri değil ha?"

Tereddüt ettim.

"Fiziksel olarak çok da kötü değil galiba. Ama görüntü her şey demek değil. Kişilik, ahlak, akıl fikir... Diğer hoş şeyler işte, bilirsin."

Micah bilet gişesinin biraz ilerisinde arabayı durdurdu.

Görevli bize doğru geliyordu. Birkaç saniye sonra arabadan inecektik. "Eğer uçağa bineceksek, şimdi kapatmam gerek," dedim Fox'a.

"Söylesene, Dedektif Ramirez'i niye reddettin?" diye sordu.

Bunun onu ilgilendirdiğini hiç sanmıyordum, yine de cevap verdim. "St. Louis'de görüştüğüm biri vardı. İşleri karıştırmanın hiçbirimize bir faydası olmazdı."

"Son suç mahallinde işler biraz karışmış ama."

Neden bahsettiğini biliyordum.

"Birbirimize sarıldık Ajan Fox. O evde karşılaştığımız manzaradan sonra, sanırım her ikimiz de sıcak ve canlı bir şeye dokunma ihtiyacı hissettik. Bir erkeğin elimi tutmasına izin verdim ve diğer tüm erkekler onunla yattığıma karar verdi. Tanrım, bazen bu boktan işteki tek kadın olmaktan gerçekten nefret ediyorum."

Arabadan indim. Micah bagajdan çantalarımızı alıyordu.

"Kadın olmayı boşuna suçluyorsun Blake. Ramirez'i ben kucaklasaydım ya da onun benim elimi tutmasına izin verseydim, benim hakkımda da dedikodular çıkardı."

Bu beni bir an durdurdu, sonra gülmeye başladım. "Ah, sanırım haklısın."

Micah araba anahtarını uzatıp karşılığında bir bilet aldı. Tekerlekli valizlerin sapını çekip çıkardı. Valizlerden birini aldım ama hala telefonda olduğum için evrak çantamı onun almasına izin verdim. Minibüs bizim ve diğer birkaç yolcunun binmesini bekliyordu.

"Seninle tanışmayı dört gözle bekliyorum Blake. İkinci el hikayelerden vazgeçme zamanıdır."

"Teşekkürler, sanırım."

"Görüşmek üzere." Ve telefon kapandı.

Telefonun kapağını kapadım. Görevli, çantamı almak için hamle yaparken ben minibüsün basamaklarını tırmanmaya başlamıştım bile. Hep şu etek ve yüksek topuklar yüzündendi. Ne zaman böyle kadınsı giyinsem, erkekler -nedense- aniden daha yardımsever oluyordu.

Micah hemen arkamdaydı. Bagajını taşımak için ona yardım teklif eden olmadı. Oysa bugün o da gayet şık giyinmişti. En klasik takım elbisesini seçmiştik. Ama İtalyan kesimi, tasarımcı imzalı siyah bir takımla yapabilecekleriniz sınırlıydı. Neyse oydu işte. Pahalı.

Gür, dalgalı saçlarını arkada toplamış, balıksırtı örmüştük. Önden bakıldığında kısa saçlı zannedilebilirdi. Takımın içine beyaz bir gömlek giymiş ve klasik bir kravat takmıştı.

Minibüsün en arka sırasına geçtik. Otoparkın loşluğunda bile güneş gözlüklerini asla çıkarmıyordu çünkü siyah camların arkasında bir çift leopar gözü vardı. Çok çok kötü bir adam onu uzun süre hayvan formunda kalmaya zorladığı için tamamen insan formuna dönemiyordu. Gözleri sarı-yeşildi, Chartreuse likörleri renginde, yani kesinlikle insan gözü gibi değil. Yanık teninde çok güzel görünüyordu ama insanların ödünü patlatırdı, bu yüzden güneş gözlüğü şarttı.

FBI bu gözlere nasıl tepki verirdi acaba? Umrumda mıydı? Hayır. Özel Ajan Fox'la işleri yoluna

koymuştuk ya da en azından şimdilik öyle görünüyordu. Ama New Mexico'daki heriflerden biri arkamdan konuşuyor, bana bok atıyordu. Kim? Neden? Umrumda mıydı? Eee, evet, aslında umrumdaydı.

BÖLÜM
3

UÇMAKTAN NEFRET EDİYORDUM. Uçma fobim vardı. Dahası bunu ortadan kaldırmak için yapacak bir şey yoktu. Uçak inişe geçtiğinde kendime hakim olamadım ve Micah'ın elini tuttum sıkıca. Sıkıca. Kan çıkmasa da Micah'ın elinde hilal şeklinde tırnak izleri bırakmıştım. Bunu, çantalarımızı almak için yukarıdaki dolaba uzanana kadar farketmemiştim bile. O zaman sordum. "Niye canını yaktığımı söylemedin?"

"Önemli değildi."

Kaşlarımı çattım, keşke gözlerini görebilseydim. Gerçi büyük ihtimalle onlar da bana bir şey söylemeyecekti ya...

Micah hiçbir zaman polislik yapmamıştı ama birkaç yıl boyunca bir delinin elinde kalmıştı. Eski liderinin, aklından geçenler yüzünden onu cezalandırmaması için *polis yüzü* takınmayı, düşüncelerini yüzüne yansıtmamayı öğrenmişti. Bugüne dek karşılaştığım en sakin, en boş, en ifadesiz yüzlerden birine sahipti.

Micah acıdan hoşlanmazdı. Yani Nathaniel'ın hoşlandığı şekilde hoşlanmazdı. Bu yüzden de tırnaklarım etini delip geçerken bir şeyler söylemesi gerekirdi. Söylememiş olması çok canımı sıkmıştı.

Uçağın koridorunda sıkışıp kaldık, diğer yolcular da bizim gibi bagajlarını almak için ayaklanmıştı. Öylece ayakta dikiliyorduk, sırtına yaslanıp ona tekrar sordum.

"Neden bir şey söylemedin?"

O da geriye doğru kaykıldı, başını çevirip bana gülümsedi. "Gerçeği mi istiyorsun?"

Başımı salladım.

"Bir değişiklik yapıp bu ilişkideki korkusuz taraf olmak eğlenceliydi."

Yüzümü buruşturdum. "Bu da ne demek?"

Dudaklarıma hafif bir öpücük kondurmasına yetecek kadar kısa süreliğine de olsa bana döndü. "Bu şu demek, sen şimdiye kadar gördüğüm en korkusuz insansın ve bazen -sadece bazen- hayatındaki erkekler için bu pek kolay bir şey değil."

Ben onu öpmedim. Tanıştığımızdan beri ilk defa onun temasına karşılık vermemiştim. Somurtmakla ve acaba hakarete mi uğradım diye karar vermeye çalışmakla çok meşguldüm.

"Ne? Kadın olamayacak kadar korkusuz olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun? Ne tür bir maço saçmalığı..."

Beni tekrar, yine büyük bir tutkuyla öptü. Bu defaki öyle küçük bir öpücük değildi, adeta ağzımdan bedenime karışmak, benim içimde erimek ister gibiydi. Elleri deri ceketimin altına kaydı. Vücudunu bana bastırdı, böylece her milimi benim her milimime baskı uyguluyordu. Öpüşü yeterince uzun sürdü ve bedeninin bu durumdan gayet

mutlu olmaya başladığını hissetmeme yetecek kadar beni yakınında tuttu.

Geri çekildiğinde nefessiz kalmıştım. Yutkundum, zorlukla konuştum. "Haksızlık bu."

"Kavga etmek istemiyorum Anita."

"Yine de haksızlık," diye tekrar ettim.

Güldü. Etkileyici, erkeksi gülüşü, üzerimdeki etkisinden ne kadar memnun olduğunu gösteriyordu. Dudaklarına kırmızı rujum bulaşmıştı. Bu da benim şu anda büyük ihtimalle bir palyaço gibi göründüğüm anlamına geliyordu.

Ona öfkeli bir bakış atmaya çalıştım ama bunda pek başarılı olduğum söylenemezdi. Aynı anda hem kızgın olup hem de sırıtmak mümkün değildi. Lanet olsun!

Sıra ilerliyordu. Micah tekerlekli valizini önünde itmeye başladı. Ben benimkini çekmeyi tercih ediyordum, Micah'sa itmekten hoşlanıyordu. O aynı zamanda bir de evrak çantası taşıyordu. Asistan olarak daha fazla şey taşıması gerektiğini söylemişti. Bu konuda da tartışabilirdim ama beni öpmüştü ve tartışacak kadar hızlı düşünememiştim.

Tanıştığımız ilk andan beri, Micah'ın benim üzerimde böyle bir etkisi vardı. Buna ilk görüşte ya da ilk temasta tutku denebilirdi. Bu durum beni hala biraz utandırıyordu. Birine bu kadar çabuk ve böylesine şiddetli bir şekilde abayı yakmak hiç tarzım değildi. Bu ateşin kısa zamanda söneceğini ya da büyük bir kavga edip ayrılacağımızı zannediyordum açıkçası. Ama altı aydır beraberdik ve hala devam ediyordu. Altı ay ve hiç ayrılık yok. Bu benim için bir rekordu. Mesela Jean-Claude'la birkaç yıldır çıkıyordum ama bu süre boyunca defalarca ayrılıp birleşmiştik. İlişkilerimin çoğu da böyleydi. Micah hayatıma girip orada kalmayı başaran tek kişiydi.

Bu başarının bir kısmını, bana her dokunduğunda içimin erimesine borçluydu. Ya da bana böyle hissettirmesine. Aynı zamanda bu bana kendimi çok zayıf, çok kız gibi hissettiriyordu ve bundan hiç hoşlanmıyordum.

Hostes iyi bir uçuş geçirdiğimi umduğunu, yine onları tercih etmemi beklediğini falan söyledi. Gülümsemesinde bir tuhaflık, bir aşırılık vardı. Ak-

lımsa başka yerdeydi. Dudaklarımda ne kadar ruj kalmıştı ve rujun ne kadarı suratıma yayılmıştı?

Durumu kurtarmanın tek yolu, gördüğüm ilk tuvalete girip FBI'la buluşmadan önce temizlenmekti. Rozetlerini göstererek güvenliği aşabilirlerdi tabii ama şu sıralar onlar bile ayrıcalıklarını kullanıp havaalanı güvenliğini zaafa uğratmak istemiyordu.

Silahım omuz askımdaydı. Uçakta silah taşıma ruhsatım vardı. Federal görevli ya da değil, bugünlerde uçakta silah taşımak için de özel bir eğitimden geçmeniz gerekiyordu. Of offf!

Havaalanının ana bölümüne varana kadar birçok tuhaf bakışa ve birkaç da kıkırdamaya hedef oldum. Hakikaten bir aynaya ihtiyacım vardı. Hemen. Acilen.

Micah bana döndü, gülüşünü bastırmaya çalışıyordu.

"Rujunu dağıttım. Üzgünüm."

"Üzgün değilsin," dedim.

"Hayır," dedi. "Değilim."

"Ne kadar kötü?"

Valizin sapını bırakıp başparmağıyla çenemi sildi. Başparmağını bana gösterdi, kızıldı.

"Tanrım, Micah."

"Eğer fondöten kullanıyor olsaydın bunu yapmazdım."

Başparmağını ağzına götürdü ve yaladı. Parmağını ağzına gerekenden fazla sokmuştu. Bu hareketi neredeyse büyülenmiş gibi izledim. "Rujunun tadını seviyorum."

Başımı salladım ve başka tarafa baktım. "Benimle uğraşmayı bırak."

"Neden?"

"Sürekli seninle ilgili fantezilere dalarsam, işimi yapamam çünkü."

Güldü. Yine o erkeksi, sıcacık ses.

Valizimi aldım, hızla yürüyüp öne geçtim. "Sen benimle bu kadar çok uğraşmazdın."

Bana yetişti. "Hayır. Bunu genellikle Nathaniel yapar. Ya da Jean-Claude. Ya da Asher. Ben hep çok düzgün davranırım."

Bu beni düşündürdü ve yavaşlattı. Bu ve on santimlik topuklar. "Onları kıskanıyor musun?"

"Senin kastettiğin anlamda değil. Ama Anita, bunca zamandır ilk kez ikimiz başbaşa kalıyoruz. Sadece sen ve ben."

Bu beni durdurdu. Gerçek anlamda. Bu yüzden de arkamdaki adam kısık sesle bir küfür savurup hızlı bir manevra yapmak zorunda kaldı. Dönüp Micah'a baktım. "Daha önce de yalnız kaldık. Başbaşa dışarı çıktığımız zamanlar oldu."

"Sadece birkaç saatliğine. Hiçbir zaman sadece ikimiz, başbaşa bir gece geçirmedik."

Bunu biraz düşündüm. Altı aydır beraberdik. Bunca ayda bir gece olsun başbaşa kalmış olmalıydık.

Düşündüm ve buna kafa yordum ve hatta kafa patlattım, ta ki hakikaten yorulup patlayacak hale gelene kadar. Haklıydı. Tek bir gece bile yalnız kalmamıştık.

"Ah, lanet olsun," dedim.

Gülümsedi, dudakları rujum yüzünden hala parlıyordu. "Şurada bir tuvalet var."

Valizleri duvar dibine doğru ittik. Micah'ı, bagajlar ve el çantalarıyla bekleyen bir grup erkeğin

yanında bıraktım. Bazıları yanlarındaki çocuklara da bekçilik ediyordu.

Tuvalette sıra vardı tabii. Ama niyetimin öne geçmek değil sadece makyajımı düzeltmek olduğu anlaşılınca sıranın önüne, aynalara doğru ilerlememe kimse kızmadı. Aslına bakarsanız, rujumu nasıl bu kadar berbat edebildiğim üzerine birkaç kişi neşeli yorumlar bile yaptı.

Şüphelerimde haklıydım, gerçekten de palyoçoya benziyordum. Evrak çantasından küçük makyaj çantamı çıkardım. Bunu yanıma almamı Micah hatırlatmıştı, yoksa ben büyük ihtimalle unuturdum. Neyse ki çok iyi bir göz makyajı temizleme losyonum vardı. Ruj da dahil her şeyde işe yarıyordu. Bulaşan ruju temizledim ve ardından dudaklarımı tekrar boyadım.

Rujum kırmızıydı, çok kırmızı, kıpkırmızı. Soluk tenime neredeyse yarı şeffaf bir görünüm veriyordu. Saçlarım, koyu kahve gözlerimle uyumlu bir şekilde, ışıkta simsiyah parlıyordu. Evden çıkmadan önce, gözlerime biraz far, kirpiklerime de maskara sürmüştüm. Tüm makyajım bundan iba-

retti. Fondöten, pudra gibi şeyleri çok seyrek kullanırdım.

Micah haklıydı. Fondöten olmayınca makyajı düzeltmek kolaydı ama... Yine de gıcık olmuştum. Hatta kızgın olmak istiyordum. Kızgın olmak istemek, kızgın olmakla aynı şey değildi. Niye öfkeye tutunmaya çalışıyordum? Vücudunun kısacık bir temasıyla öfkemi silip süpürme yeteneği niye bu kadar canımı sıkıyordu? Bu beni niye böylesine rahatsız ediyordu?

Çünkü bu bendim. Aşk hayatımı kurcalayıp orasından burasından çekiştirme konusunda gerçek bir yeteneğim vardı. Ta ki koparana kadar. Daha geçenlerde, her şeyi böyle kurcalamayı bırakacağıma dair kendime bir söz vermiştim. Hayatımı olduğu gibi kabullenip ondan keyif alacaktım. Kulağa çok basit geliyor değil mi? Öyle değil. Niye bazen en basit planlar, uygulanması en zor olanlardır?

Derin bir nefes aldım ve tuvaletin çıkışındaki boy aynasında kendime bir göz attım. Normalde siyah giyerdim ama Bert bunun yanlış bir izlenim

verdiğini söyleyip duruyordu. "Cenazeye mi gidiyorsun?" derdi. Ah, aslında bir manada evet ama... Benim *ipeksi dokunuş*um kırmızı rujdu. Ama Bert aylar önce bundan da şikayet etmişti. "Bundan böyle siyah ve kırmızı yok. Çok saldırgan!" İşte bu yüzden, siyah ve gri çizgileri olan kömür grisi bir etek-ceket takım giyiyordum.

Drapeli eteğim hareket ettiğimde baldırlarımda hoş bir şekilde dalgalanıyordu. Evde kontrol etmiştim, her ihtimale karşı yine dikkatle baktım. Hayır, jartiyerim görünmuyordu. Uzun zamandır külotlu çorap giymiyordum. Jartiyerin külotlu çoraptan daha rahat olduğu gerçeğine sonunda yenilmiştim. Rahat bir jartiyer kayışı bulmak zor olsa da aramaya kesinlikle değiyordu. Tek yapmanız gereken, eğer romantik bir randevuda değilseniz tabii, hareket ederken jartiyerinizin görünmemesine dikkat etmekti.

Erkekler, jartiyer giydiğinizi farkettiklerinde hakikaten çok tuhaflaşabiliyor.

Eğer Ajan Fox'un benimle ilgili önyargılarından haberdar olsaydım, evden çıkarken külotlu çorap

giyerdim belki. Ama artık çok geçti. Bir kadının güzel görünmesi niye büyük bir kabahatti sanki?

Daha az güzel giyinsem, hakkımda daha az dedikodu mu çıkardı acaba? Belki. Gerçi tişört ve kot giysem, bu defa da fazla gündelik giyindiğimden şikayet edip daha profesyonel görünmem gerektiğini söyleyebilirlerdi. Bazen ne yapsanız yaranamazsınız.

Geç kalıyordum. Kahretsin. Micah'ın yanına dönmek istemiyordum. Neden? Çünkü haklıydı. İlk kez bu kadar uzun süre başbaşa kalacaktık.

Bu niye göğsümün sıkışmasına, nabzımın hızlanmasına sebep oluyordu ki?

Korkuyordum. Peki ama neden? Micah'tan mı? Bir bakıma. Ama sanırım en çok da kendimden korkuyordum. Nathaniel ya da Jean-Claude ya da Asher ya da durumu dengeleyecek başka biri etrafta yokken, Micah'la işleri berbat edeceğimden korkuyordum. Eğer burnunu sokan birileri olmazsa, bir ilişki de olmaz. Böyle durumlarda iki kişinin çok fazla zamanı olur, çok fazla hakikat ortaya dökülür ve sonunda her şey paramparça olur. Ben

ilişkimizin bozulmasını istemiyordum. Micah'ın benden uzaklaşmasını istemiyordum. Ama birine bu kadar değer verdiğinizde ele geçersiniz. Ruhunuzun küçük bir parçasına sahip olur ve bunu kullanarak sizi ölümüne alteder.

Bana inanmıyor musunuz? O zaman siz hiç gerçekten aşık olmamışsınız ve dibine kadar gitmemişsiniz. Şanslısınız.

Sakinleşmek için derin bir nefes daha aldım ve yavaş yavaş dışarı verdim. Bir süredir nefes egzersizleri yapıyordum çünkü meditasyon öğrenmeye çalışıyordum. Nefes kısmında fena değildim ama zihnimi kötü düşüncelerden, çirkin görüntülerden arındırıp boşaltma meselesinde pek başarılı olduğum söylenemezdi. Kafamın içinde ve hayatımda çok fazla şiddet vardı. Micah benim sığınaklarımdan biriydi. Kolları, vücudu, gülümseyişi. Beni ve hayatımdaki şiddeti ve diğer her şeyi bir şekilde kabullenişi. Ah, işte yine korkmaya başladım. S.ktir.

Derin bir nefes daha aldım ve tuvaletten çıktım. Bütün gün orada saklanamazdım, federal ajanlar beni bekliyordu. Ayrıca, en önemlisi kendinizden

saklanamazsınız. Kafanızdan geçen kötü düşüncelerden saklanamazsınız. Ne yazık ki.

Micah beni görünce gülümsedi. Bu gülümseme sadece benim içindi. Ve bu gülümseme, içimdeki o kaskatı, gergin ve buruk şeyi yumuşatıyordu. Bana böyle gülümsediğinde, daha kolay nefes alıp verebiliyordum. Çok aptalca. Birinin sizin için bu kadar çok şey ifade etmesine izin vermek kesinlikle çok aptalca.

Yüzümdeki bir şey beni ele vermiş olmalı çünkü gülümsemesi yavaşça soldu. Bana elini uzattı.

Ona doğru gittim ama elini tutmadım. Elini tuttuğum andan itibaren net düşünemeyeceğimi biliyordum.

Eli yanma düştü. "Ne oldu?" Gülümsemesi şimdi tamamen kaybolmuştu ve bu benim hatamdı. Ama geçen yıllar bana endişelerim hakkında yüksek sesle konuşmayı öğretmişti. Aksi halde paranoyalarım büyüyordu.

Bir adım daha yaklaştım, havaalanının mırıltılı gürültüsünün izin verdiği kadar sesimi alçalttım. "Korkuyorum."

Başını eğdi. "Neden?"

"Seninle yalnız olmaktan."

Gülümsedi ve bana doğru uzandı. Geri çekilmedim. Ellerinin kollarıma dokunmasına izin verdim. Beni tuttu ve bir ipucu ararcasına yüzümü inceledi. Bir şey bulabildiğini sanmıyorum. İyice sarıldı ve "Tatlım," dedi, "benimle yalnız kalmaktan korktuğuna, rüyamda görsem inanmam."

Ona daha da yapıştım, yanağımı göğsüne bastırdım. "Yine de doğru olurdu."

"Evet ama ben sana bundan bahsetmeseydim, büyük ihtimalle sen bunu düşünmeyecektin bile. Onca saat boyunca aklına bile gelmedi. Çok üzgünüm."

Bedenini saran ellerimi daha da sıkılaştırdım. "Asıl ben üzgünüm Micah. Böyle darmadağın olduğum için üzgünüm."

Yüzümü görebilmek için beni kendinden biraz uzaklaştırdı. "Darmadağın değilsin."

Ona baktım.

Güldü. "Tamam, belki biraz dağılmış olabilirsin ama darmadağın değilsin." Sesi öyle yumuşak,

öyle nazikti ki. Bu ses tonunu seviyordum, sesinin böyle yumuşamasına sebep olan tek kişi olmayı seviyordum. Neden onunla birlikte olmanın tadını çıkarmıyordum? Tanrım, keşke bilsem...

"Federaller bizi bekliyor," dedim.

Bana anlamlı bir bakış atma sırası ondaydı. Güneş gözlüklerine rağmen bu bakışı biliyordum.

"Normale döneceğim," dedim. Neredeyse gülümsemeyi bile becerdim. "Bu yolculuğun keyifli yanlarından keyif almaya çalışacağıma söz veriyorum. Biz şey olduğumuz için, eee, başbaşa olduğumuz için garipleşmemeye ve burnumun dikine gitmemeye çalışacağıma söz veriyorum." Son kısmı söylerken omuz silktim.

Yanağıma dokundu. "Aşık olduğun için paniğe kapılmamayı ne zaman öğreneceksin?"

Tekrar omuz silktim.

"Asla. Yakında. Bilmiyorum."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum Anita. Burada, senin yanında olmaktan memnunum."

"Niye?" diye sordum.

"Ne niye?"

"Niye beni seviyorsun?"

Afallamıştı. "Ciddi misin?"

Ciddi olduğumu farkettim. O tuhaf *a ha* anlarından birini yaşıyordum. Pek sevilesi biri olmadığımı düşünüyordum. Niye beni seviyordu? Biri beni niye sevsin?

Parmaklarımı dudaklarında gezdirdim. "Şimdi cevap verme. Derin analizler için vaktimiz yok. İş zamanı. Benim bunalımlarımla daha sonra ilgileniriz."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama başımı iki yana salladım.

"Hadi gidip Özel Ajan Fox'u bulalım." Elimi dudaklarından çektiğimde, başıyla onayladı. Micah'la ilişkimizin yürümesinin sebeplerinden biri de Micah'ın ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bilmesiydi. O *an* neye gebe olursa olsun.

Bu da Micah'm bana niye katlandığını hiç anlamadığım o anlardan biriydi. Bana kim tahammül edebilir ki? Bu defa işleri berbat etmek istemiyordum. Kendiliğinden çözülene kadar Micah'la ilişkimi didik didik etmek istemiyordum. Her şeye

boşvermek ve bunun tadını çıkarmak istiyordum. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Çantaları aldık ve çıkışa yürüdük. Buluşmamız gereken ajanlar, diriltmemiz gereken bir zombi vardı. Ölüyü uyandırmak zor bir iş değildi, zor olan aşktı.

BÖLÜM
4

FEDERALLERLE BAGAJ İADE BÖLÜMÜNDE BUluştuk. Bu kalabalığın ortasında, takım elbiseli bunca adam arasında FBI ajanlarını nasıl tanımıştık?

Ajana benziyorlardı. FBI eğitiminin özelliği ne bilmiyorum ama federal ajanlar kendini daima belli eder. Diğer tüm polisler, hangi bölümde olurlarsa olsunlar, sadece polis gibi görünür. Sadece FBI, FBI gibi görünür ve diğer düz polislere benzemez. Quantico'da onlara her ne yapıyorlarsa, o şey üzerlerine yapışıp kalıyor.

Özel Ajan Chester Fox, bu vakanın sorumlu ajanı, bir Kızılderili'ydi. Kısa saçları, takım elbisesi, hepsi yerli yerindeydi ama yine de diğerleriyle aynı olmadığı gerçeğini gizlemeye yetmiyordu. Telefondaki aksi tavırlarını şimdi daha iyi anlıyordum. Kızılderililerle alakası olmayan bir vakada görevlendirildiğini gördüğüm ilk Kızılderili ajandı. Eğer Amerikan yerlisiyseniz, yeteneklerinize uysun uymasın, genellikle sadece etnik kökenizle ilgili vakalar üzerine bir kariyer yapabilirdiniz. Gerçi Kızılderililerle ilgili vakaların çoğu, kariyer yapmaktan ziyade kariyer bozmaya yarardı. FBI'ın Kızılderililere yaklaşımındaki bir diğer ilginç nokta da, eğer yeterince *yerli* görünüyorsanız, sizi bambaşka bir kabilenin vakasına bile verebilmeleriydi. Dili farklıymış, gelenekleri ayrıymış, ne fayda. Sen Kızılderilisin, değil mi? Tüm Kızılderililer aynı değil mi?

Hayır. Fakat Amerikan devleti bu kabile meselesini hiçbir zaman gerçekten kavrayamadı.

Yanındaki ajanı tanıyordum. Ajan Franklin uzun boylu, ince bir adamdı, ten rengi siyah bile

denebilecek kadar koyuydu. Saçları kısa kesilmişti. Onu en son New Mexico'da gördüğüm zamankinden çok daha kısa. Ama elleri, tıpkı hatırladığım gibi zayıf ve asabiydi. Şair ellerini, paltosunun üzerinde gezdirerek yatıştırmaya çalışıyordu. Sonra benim baktığımı farkedince bu asabi dansı kesti ve bir elini bana uzattı. Sanki partnerine benim bir sürtük olduğumu söyleyen o değilmiş gibi.

Elini sıktım. Olay çıkarmanın yeri değildi. Her ne kadar gözlerime yansımasa da gülümsedim bile. Franklin'se beni gördüğüne memnun olmuş gibi yapma zahmetine girmedi. Kaba değildi ama mutlu da görünmüyordu.

"Ajan Franklin, seni burada gördüğüme bil ki hiç şaşırdım."

Elini çekti. "Arkadaşın Bradford sana görev değişikliğimden bahsetmedi mi?" *Arkadaşın* kısmını daha fazlasını ima eden bir tonla söylemişti, cümlenin geri kalanındaysa bir sitem vardı. Açıkça bir sitem değildi tabii, sadece bunu hissettiriyordu. Söylediği hiçbir şey bir kavga çıkarmaya yetecek kadar kaba değildi. Ama yakındı.

Özel Ajan Bradley Bradford, FBI'ın doğaüstü seri katillerle ve doğaüstülerin karıştığı diğer suçlarla ilgilenen Özel Araştırmalar Bölümü'nün başıydı.

Bu suçları, özellikle seri katilleri ele alan Dedektiflik Destek Birimi'nden ayırma konusunda fazlasıyla tartışma yaşanmıştı. En hafif tabiriyle, Franklin bu konudaki fikrini gayet açık bir şekilde ortaya koymuştu. Buna karşıydı.

O sıralar Bradford onun üstü olduğu için, bu bir sorundu tabii. Anlaşılan bunun üzerine Franklin başka bir bölüme atanmıştı. Rızası olmadan görev değişikliğine uğramıştı. FBI'da kariyer yapmak isteyen biri için iyi değil, hiç iyi değil... Benim payımaysa, hiç alakam olmayan bu politik savaşın nükleer atıkları düşüyordu. Harika. Gerçekten harika.

Micah'ı tanıştırmak için döndüm ama Fox lafı ağzımdan aldı. "Callahan. Micah Callahan." Fox çoktan ona elini uzatmıştı ve suratında bana *bahşettiğinden* çok daha geniş bir gülümseme vardı. Bir FBI ajanı, Micah'ı nereden tanıyor olabilirdi?

"İyi görünüyorsun."

Micah'ın gülümsemesi o kadar rahat değildi. Ajan Fox'u gördüğüne pek sevinmemişti sanki. Ne halt dönüyordu burada?

"Fox, ben..." Micah tekrar denedi. "Beni son gördüğünde hastanedeydim, bok gibi görünüyordum. Yani, şimdi nasıl görünürsem görüneyim, daha berbat olamaz sanırım." Sesinde belli belirsiz bir tereddüt vardı. Gerçi benden başkasının bunu sezebileceğinden şüpheliydim. Bu nüansı farkedebilmek için onu gerçekten, gerçekten çok iyi tanımalıydınız.

"Ölüme senin kadar yaklaşan birinin bok gibi görünmeye hakkı var," dedi Fox.

Micah'ın leoparadam olmasına sebep olan saldırıdan bahsediyorlardı sanırım. Bu saldırıyla ilgili kesin olarak bildiğim tek şey, çok vahşice olduğuydu.

Biri *saldırı* ve *vahşet* kelimelerini aynı cümlede kullandığında, detayları duymak için ısrar etmezsiniz. Kendini hazır hissettiğinde nasılsa bana gerisini de anlatır diye düşünmüştüm.

Micah bana döndü. Ne yapacağına karar veremediği belliydi ve her iddiasına varım, şu anda içinden gözlerini saklayan güneş gözlüklerine şükrediyordu. "Özel Ajan Fox, uğradığım saldırıdan sonra beni sorgulayan ajanlardan biriydi."

Başına gelenler yüzünden bir federal soruşturma yapıldığından haberim yoktu. Sebebini merak etmiştim ama bunu sormanın ne yeri ne de zamanıydı.

Bu konuda fazla cahil görünürdüm. Ayrıca da Micah'ın bir havaalanının ortasında, insanların arasında ne kadarını paylaşmak isteyeceğinden emin değildim.

Neyse ki ifadesiz polis yüzü takınmakta uzman sayılırdım. "Ah, burada, bu vakada karşılaşmanız ne tesadüf," dedim gülümseyerek. Sanki neden bahsettiğimizi gayet iyi biliyormuşum gibi. Bir ara, etrafımızda seyirciler yokken, Micah bana tüm bunları açıklardı herhalde.

"Ölü diriltici olduğunu bilmiyordum," dedi Fox. Hala Micah'la konuşuyordu.

"Değilim." Ve Micah sustu.

Fox onun bir şeyler daha söylemesini bekledi ama Micah sadece gülümsemekle yetindi. Fox üstelemeyecekti sanırım, fakat Franklin atıldı. Bazı insanlar her şeye burnunu sokmadan bir türlü rahat edemez.

"Vampir infazcısı mısın?" diye sordu Franklin.

Micah başını salladı. "Hayır."

"Federal görevli de değilsin." Franklin bunu emin bir şekilde söylemişti.

"Hayır. Değilim."

"Uzatma Franklin," dedi Fox.

"Federal davaya bir sivil getirmiş."

"Bunu arabada konuşalım," dedi Fox ve Franklin'e öyle bir bakış attı ki adamın lafı ağzında kaldı.

Fox bana dönüp sordu. "Bagaj beklememiz gerekiyor mu?"

"Hayır," dedim. "Sonuçta yarın eve döneceğiz."

"Planımız bu," dedi ama pek mutlu görünmüyordu. Franklin'le olan şu mesele hala canını sıkıyor gibiydi.

"O zaman, gitmeye hazırız."

Bu defa gerçekten gülümsedi. "Az eşyayla seyahat eden bir kadın. İşte bu ender rastlanan bir şey."

"Cinsiyetçi," dedim.

Başıyla onayladı. "Üzgünüm, haklısın."

Ben de gülümsedim. "Sorun değil."

Çıkışa doğru yürümeye başladı, biz de onu takip ettik. Kapının önünde iki araba bekliyordu. Birinde iki ajan vardı, diğeri bizim içindi.

Fox omzunun üstünden bizimle konuştu. "Yeni düzenlemelere göre, FBI bile arabasını refakatsiz olarak park halinde bırakamıyor."

"Yasalar karşısında herkesin eşit olduğunu duymak güzel," dedim. Çok da umrumda olduğundan değil, sırf bir şey söylemiş olmak için konuşmuştum. Micah'a bakmak istiyordum ama bunu yapmaktan çekiniyordum. Fazla ilgili davranırsam dağılmasından ya da kendini onların önünde bir açıklama yapmak zorunda hissetmesinden korkuyordum.

Tabii ona hiç bakmamam da, detayları benimle paylaşmadığı için ona sinirlendiğimi düşünmesine sebep olabilirdi. Ama... Of, lanet olsun!

Benim asistanımmış gibi yapmamız gerekiyordu. Elini tutar ya da ona bir öpücük verirsem yalanımız ortaya çıkardı. Ya da Franklin'e, önüme çıkan herkesle yattığımı düşündürürdü. Micah'ı asistanım olarak tanıştırmanın ne anlama gelebileceğini düşünmemiştim. Aslında bu konuyu neredeyse hiç düşünmemiştim. Kendimi savunmam gerekirse, niye erkek arkadaşımı yanımda getirmem gerektiği konusunda iyi bir bahane bulmaya zamanım olmamıştı. *Asistan* bana o anda gayet iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Şu asistan yalanını bozmadan onu rahatlatmak için aklıma gelen tek şeyi yaptım. Dostça omzuna vurdum. Fazla bir şey değildi ama sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, beni bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Belki de okumuştu.

Arabayı Fox kullanacaktı. Franklin öne geçti. Micah ve evrak çantasıyla birlikte arkaya oturduk. Yola çıktığımızda, diğer araba bizi takip etti.

"Sizi motele bırakacağız," diye başladı Fox.

Micah onun sözünü kesti. "Aslında, ben bizim için Four Seasons'ta yer ayırttım."

"Tanrım," dedi Franklin.

"FBI, Four Seasons'ı ödemez," dedi Fox.

"Ödemesini beklemiyoruz," dedi Micah.

Söze girmiyor, Micah'ın neden başka bir otelde yer ayırttığını anlamaya çalışıyordum. Derken Fox'un *motel* dediğini farkettim. Ah, Micah bu ilk başbaşa gecemizi daha hoş bir yerde geçirelim istemişti. Mantıklı. Peki, bu neden midemin kasılmasına sebep oldu? Micah'ın bu geceden tam olarak beklentisi neydi?

"Onun bu davaya bir sivili karıştırmasına gerçekten izin verecek misin?"

Fox, Franklin'e baktı. Bu bakış, arka koltuktan bile pek dostça görünmüyordu. "Sana şiddetle bu konuyu uzatmamanı öneriyorum Ajan Franklin."

"Tanrım, bu kadında ne var böyle?" dedi Franklin. "Kocaman kahverengi gözlerini kırpıştırıyor ve ardından onlarca kuralı ihlal edip korumaya yemin ettiğimiz kanunları esnetirken herkes başını diğer tarafa çeviriyor." Emniyet kemerinin izin verdiği kadar arkaya döndü. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Franklin," dedi Fox ve sesi hayli tehditkardı.

"Tamam Fox, sorun değil. Bunu şimdi halletmezsek Ajan Franklin'le birlikte çalışamayız, değil mi Ajan Franklin?" Hiç de arkadaşça konuşmuyordum. "Nasıl yaptığımı mı bilmek istiyorsun?"

"Evet," dedi Franklin. "Gerçekten çok merak ediyorum."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Önüme çıkan herkesle düzüşerek onları bu yolla ikna ettiğimi düşünüyorsun. Ama Fox'u daha önce hiç görmedim. Demek ki işin sırrı bu olamaz. Bu yüzden şimdi böyle çırpınıyorsun, bir türlü işin içinden çıkamıyorsun."

Kaşlarını çattı.

"Sadece seks olduğunu düşünürken, onunla bununla yatarak kariyer yaptığımı zannederken bir şekilde tamamdı, bunu anlayabiliyordun. Şimdi işin içinden çıkamıyorsun."

"Evet, anlamıyorum," dedi. "Fox şimdiye kadar beraber çalıştığım, kurallara en bağlı adam. Ama senin bir sivili yanında gezdirmene izin veriyor. Bu hiç onun tarzı değil."

"O sivili tanıyorum," dedi Fox. "Fark burada."

"Bir şiddet olayının kurbanı olarak. E ne olmuş? Onunla karşılaşalı kaç yıl oldu?"

"Dokuz yıl," dedi Fox yumuşak bir tonla. Gözleri önünde akan trafikte, iki eli direksiyondaydı.

"Onun şimdi nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Dokuz yıl çok uzun bir süre. O zamanlar yirmi yaşında bile yoktur."

"On sekiz yaşındaydı." Fox'un sesi temkinliydi.

"Şimdi onu tanımıyorsun. Belki de artık kötü biridir."

Fox dikiz aynasına bir göz attı. "Kötü biri misin Micah?"

"Hayır efendim," dedi Micah.

"Bu kadar mı?" diye sordu Franklin. Sinir krizi geçirmek üzereymiş ya da bir tarafına inme inmiş gibi görünüyordu. "Ona kötü biri olup olmadığını sordun, hayır dedi ve bu yeterli mi?"

"Ben onun nasıl bir şeyden sağ çıktığını gördüm, sen görmedin. Sorularıma boğuk bir hırıltıyla cevap verdi, çünkü boğazı parçalanmıştı. Dedektiflik Destek Birimi'nde beş yıl çalıştım, buna rağmen, ona yapılan şey bugüne dek gördüğüm en

berbat şeylerden biri." Trafik aniden durunca önümüzdeki arabaya çarpmamak için frene asıldı. Hepimiz emniyet kemerimizle yakın temasa geçtik. Sonra sözüne kaldığı yerden devam etti. "Micah'ın sana bir şey kanıtlaması gerekmiyor Franklin ve bana da kendini zaten yıllar önce kanıtladı. Onu ve Blake'i rahat bırakacaksın."

"Onun niye burada olduğunu bile öğrenmek istemiyor musun? Blake onu neden buraya getirdi? Bu devam eden bir dava. Gazeteci bile olabilir."

Fox uzun, gürültülü bir nefes verdi. "Bu soruna ama sadece bu soruna cevap verecekler ve sonra bu meseleyi artık kapatacaksın Franklin. Ben, Bradford'un seni başka bir birime atamasına hak vermeye başlamadan önce bu işin peşini bıraksan iyi olur."

Bu, Franklin'i birkaç saniyeliğine durdurdu. Trafik yavaş yavaş ilerlemeye başlamıştı. Trafiğin yoğun olduğu bir saate denk gelmiştik.

Bir an bu tehdidin Franklin'i soru sormaktan vazgeçireceğini düşündüm ama sandığımdan daha inatçıydı.

"Eğer ölü diriltici ya da vampir infazcısı değilse, yardımcın sana hangi konuda yardım ediyor acaba Blake?"

Franklin'den yorulmuştum ve yalan söylemek konusunda pek başarılı değildim. Dün gece iki saatten az uyumuştum ve uçağa binmek zorunda kalmıştım. Bu yüzden gerçeği, yalnız gerçeği söyledim.

"Günde üç dört kez seks yapman gerekiyorsa, aşığını yanında taşıman daha pratik olur, sence de öyle değil mi Ajan Franklin?" Gözlerimi kocaman açıp ona masum masum baktım.

Yüzünü buruşturdu. Fox bir kahkaha attı.

"Çok komik!" dedi Franklin. Yine de koltuğunda arkasına yaslandı ve bizi rahat bıraktı. Gerçek sizi özgürleştirmeyebilir ama yerinde kullanılırsa düşmanlarınızın aklını çok feci karıştırabiliyor.

BÖLÜM
5

Otel güzeldi. Çok güzeldi. Fazla güzeldi. Her yerde üniformalılar vardı. Polis değil! Otel çalışanı. Kapıları tutmak için fırladılar. Valizlerimizi taşımak istiyorlardı. Micah bir görevlinin çantalarımızı almasına izin verdi. Ben kendi bagajımızı taşıyabileceğimizi söyleyerek itiraz ettim ama gülümsedi ve tadını çıkarmamı söyledi. Çok tatsızdı. Asansörün ayna kaplı duvarına yaslandım ve öfkemi bastırmaya çalıştım.

Niye bu kadar sinirliydim? Otel bana sürpriz olmuştu. Kötü bir sürpriz. Buraya gelirken temiz

ama fazla özelliği olmayan bir oda bekliyordum. Oysa şu anda aynalı ve altın yaldızlı bir asansörle yukarı çıkıyorduk. Düğmelere basmak için beyaz eldivenli bir adam bize eşlik ediyor ve elimizdeki kartın oda kapısını nasıl açacağını anlatıyordu.

Midemde koca bir yumru vardı. Kollarımı göğsümde kavuşturmuştum ve parlak aynalardaki yansımam -bana bile- çok öfkeli görünüyordu.

Micah bana doğru eğildi ama dokunmaya çalışmadı. "Sorun ne?" diye sordu kibarca.

"Böyle... Böyle bir yer beklemiyordum."

"Güzel bir otelde güzel bir oda ayırttım diye mi kızgınsın?"

Bu şekilde söylenince kulağa çok aptalca geliyordu. "Hayır, yani..." Gözlerimi kapadım ve başımı arkamdaki aynaya yasladım. "Evet," dedim sonunda. Sesim daha yumuşaktı.

"Neden?" diye sordu.

Asansörün kapıları açıldı. Adam kapı kapanmasın diye önünde duruyordu ama yanından rahatça geçebileceğimiz kadar alan vardı. Kavga ettiğimizi farkettiyse bile belli etmiyordu.

Micah elini hafifçe sallayarak öne geçmemi işaret etti. Asansörün aynalı duvarından kendimi koparıp kapıdan çıktım. Koridor, otelin şu ana kadar gördüğüm kısmından hareketle, tam beklediğim gibiydi. Loş, dört tarafı pahalı duvar kağıtlarıyla kaplı ve belli aralıklarla yerleştirilen kandil tarzı, kavisli aydınlatmalarla bezeli... Yani iyi aydınlatılmış ama aynı zamanda da tuhaf bir şekilde mahrem. Koridor boyunca gerçek resimler asılmıştı, reprodüksiyon değildi. Büyük ressamların eserleri değildi ama gerçek sanattı. Daha önce hiç bu kadar pahalı bir otelde kalmamıştım.

Sonuç olarak en önde ben yürüyordum, hemen arkamda Micah ve en geride otel görevlisi vardı. Kalın halıya basarak karanlıkta ilerlerken hangi odayı aradığımı bilmediğimi farkettim. Arkadaki görevliye dönüp "Nereye gittiğimi bilmediğime göre, belki de benim önde olmamam gerekiyordur," dedim.

Çok zekice bir şey söylemişim gibi gülümsedi. Telaş etmeden adımlarını hızlandırıp öne geçti, biz de peşine takıldık. Böylesi daha mantıklıydı.

Micah şimdi yanımda yürüyordu. Bir omzunda hala evrak çantası vardı. Elimi tutmaya çalışmadı, sadece elini eğer istersem uzanabileceğim şekilde aşağıda tutuyordu. Böyle birkaç adım yürüdük. Eli benim elimi bekliyordu, oysa kollarım hala göğsümde bağlıydı.

Sinirden köpürüyordum. Niye? Çünkü güzel bir otel odasıyla bana sürpriz yapmıştı. Ne hayvanlık! Yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Bu gezide benden beklentileriyle ilgili beni daha da tedirgin etmek dışında. Onun bir suçu yoktu, sorun bendeydi. Normal, medeni bir insan gibi davranıyordu. Huysuzluk ve nankörlük eden bendim. S.ktir.

Kollarımı çözdüm. Öfkeyle sıkmaktan kaskatı olmuşlardı. Hay ben benim... Ona hiç bakmadan eline uzandım. Parmaklarını benimkilere doladı. Bu küçücük temas bile midemdeki kasılmayı azaltmaya yetmişti. Her şey yolunda gidecekti. Tanrı aşkına, aylardır birlikte yaşıyorduk. Zaten sevgilimdi. Bu kısa gezi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Böyle düşünmek göğsümdeki daralmayı hafifletmedi ama yapabileceğimin en iyisi buydu.

Otel odasında ayrı bir oturma bölümü vardı. Bir kanepe, üstü mermer bir sehpa, yanında okuma lambası olan rahat bir koltuk ve manzaralı büyük pencerenin önünde dört kişilik bir yemek masasıyla -etrafında dört sandalye vardı- tam bir oturma odası. Mobilyalar masif ahşaptandı ve pırıl pırıl cilalıydı. Döşemeler birbiriyle uyumlu olsa da ton farkı yüzünden takım olmadığı anlaşılıyordu. Banyo baştan aşağı mermerdi ve her tarafı parıldıyordu. Küveti bizim evdekinden küçüktü. Lanetliler Sirki'ndeki Jean-Claude'un küveti zaten hiçbir küvetle kıyas kabul etmez. Ama bunun dışında, banyo hakikaten güzeldi. Bir otelde gördüğüm en güzel banyoydu.

Ben banyoya göz atarken otel görevlisi gitmişti. Micah cüzdanını, şık erkek ceketlerinde bulunan cüzdan cebine yerleştiriyordu. Cüzdan benim hediyemdi. Fikri Jean-Claude vermişti.

"Tüm bunları kimin kredi kartıyla ödüyorsun?" diye sordum.

"Kendiminkiyle."

Başımı salladım. "Bu odaya ne kadar bayıldın?"

Omuz silkti, gülümsedi ve giysilerin durduğu çantaya uzandı. "Hediyenin fiyatı sorulmaz Anita," dedi.

Uzak duvardaki çift kanatlı Fransız kapısına gitmek için yanımdan geçerken ona öfkeyle baktım. "Bunu bir hediye olarak düşünmemiştim sanırım."

Kapının bir tarafını itip açtı, içeri girdi ve omzunun üstünden konuştu. "Umarım odayı beğenmişsindir."

Onun peşinden gittim ama kapının ağzında durdum. Yatakodasında televizyon ünitesi, iki şifonyer ve büyük boy yatağın iki yanında, üstünde gece lambası olan iki komodin vardı. Yatağın üzerinde bir sürü kabarık yastık duruyordu. Her şey beyaz, altın yaldızlı ve inanılmaz şıktı. Ve benim için fazla 'balayı suiti'ydi.

Micah'ın valizinin gözünde, takım elbise kılıfı vardı. Onu çıkarıp büyük gardıroba döndü.

"Bu oda benim ilk dairemden büyük," dedim. Hala kapıya yaslanmış halde duruyordum, tamamen içeri girmemiştim. Sanki bir ayağım oturma odasında olursa daha güvende olacakmışım gibi.

Valizlerimizi boşaltırken Micah hala güneş gözlüklerini çıkarmamıştı. Getirdiğimiz diğer takımları da buruşmasınlar diye dolaba astı. Sonra bana döndü, başını salladı. "Yüzündeki ifadeyi keşke bir görsen..."

"Ne?" dedim ve evet, sesimin çok huysuz çıktığını inkar edemem.

"Seni istemediğin bir şey yapmaya zorlamayacağım Anita." Sesinde hoşnutsuzluktan fazlası vardı. Micah çok seyrek bir şeye bozulurdu ve neredeyse hiçbir zaman bana bozulmazdı. Onda çok hoşuma giden şeylerden biri de buydu.

"Tüm bunlar sinirime dokunduğu için çok üzgünüm."

"Seni neyin bu kadar rahatsız ettiği hakkında bir fikrin var mı?" Güneş gözlüklerini çıkardı, gözleri ortaya çıkınca yüzü tamamlanmış göründü. Kedi gözleri başlangıçta beni biraz ürkütmüştü ama şimdi onlar sadece Micah'ın gözleriydi. Yeşille sarının muhteşem bir karışımıydı. Yeşil giydiğinde neredeyse yemyeşil parlıyorlardı. Sarı giydiğindeyse... Eh, neden bahsettiğimi anladınız.

Gülümsedi. Bu, sadece evde takındığı bir gülümsemeydi. Sadece ben ve Nathaniel için ya da belki de sadece benim için. Şu anda kesinlikle sadece benim için.

"Bu bakış çok daha iyi."

"Ne?" dedim tekrar ama kendi gülümsememi yüzümden de, sesimden de uzak tutamamıştım. Birinin gözlerinin içine bakıp o gözlerin ne kadar güzel olduğunu düşünürken somurtmak kolay değildi.

Bana doğru yürüdü. Hepsi bu. Sadece odanın karşısından bana doğru yürüyordu. Ve bu anında hem nabzımı hızlandırdı hem de nefesimi kesti. Ona doğru koşmak, vücudumu vücuduna bastırmak, giysilerden ve geri kalan tüm sınırlarımdan kurtulmak istedim. Ama ona koşmadım çünkü korkuyordum.

Onu bu kadar istemekten, onun bana bu kadar çok şey ifade etmesinden korkuyordum. Bu beni dehşete düşürüyordu. Hem de çok.

Tam önümde durdu. Bana dokunmuyordu. Sadece baktı. Hayatımdaki erkekler arasında, gözle-

rime bakmak için eğilmesi gerekmeyen tek kişiydi. Hatta topuklularla ondan biraz uzundum.

"Tanrım, yüzün... Umut, istek, korku. Şu anda yüzünde hepsi var." Elini yanağıma koydu. Sıcaktı, sıcacık. Başımı eğip yanağımı eline dayadım, beni tutmasına izin verdim.

"Sıcak," diye fısıldadım.

"Odaya çiçek de koyduracaktım ama Jean-Claude sana her hafta gül yolladığı için benim de sana çiçek vermeme gerek yok diye düşündüm."

Geri çekildim, dikkatle yüzüne baktım. Huzurluydu. Duygularını sakladığı zamanlarda olduğu gibi. "Güller canını mı sıkıyor?"

Başını hayır anlamında salladı. "Bu çok aptalca olurdu Anita. Seninle tanıştığımız günden beri, senin sevgili besin zincirinde en tepede olmadığımı biliyorum."

"O zaman neden çiçeklerden bahsettin?" diye sordum.

Nefesini verdi. "Beni rahatsız ettiğini düşünmemiştim. Ama belki de rahatsız ediyordur. Her hafta bir düzine beyaz gül ve Jean-Claude'la sevişme-

ye başladığınızdan beri bir de kırmızı gül. Ve şimdi bukette iki tane daha kırmızı gül var. Biri Asher, diğeri Richard için. Yani, sanki çiçekler üçünden geliyormuş gibi."

"Richard'ın aynı fikirde olacağını hiç sanmam."

"Hayır ama hala senin aşıklarından biri ve sen hala her hafta sana onu hatırlatacak bir şey alıyorsun." Kaşlarını çatıp başını salladı. "Bu oda da o çiçekler gibi, benden sana bir hediye. Neden sana bunu hediye etmemi engelliyorsun Anita?"

"Çiçekler, bu oda kadar pahalı değil," dedim.

Kaşları iyice çatıldı. Bu onun yüzünde görmeye alışık olduğum bir ifade değildi. "Farkı yaratan para mı Anita? Kürklüler Koalisyonu'ndan gayet iyi bir maaş alıyorum."

"O paranın her kuruşunu hak ediyorsun Micah. Haftada, ne kadar, ortalama altmış saat çalışıyorsun, değil mi?"

"Parayı hak etmediğimi söylemedim Anita. Neden Jean-Claude'dan hediye kabul ettiğin halde benim hediyemi kabul etmiyorsun diye soruyorum sadece."

"Çiçeklerden de başlangıçta hiç hoşlanmamıştım. Sen şehre geldiğinde, ben bu konuda onunla kavga etmeyi yeni bırakmıştım."

Bunun üzerine gülümsedi ama mutlu bir gülümseme değildi. Hüzünlüydü. "Yarın eve döneceğiz Anita. Senin bu fikre alışmanı bekleyecek zamanım yok."

İçini çekti. "Seninle başbaşa zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordum ama sen mutlu değilsin. Sanırım biraz kırıldım."

"Seni kırmak istemiyorum Micah." Gerçekten istemiyordum. Koluna dokundum ama geri çekilip elimden uzaklaştı ve valizleri boşaltmaya döndü. Midemdeki kasılma geri dönmüştü ama bu defa başka bir sebeple.

Micah benimle hiç kavga etmezdi. İlişkimizi hiçbir zaman zorlamamıştı. Şu ana kadar, onun mutlu olduğunu sanıyordum. Ama bu, pek de mutluluğa benzemiyordu.

Odadan hoşlanmadığım için miydi? Yoksa bu konuşma zaten yapılacaktı da ben mi farkında değildim?

"Biliyor musun," dedi yatağın yanından, "Ajan Fox'la nasıl tanıştığımı sormak için fırsat kollamayan, tanıdığım tek kadın sensin."

Konu değişimi benim için fazla ani olmuştu. "Ne? Yani, sormamı mı isterdin?"

Elinde tuvalet malzemeleriyle durdu, sanki bunun cevabını düşünmesi gerekiyormuş ve hareket etmek düşünmesini engellermiş gibi. "Belki de hayır. Ama senin sormayı istemeni isterdim. Bunun bir anlamı var mı?"

Hızlanan nabzımı kontrol etmek için yutkundum. Bu bir kavga başlangıcı gibi duruyordu. Kavga etmek istemiyordum ama bizi bu yoldan çevirecek Nathaniel ya da başka biri yanımızda değilken bundan nasıl kaçınacağımı bilmiyordum. "Anladığımı sanmıyorum Micah. Sana bunu sormamı istemiyorsun ama sormak istememi istiyorsun." Başımı iki yana salladım. "Hiç anlamıyorum."

"Nasıl anlayabilirsin ki? Ben bile anlamıyorum zaten." Bir an gerçekten öfkeli göründü, sonra yüzü yeniden yumuşayıp normale döndü. Bu sakin yüz ifadesinin ardında ne çok acı ve karmaşa

olduğunu geçen aya kadar anlamamıştım. "Merak edecek kadar beni önemsemeni istiyorum Anita."

"Seni önemsiyorum," dedim. Yine de yatakodasının kapısına yaslanmaya devam ettim. Ellerim arkamdaydı. Sanki duygusal bir girdaba kapılmamı engelleyecekmiş gibi, parmaklarım kapıya sımsıkı yapışmıştı.

Kavgadan kaçmak için çırpınıyordum, sonunda aklıma bir yol geldi. "Hazır olduğunda bana kendiliğinden anlatacağını düşünmüştüm. Sen de bana yara izlerimi hiç sormadın." İşte. Bu dikkate değer bir noktaydı.

Gülümsedi ama bu o eski gülümsemesiydi. Onu neredeyse vazgeçirdiğim o eski gülümseme. Üzgün, dalgın, kendinden nefret eden, güzellik adına hiçbir şeyle alakası olmayan bir gülümseme. Buna gülümseme denmesinin tek sebebi, dudaklarının aşağı değil yukarı kıvrılmasıydı.

"Evet, sanırım ben de sana yara izlerini sormadım. Eğer bilmemi istiyorsan, kendin anlatırsın diye düşündüm." Tüm kıyafetleri yerleştirmişti, sadece tuvalet malzemeleri hala yatağın üzerin-

de duruyordu. "Buraya varır varmaz yemek sipariş edeceğime, Nathaniel'a söz vermiştim," dedi.

Bir kez daha, konunun değişmesi benim için fazla hızlı oldu. "Konuyu değiştiriyor muyuz?"

Başıyla onayladı.

"Bir sayı kazandın," dedi. "Odadan hoşlanmadın ve bu beni üzdü. Sonra Fox'la nasıl tanıştığımı umursamıyor ve uğradığım saldırıyla ilgili detayları merak etmiyor gibi göründün. Beni biraz önemsiyor olsaydı, merak ederdi diye düşündüm. Ama sen haklısın Anita. Ben de sana o yaraları nasıl aldığını hiç sormadım. Tıpkı senin bana saldırıyı sormaman gibi. Ve benim de yaptığım bir şey için sana kızamam."

Göğsümdeki daralma biraz hafifledi. "Buna rağmen bu kavgaya devam edecek ne kadar çok insan olduğunu bilsen şaşardın."

Gülümsedi, yine mutlu bir gülümseme değildi ama biraz daha iyiydi. "Yine de odadan biraz keyif almaya çalışır ve alçakça amaçlar için seni tuzağa düşürmeye çalışıyormuşum gibi davranmaktan vazgeçersen çok sevinirim."

Derin bir nefes alıp verdim, sonra başımla onayladım. "Oda çok güzel Micah."

Yine gülümsedi ve bu defa gülümsemesi kedi gözlerine ulaştı.

"İşte böyle. Deneyeceksin, değil mi?"

Yine başımı salladım. "Eğer senin için bu kadar önemliyse, evet."

Sanki onun göğsünde de bir yumru varmış gibi, o da derin bir nefes aldı.

"Banyo malzemelerini koyduktan sonra oda servisi menüsüne bir bakarım."

"Nathaniel bu sabah bize doğru düzgün bir kahvaltı hazırlayamadığına üzüldü," dedim. Hala kapıdan ayrılamamıştım.

"Kahvaltımın bir simitten ibaret olduğu günleri hatırlıyorum," dedi Micah.

"Tanrım," dedim. "Kahvenin kahvaltı olduğu günleri hatırlıyorum."

"Benim için değil," dedi. "Likantrop olalı uzun zaman oldu. Hayvanımızı kontrol edebilmek için düzenli yemek yemek zorundayız."

"Bir açlık diğerini besler," dedim.

"Ben yemek sipariş edeyim, sen de dosyaya bir göz at."

"Uçakta bakmıştım."

"Okuduğun bir şeyi hatırlıyor musun?"

Bunu biraz düşündüm, sonra başımı salladım. "Hayır. Yerden binlerce kilometre yüksekte olduğumuzu unutmamı sağlayacağını ummuştum ama pek bir yardımı olmadı galiba."

"Yardımı olmadığını farkettim." Elini havaya kaldırdı. Elinde hala belli belirsiz tırnaklarımın izi vardı. Normalde ne kadar çabuk iyileştiği düşünülürse, onu gerçekten epey fena halde yaralamış olmalıydım.

"Tanrım, Micah, çok üzgünüm."

Başını iki yana salladı. "Benim bir şikayetim yok. Uçakta da söylediğim gibi, seni bu kadar... Seni bu kadar sarsılmış görmek ilginç bir tecrübeydi."

"Yanımda olmanın çok yardımı oldu," dedim yavaşça.

"İyi bir amaç için kanımı döktüğümü bilmek güzel."

"Kanattım mı?"

Başıyla onayladı. "Hemen iyileşti ama evet, kanattın. Sıradan bir insandan daha güçlü olmaya hala tam anlamıyla alışamadın."

"Şimdi dosyayı okuyacağım çünkü akşama kadar okumuş olmam gerekiyor. Ama eğer nasıl leoparadam olduğunu anlatmak istersen de seni dinlerim. Gerçekten. Bir defasında bana bunun bir saldırı olduğunu söylemiştin ve ben de bir saldırı kurbanına nasıl davranmamız gerektiği öğretildiyse sana öyle davrandım. Saldırıdan kurtulanlara geçirdikleri travmayla ilgili soru sorulmaz. Onların gelip sana anlatmasını sağlamaya çalışırsın."

Yatakodasından çıkmak için benim durduğum çift kanatlı kapıya doğru yürüdü ve bir an, bana dokunmadan yanımdan geçeceğini sandım. İşte bu hakikaten kötü olurdu. Bana hızlı bir öpücük verdi, gülümsedi ve malzemeleri yerleştirmek için banyoya gitti.

Orada, kapıya yaslanarak birkaç saniye daha durdum. Başbaşa kaldığımızda yapmamızdan korktuğum şeyi yapıyorduk tam olarak. Duygusal

zırvalara gömülüyorduk. İçimi çektim ve oturma odasına doğru döndüm. Evrak çantası, kanepenin yanında duruyordu. Dosyayı çıkardım ve pencerenin önündeki dört kişilik masaya götürdüm. Hemen önümüzde anacadde vardı ama cadde yemyeşil bir alanın etrafında dönüyordu. Yeşillikler de şelaleli bir havuzu çevreliyordu. Bu nedenle pencereden daha az cadde, daha çok manzara görünüyor gibiydi.

Micah'ın banyoda çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Diş fırçalarını, deodorantları falan yerleştiriyor olmalıydı. Ben valizi boşaltıp kırışmaması gereken birkaç giysiyi astıktan sonra bırakırdım. Nathaniel da, Micah da benden daha düzenli ve ev işleri konusunda benden daha titizdi. Sanırım Jean-Claude da öyleydi. Asher'dan emin değildim. Ama grubun en pasaklısı bendim, orası kesin.

BÖLÜM
6

ODA SERVİSİ KAPIYI TIKLATIP NAZİKÇE seslendi. Micah kapıya benden önce gitti ama hemen açmadı. Hayatımdaki bazı insanlara tedbirli olmayı öğretmek zorunda kalmıştım. Fakat Micah, standart erkek arkadaş ambalajı içinde bu özellikle birlikte gelmişti.

Gözetleme deliğinden baktı, sonra tedirgin bir şekilde bana döndü.

"Oda servisi." Yine de kapıyı açmadı. Derin bir nefes alıp havayı kokladığını gördüm.

"Oda servisi gibi kokuyor."

Elimi, kolumun altındaki silahtan çektim. Silahımı tuttuğumu o ana kadar farketmemiştim bile. Kapıyı koklaması bir anlığına bana bir şeylerin ters gittiğini düşündürmüştü. Sadece güzel koktuğu için havayı kokladığı aklıma gelmemişti.

Kapıyı açmadan önce güneş gözlüklerini taktı. Ben de ceketimin silahımı gizlediğinden emin oldum. Kimsenin bizim garip olduğumuzu düşünmesini istemezdik ve personele hakkımızda konuşmak için sebep vermeye de gerek yoktu. Normallikten ne kadar uzak olduğumuzu yabancılardan saklama konusunda deneyimliydik. Silahlar ve şekil-değiştiriciler insanları geriyordu. Denemesi bedava.

Garson gülümsedi ve yemeği nerede yemek istediğimizi sordu. Pencerenin önündeki masaya bir örtü sermesine ses çıkarmadık.

Her şeyin hazır olması biraz uzun sürdü. Su bardaklarını, peçeteleri yerleştirdi, hatta masanın ortasına bir vazo içinde tek bir gül koydu. Daha önce bir oda servisinin böyle bir hizmet verdiğini hiç görmemiştim.

Sonunda işi bitti. Micah faturayı imzaladı. Garson, kulağa gayet içten gelen bir, *İyi günler,* dileğiyle çıkıp gitti.

Micah onun arkasından kapıyı kapattı ve kilitledi. Doğrusu da buydu. Kilitler eğer onları kullanmazsanız bir halta yaramaz.

Kızıp kızmamaya karar vermeye çalışıyordum. "Tedbirli olmayı severim, biliyorsun..."

"Ama?" dedi güneş gözlüklerini çıkarıp sehpaya bırakırken.

"Ama... Başka bir şeyden şikayet etmeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturmamın gerekli olduğunu düşündüm."

Gülümsemesi hafif çarpıldı. "Şimdi ne oldu?"

"Burada, üzerinde ızgara tavuk parçaları olan bir salata ve sebzeli tavuk ızgara var. Salata benim için olmasa iyi olur."

Bunun üzerine kocaman sırıttı ve bu öyle ani bir gülümsemeydi ki bir an onun on beş yaşında nasıl gördüğünü görür gibi oldum.

"Seninki sebzeli tavuk ızgara."

Kaşımı çattım. "Bonfileyi tercih ederdim."

Başını salladı. "Evet, ama bu kadar ağır şeyler yendiğinde, bazen yemek iyi hazmedilmiyor, eğer seks çok, eee, hareketli olursa."

Buna gülmemeye çalıştım ama beceremedim. "Yani seks çok, eee, hareketli mi olacak?"

"Öyle umuyorum," dedi.

"Ve sen de salata yiyorsun, çünkü..."

"İşin çoğunu ben yapacağım."

"Hey, bu doğru değil," dedim.

Kollarını bana doladı ve çok ciddi, çok mahrem bir ifadeyle gözlerimin içine baktı.

"Kimin daha fazla çalıştığı, kimin ne yaptığına bağlı." Derinden gelen, hafif bir sesle konuşuyordu. "Ben sana ve seninle ne yapmak istediğimi tam olarak biliyorum," derken yüzü iyice yaklaştı. Şimdi ağzı, dudaklarımın hemen üstündeydi.

"Ve bu da işin çoğunu benim yapacağım anlamına gelir."

Öpüşeceğimizi sandım ama beni nefessiz ve biraz sarsılmış bir halde bırakıp geri çekildi. Sesimin, kendimi hissettiğim kadar titrek çıkmayacağına kanaat getirince konuştum. "Bunu nasıl yaptın?"

"Neyi?" diye sordu yerine oturup peçetesini dizlerine yayarken.

Ona bir bakış attım.

Güldü. "Ben Leopar Kralım, senin Nimir-Raj'ınım Anita. Sen Nimir-Ra'sın, benim Leopar Kraliçem. Tanıştığımız ilk anda benim canavarım ve senin içindeki o parça birbirini çağırdı ve leoparlar birbirine çekildi. Bunu biliyorsun."

Yüzüm kızardı çünkü daha tanıştığımız ilk anda nasıl birbirimize çekildiğimizi hatırlamak beni daima biraz utandırıyordu. Tamam, *birazdan* biraz daha fazla.

Micah, tanıştıktan birkaç saat sonra seviştiğim ilk erkekti. Bunun sıradan bir tek gecelik ilişki olmamasının tek sebebi, Micah'ın sonradan bende kalmaya karar vermesiydi. Ama seviştiğimizde bunu bilmiyorduk. Micah *ardeur*'ü beslediğim ilk kişi, o berbat susuzluğu giderdiğim ilk bedendi. Aramızdaki bağ bu muydu? Her şey bunun üzerine mi kurulmuştu?

"Yine suratını astın," dedi.

"Bir şey düşünüyordum."

"Yüzüne bakılırsa, pek de hoş bir şey değil."

Omuz silktim, bu hareket silahın cekete sürtünmesine sebep oldu. Ceketi çıkarıp sandalyenin arkasına astım. Kırmızı tişörtün üzerinde silah askısı ortaya çıkmıştı, tehditkar görünüyordu. Yara izleriyle dolu kollarım da açıktaydı.

"Kızgınsın," dedi. "Niye?"

Başımı hırsla kaldırdım, çünkü haklıydı. "Sorma. Şu huysuz halimin geçmesine izin ver ve ben de geçmesi için elimden geleni yapayım."

Bir an bana baktı, sonra başıyla onayladı. Yüzü yine temkinli haline geri döndü. Tarafsız, sakin, *idare et* ifadesi... Bu ifadeden nefret ediyordum, çünkü benim zor biri olduğumu gösteriyordu. Zor biri olmak istemiyordum ama buna nasıl son vereceğimi de bilmiyordum. Aylar önce hallettiğimi sandığım konuları tekrar tekrar düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Allah aşkına, benim derdim neydi?

Yemeğimizi sessizce yedik. Bu öyle huzurlu bir sessizlik değildi. Gergin bir sessizlikti ya da en azından ben öyleydim.

"Tamam," dedi Micah ve ben, olduğum yerde sıçradım.

"Ne?" diye sordum. Sesim tizdi. Nefes nefese ile bağırma arasında bir yerde.

"Neden böyle..." Eliyle beni gösterdi. "Neden böyle olduğun hakkında en ufak bir fikrim yok. Ama senin kurallarınla oynayacağız. Sol kolundaki bu yara izi nasıl oldu?"

Koluma sanki az önce aniden orada beliriverm iş gibi bir bakış attım. Dirseğimin iç kısmındaki buruşmuş deriye, onun hemen altındaki haç şeklindeki yanığa, bıçak kesiğine ve ikisinin arasındaki daha yeni diş izlerine baktım. Diş izleri, diğerleri gibi beyaz ve parlak değil, hala biraz pembeydi. Tamam, yanık da beyaz değildi, koyuydu aslında... Başımı kaldırdım, "Hangisi?" diye sordum.

Gülümsedi. "Haç şeklindeki yanık izi."

Omuz silktim. "Bazı Renfield'ler -birkaç ısırığı olan insanlar- beni yakaladı. Bir efendi vampirin hizmetindeydiler. Efendileri uyandığında hazır atıştırmalık olmam için beni zincirlediler. Ama vampirin uyanmasını beklerken biraz eğlenmek is-

tediler. Eğlence anlayışları da haç şeklindeki bir demiri ısıtıp beni dağlamaktı."

"Bunu, sanki senin için hiçbir anlamı yokmuş gibi anlatıyorsun."

Tekrar omuz silktim. "Yok. Gerçekten yok. Yani, elbette çok korkutucu, dehşet bir şeydi ve inanılmaz canım yandı. O acıyı hatırlamak bile istemiyorum. Eğer geçmişte nelerin ters gidebileceğine ya da nelerin ters gittiğine çok fazla takılırsam, işimi yapamam."

Bana baktı ve kesinlikle kızmıştı. Nedenini anlamadım. "Ben kendi hikayemi bu şekilde anlatsaydım, kendini nasıl hissederdin?"

"Hikayeni nasıl istiyorsan öyle anlat ya da istemiyorsan hiç anlatma Micah. Bizi itiraf oyunu oynamaya zorlayan ben değilim."

"Pekala," dedi.

"On sekiz, neredeyse on dokuz yaşındaydım. Üniversite için evden ayrıldığım sonbahardı. Kuzenim Richie'nin acemi erlik eğitimi yeni bitmişti. İkimiz de babalarımızla birlikte son bir kez ava çıkmak için eve döndük. Bilirsin, son bir *erkekler*

haftasonu." Sesi hala öfkeliydi ve o zaman anladım ki öfkesi bana yönelik değildi.

"Son dakikada, babam bizimle gelemedi. Bazı avcılar kaybolmuştu ve babam da devriye polislerden birinin onları bulduğunu düşünüyordu."

"Baban polis miydi?"

Başını salladı. "Polis şefi. Buldukları cesedin, ormanda kaybolan bir evsize ait olduğu ve dışarıda kaldığı için öldüğü ortaya çıktı. Bazı hayvanlar onu ısırmıştı ama öldürmemişti."

Hatıralara dalmış, yüzü uzaklaşmıştı. Daha önce de birçok kişi bana başından geçen korkunç olayları anlatmıştı. Çoğu anlatırken sakindi ve Micah da tıpkı onlar gibiydi. Heyecansız. Aslında, hissiz. Konuşurken boş bakıyordu. Benim kendi hikayemi anlatırken takındığım gerçekçi, duygusuz hal gibi değil, sanki bir parçası orada değilmiş gibi boş. Gerginliğinin tek kanıtı, sesindeki belli belirsiz öfkeydi.

"Hepimiz silahlıydık. Steve Amca'yla babam, Richie'yle bana silah kullanmayı yıllar önce öğretmişti. Bisiklete binmeyi öğrenmeden önce ateş et-

meyi öğrenmiştim." Masanın üzerindeki çatal bıçağı düzeltti, ardından tuzluğa uzandı. Gerçek camdan, şık bir tuzluktu. Parmakları arasında onu çevirdi, çevirdi... Gözlerini tuzluktan ayırmıyordu.

"Belki de dördümüz son kez ava çıkıyorduk, bilirsin. Benim okulum vardı, Richie ordudaydı. Her şey değişiyordu. Babam bizimle gelemediği için gerçekten çok üzülmüştü ve ben de onun gelememesine üzülmüştüm. Steve Amca beklememizi önerdi ama babam gitmemiz için ısrar etti. Bir günde bütün geyikleri avlayacak değildik ya. Ertesi gün arabayla gelip bize katılacaktı."

Yine durdu, bu defaki o kadar uzun sürdü ki anlatmayı tamamen bıraktığını sandım. Sessizce karar vermesini bekledim. Duracak mı, devam mı edecek? Anlatacak mı, susacak mı?

Tekrar konuştuğunda sesi daha boştu, o öfkeli tını gitmişti. Ama bu yumuşak başlangıç iyiye alamet değildi. "Bir maral vurduk. Daima iki maral, iki de erkek geyik avlama pulu alıyorduk, böylece ne bulursak vurabiliyorduk." Kaşlarını çatıp bana baktı. "Ne dediğimi anlamadın değil mi?"

"Pul sana dişi mi, yoksa erkek geyik mi vurabileceğini söyler. Bazı yıllar seçme şansın olmaz çünkü daha fazla dişi vardır, o zaman daha fazla dişi vurma izni verilir. Gerçi genellikle erkek geyik daha fazla olur."

Şaşırmıştı. "Hiç geyik avına çıktın mı?"

Başımı salladım. "Babam götürürdü."

Gülümsedi.

"Beth, kızkardeşim, avlanmayı barbarca bulurdu. Bambi'yi öldürüyorduk. Erkek kardeşim Jeremiah -Jerry- de öldürmeyi sevmezdi. Babam bunu ona karşı kullanmazdı ama benimle, onunla olduğundan daha yakındı, bilirsin."

Tekrar başımı salladım. "Biliyorum." Ve işte böylece, bana ailesi hakkında bunca zamandır anlattığından daha fazlasını bir çırpıda söyleyivermişti. Kardeşleri olduğunu bile bilmiyordum.

Sonra gözlerini bana dikti. Öyle yoğun bakıyordu ki normal koşullar altında bile bu bakışa dayanmam zordu. Şimdi, böyle bir anda, gözlerindeki beklentiye cevap vermek, büyük bir ağırlığı kaldırmak gibiydi. Yaptım, ama zor işti.

"Bir maral vurduk. İç organlarını çıkardık ve sırığa geçirdik. Richi'yle birlikte taşıyorduk. Steve Amca biraz önümüzdeydi. Kendi tüfeğinin yanında Richie'ninkini de taşıyordu. Benim tüfeğim bir kayışla sırtıma asılıydı. Babam kendi silahımdan asla ayrılmamamı ve ona sahip olmam gerektiğini söylerdi. Sürekli onu kontrol etmek zorundaydım. Komik. Babamın silahları sevdiğini bile sanmıyorum."

Yüzü dağılmaya başladı. Tamamen değil, kıyısından. Saklamaya çalıştığı tüm duygular, yüzünün köşelerinde belirmişti. Neye baktığınızı eğer bilmiyorsanız, anlamayabilirdiniz. Ama ben korkunç bir hikayesi olan öyle çok kişiyi dinlemiştim ki görmemem mümkün değildi.

"Güzel bir gündü. Güneş parlak, gökyüzü masmaviydi. Rüzgar o gün biraz sertti. Altın rengi parlayan yaprakları oradan oraya uçuruyordu. Bir kar küresinin içinde durmak gibiydi ama kar yerine altın sarısı yapraklar yağıyordu. Tanrım, çok güzeldi. İşte o zaman geldi. Öyle hızlı hareket ediyordu ki bulanık bir karaltı gibi görünüyordu. Ste-

ve Amca'ya çarptı, amcam yere düştü ve bir daha da kalkamadı." Gözleri biraz açılmış, nabzı hızlanmıştı. Ama bunların dışında yüzü hala sakindi. Kontrol. Müthiş bir kontrol.

"Richie'yle geyiği bıraktık ama Richie'nin silahı yoktu. Richie'ye çarptığında, tüfeği neredeyse omzuma almıştım. Çığlık atarak yere düştü, bıçağını çıkarmayı başardı. Mücadele etmeye çalıştı. Güneşin altında bıçağın parladığını gördüm."

Yine sustu. Sessizlik öyle uzadı ki sonunda, "İstersen durabilirsin," dedim.

"Senin için çok mu korkunç?"

Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. "Hayır, eğer anlatmak istiyorsan ben dinlerim."

"Çok uzattım, değil mi? Benim hatam." Bu son kelimeye, gerektiğinden daha fazla duygu yüklemişti. *Hata.* Sağ kalmayı başaranın tipik suçluluk duygusu vardı havada.

Masanın etrafından dolanıp ona dokunmak istiyordum ama çekindim. Bundan bahsederken dokunulmak isteyeceğinden emin değildim. Daha sonra, şimdi değil.

"Bir kavganın ortasında zamanın nasıl yavaşladığını hiç farkettin mi?"

Başımı salladım, gördüğünden emin olamayınca yüksek sesle de söyledim. "Evet."

"O şeyi hatırlıyorum, Richie'nin vücudunun üzerinden bana bakan o yüzü çok net hatırlıyorum. Sen bizi yarı insan formunda çok gördün. Yüzü, leopar yüzüydü ama değildi. İnsan değildi, hayvan da değildi. *Bunun ne olduğunu biliyorum,* diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ama aklıma gelen tek şey, *Canavar, bir canavar,* oldu."

Dudaklarını yaladı, derin bir soluk aldı, soluğunu verirken vücudu hafifçe sarsıldı. "Tüfeğim omzumdaydı. Ateş ettim. Onu vurdum. Beni ele geçirmeden önce, onu iki ya da üç kez vurdum. Pençelerini bana geçirdi. Çok keskin bir acı değildi. Beysbol sopası yemek gibiydi. Kalın, sert bir sopa. Bilirsin, canın yanar ama pençelerin vereceğini düşündüğün gibi bir acı değildir. Neden bahsettiğimi anlıyor musun?"

Yine başımla onayladım. "Evet, aslında çok iyi anlıyorum."

Bana baktı, sonra gözlerini koluma çevirdi. "Neden bahsettiğimi, tam olarak ne kastettiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Pek çok kişiden iyi," dedim becerebildiğim kadar yumuşak ve gerçekçi bir tonla. Kendi derdi ona yeterdi, bir de benimkilerle uğraşmasına gerek yoktu. Onun için en azından bu kadarını yapabilirdim.

Bana gülümsedi. Üzgün, dalgın, kendinden nefret eden, hoş hiçbir şeyle alakası olmayan o eski gülümsemesiyle. "Tüfek gitmişti. Onu nasıl bıraktığımı hatırlamıyordum ama kollarım artık çalışmıyordu. Tepemde o şeyle, yerde yatıyordum ve artık korkmuyordum. Hiçbir şey canımı yakmıyor, hiçbir şey beni korkutmuyordu. Neredeyse huzurlu bir andı. Sonrasında sadece beni kaldıran eller var. Sesleri ve bir sedyede yattığımı hatırlıyorum. Helikoptere bindirildiğimi hatırlıyorum. Hastanede gözlerimi açtığımda, bir yanımda babam oturuyordu, diğer yanımda Ajan Fox vardı."

Bu yolculuğun nasıl olup da hatıralara saptığını o zaman anladım. "Bugün Fox'u görmek, tüm

bunları yeniden canlandırdı." Bazı günler kafam gerçekten çok yavaş çalışıyordu.

Başını salladı. "Onu görmek beni dehşete düşürdü Anita. Biliyorum, bu çok saçma. Ama öyle işte."

"Hiç de aptalca değil ve bunu hiç göstermedin. Yani, ben bile anlamadım."

"Bilinçli olarak korkmadım Anita. Kafamın içinde, gerilerde bir yerde korktum. Ve sonra sen odayı beğenmedin ve..."

Bunun üzerine kalkıp onun yanına gittim. Kollarımı ona doladım, yüzünü göğsüme dayadım. O da bana sarıldı. Sıkı, sımsıkı, sanki evrende kalan son katı şeye sarılıyormuş gibi.

"Odaya bayıldım. Seni seviyorum. Böyle boktan davrandığım için çok üzgünüm."

Başı hala göğsüme gömülmüşken konuştu, bu yüzden sesi boğuktu. "Bu saldırıdan canlı kurtulmadım Anita. Bize saldıran leoparadam, amcamın ve Richie'nin yiyebildiği kadarını yemiş ve gitmişti. Bizi ava çıkan iki doktor bulmuş. Ben ölüymüşüm Anita. Soluk almıyormuşum, kalbim atmı-

yormuş, nabzım yokmuş. Doktorlar kalp masajıyla kalbimi tekrar çalıştırıp tekrar soluk almamı sağlamış. Beni hayata döndürmek için ellerinden geleni yapmışlar ve helikopterle hastaneyeye gidebilmem için beni bir açıklığa kadar taşımışlar. Yine de kimse benim yaşamamı beklemiyormuş."

Hala sımsıkı örülü olan saçlarına dokundum. "Ama yaşıyorsun," diye fısıldadım.

Başım salladı, tişörtün üzerinden başını göğüslerime sürttü. Şehvet yoktu, şefkat arayışıydı.

"Leoparadam bir seri katildi. Avcılara sadece hayvan öldürdüklerinde saldırıyordu. Biz saldırıya uğradıktan sonra, FBI avcılar için bir uyarı çıkardı. Fox, biz saldırıya uğramadan sadece birkaç saat önce parçaları birleştirip bunun bir seri katil işi olduğunu anladıklarını söyledi. Kendi bölgesindeki ilk saldırıdan beri şüpheleri varmış."

"Olayı çözdü," dedim.

"O şeyi, canavarı yakaladı. Onu öldürdüklerinde, Fox da oradaydı."

Şey ve *canavar* deyip duruyordu. Şekildeğiştiricilerin kendi türlerinden böyle bahsettiği-

ne pek sık şahit olmazdınız. "Öldüm, geri getirildim, hayatta kaldım ve iyileştim. İnanılmaz hızlı iyileştim. Ve bir ay sonra, artık ben de canavardım." Bunu öyle üzgün bir sesle söylemişti ki. Tarifsiz bir kederdi.

"Sen canavar değilsin," dedim.

Yüzüme bakmak için biraz geri çekildi. "Ama çoğumuz öyleyiz Anita. Merle'ün sürüsüne katıldım. O iyi bir liderdi. Sonra Chimera gelip sürüyü ele geçirdi. Chimera zırdeliydi ve gerçekten çok zalimdi."

Chimera, Micah'ı ve sürüyü -ve daha pek çok insanı- kurtarmak için öldürdüğüm liderdi. Benim bildiğim tek panadamdı, yani birçok farklı hayvana dönüşebiliyordu.

Onu görmeden önce bunun imkansız olduğunu sanıyordum. Ama sonra onunla karşılaştım ve onu öldürmek zorunda kaldım. Gerçekten panadamdı, çok güçlüydü ve çok yaratıcı bir cinsel sadistti.

Micah'ın yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sen iyi bir insansın Micah. Canavar değilsin."

"İlk karşılaştığımızda seni kullandım Anita. Leoparlarımı kurtarmak için seni bir araç olarak gördüm. Hepimizi kurtarman için seni kullandım."

"Biliyorum," dedim. "Bunu konuştuk. Nathaniel'ı ve diğer leoparları, Chimera'dan kurtarmak için ne yapacağımı sordun. Ben de sana elimden gelen her şeyi ya da en azından senin izin verdiğin kadarını yapacağımı söyledim. Bunun için seni suçlayamam."

"Bana ilk dokunduğun anda tüm plan değişti. Sen değiştirdin. Her şeyi değiştirdin. Sen bana asla bir canavarmışım gibi bakmadın. Benden o şekilde hiç korkmadın."

"Bunu sanki başka biri senden bu yüzden korkmuş gibi söyledin."

İçini çekti. "Lisede bir sevgilim vardı. Gerçek anlamda nişanlanmamıştık ama üniversiteden mezun olunca evleneceğimizden emindik."

"Kulağa güzel geliyor."

Başını iki yana salladı. "Seks için bekledik. Bir yıl bekledik. İkimiz de liseyi bitirmek, on sekiz olmak istiyorduk. Ablası lisedeyken hamile kalmış-

tı ve bu onun hayatını mahvetmişti. Bu yüzden Becky çok dikkatliydi. Ben de onunla aynı fikirdeydim. Tüm ömrümü onunla birlikte geçirmeyi planlıyordum, bir yılın ne önemi vardı ki?"

Beni çekip kucağına oturttu. Şimdi dizlerinde, hanım hanım oturuyordum –tebrik ediniz. "Sonra ne oldu?" diye sordum çünkü sormamı istiyor gibiydi.

"Bir canavar olduğum için benden ayrıldı. Bir hayvanı sevemezdi."

Şaşkınlığımı saklayamadım.

"Tanrım! Ah, Micah..."

"Korkunçtu. Ama bir şekil-değiştirici olmam bardağı taşıran son damlaydı aslında, ilk problem değil."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "İlk sorun neydi?"

Önüne baktı ve utandığını farkettim.

"Ne?" diye sordum.

"Çok büyüktü."

Ağzımı açtım, kapadım, tekrar açtım. "Kastettiğin, onun için fazla *donanımlı* olduğun mu?"

Başıyla onayladı.

Ona baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Aklıma uygun bir şey gelmiyordu. "Seninle seks yapmaktan hoşlanmadı mı?"

"Hayır."

"Ama... Ama sen yatakta muhteşemsin. Sen..."

"Ama sen bakire değildin. Ve ben de on sekiz yaşında ve bakir değildim."

"Ah," dedim ve bunu biraz düşündüm. Micah'ınki gerçekten büyüktü. Sadece uzun değil, aynı zamanda da kalındı, ki uzunluğa nazaran kalınlığını daha büyük bir problem olabileceğini bizzat keşfetmiştim.

Uzunluğa göre bazı pozisyonlar vardı. Ama kalınlığa sizin kendinizi bir şekilde uydurmanız gerekiyordu. İlk seferimde, belki fazla ön sevişme de olmaksızın, bütün o şeyin içime girdiğini hayal ettim. "Bunu anlıyorum sanırım."

"Onun canını yaktım. Bilerek değil ama sonuçta canını yaktım. Şimdi bu işte daha iyiyim. Daha fazla ön sevişme, daha fazla... Neyse işte, daha iyi."

"Öğrenme eğrisi diye bir şey var. Yapa yapa işin inceliğini kaparsın," dedim.

Alnını omzuma dayadı. "Becky onun içinde olmamdan hiçbir zaman hoşlanmadı. Seviştik ama daima çok dikkatli olmak zorundaydık, yoksa canının yandığını söylüyordu."

"Biliyorsun, tıpkı penis gibi, kadınların vajinaları da farklı farklı boylarda oluyor. Belki de onun vajinası çok küçüktü ve seninki pek küçük değil."

Yanağını çıplak koluma dayayıp bana baktı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Gülümsedi. "Benden şikayetin yok, hiçbir tarafımdan."

Ben de ona gülümsedim. "Hayır. Ve o sadece tek bir kişi. Sadece tek bir kadınla iyi olmaması, ortada bir problem olduğunu göstermez."

"Sadece tek bir kadın değildi Anita."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Üniversitede de çıktığım kızlar oldu. Her şey yolunda gidiyordu, ta ki beni, yani tamamımı gördükleri ana kadar. O zaman panikle giysilerini toplamaya başlıyor ve mümkün değil diyorlardı."

Ona bir bakış attım. "Sen ciddi misin?"

Başını evet anlamında salladı.

Başka bir erkek olsa böbürlendiğini zannedebilirdim ama Micah hava atmıyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu düşündüm. "Becky canının yandığını söyledi ve üniversitedekiler seninle denemeye bile yanaşmadı. Bu senin için gerçekten çok zor olmalı."

"Kadınlar için bu ya kocaman bir artı ya da kocaman bir eksi. Ama çoğu, evet diyenler bile, standart muamele istemiyordu. Onlar için ben bir tür değişiklik gibiydim." Sesinde daha önceki öfke kırıntısının yerini şimdi üzüntü almıştı. "Becky, onu incitmek, onun içinde olmak, onun canını yakacak kadar çaresizce seks istediğim için, kendimi bir canavar gibi hissetmeme sebep oldu. Çıktığım birçok kadın da bana aynı şekilde hissettirdi. Ya da seksshop'tan aldıkları bir oyuncakmışım, sırtımda bir düğme ve pil yuvası varmış gibi. Ve düğmeye bastılar."

Tekrar ona baktım.

"Güven bana Anita, en az erkekler kadar alçak kadınlar var. Tek farkla, bir kadın sana seks objesi

olarak davrandığında bunun sorun olmaması gerekiyor çünkü sen bir erkeksin ve sen zaten sadece seks istersin, öyle değil mi?"

"Şu eski çifte standart," dedim.

Başıyla onaylayıp omzuma vurdu. "Sana kadar."

Şöyle bir düşündüm. "Bekle bir saniye. Senin, eee, *cüssen* konusunda benim bir problem yaşamadığımı nereden biliyorsun?"

"Sen bizi giyinmeye zorlayana kadar, şekildeğiştiricilerin etrafta nasıl daima çıplak dolaştığını biliyorsun."

Gülümsedim. "Hepiniz nudistsiniz diyemem tabii ama çoğunuz öylesiniz, evet."

"Öncelikle, Richard'ı çıplak gördüm ve onun senin eski sevgilin olduğunu biliyordum. Onunki de küçük değil." Kızarmamak için kendimle savaştım. "İkincisi, beni çıplak görmüştün ve acayip bir tepki vermemiştin."

"Yani, eski sevgiliyi gördün ve o da bayağı donanımlıydı. Ve ben seninkini gördüğümde, sana dikkatli olmanı söylemedim. O zaman sorun yok... Bunu mu demek istiyorsun?"

Gülümsedi. "Böyle bir şey."

"Richard'la, benim başa çıkamayacağım kadar fazla *erkek* olduğu için ayrılmadığımı nereden biliyordun?"

"Sordum."

Hissettiğim kadar şaşkın bakıyordum sanırım.

Güldü. "Richard'a değil. Etrafa sordum ve onun seni fazla kana susamış bulduğunu ve şu polis işlerinden hoşlanmadığını öğrendim. İkisi de benim için dert değildi."

"Ve şansım denedin," dedim.

Başını salladı. "Ve seviştiğimiz andan itibaren, bundan böyle senin hayatında olmak için her şeyi ama her şeyi yapacağımı biliyordum."

"Bunu bana da söyledin. Seviştikten hemen sonra söylediğin ilk şeylerden biri buydu. Senin benim Nimir-Raj'ım ve benim de Nimir-Ra olduğumu, hayatımda olmak için her şeyi, ihtiyacım olan her şeyi, ne olursa olsun yapacağını söyledin."

"Ciddiydim."

"Ciddi olduğunu biliyorum." Parmağımı yüzünün yanından aşağı doğru kaydırdım. "İtiraf et-

mem gerekirse, gerçekten ciddi olduğunu anlamam biraz zaman aldı. İhtiyacım olan her şeyi, ne olursa olsun yapacağını... Ya senden korkunç şeyler yapmanı isteseydim Micah?"

"Sen hiç kimseden korkunç şeyler istemezsin."

"Ama o sırada beni çok az tanıyordun."

"Hissettim diyelim."

Bu güven duygusunun nereden kaynaklandığını anlamaya çalışarak ifadesini inceledim. Yüzü şimdi yine her zamanki gibi huzurluydu. Fakat artık boş değildi. Bu onun huzurlu, *ben mutluyum* yüzüydü.

"Ben asla bir yabancıya böyle güvenmeyi başaramazdım."

"Biz hiçbir zaman yabancı olmadık Anita. Birbirimize dokunduğumuz anda, artık yabancı değildik. Bedenlerimiz birbirini tanıyordu."

Ona sert sert baktım ama sadece güldü. "Bana yanıldığımı söyle. Senin de aynı şekilde hissetmediğini söylesene."

Ağzımı açtım, kapadım ve sonunda "Ne olmuş?" dedim. "İlk görüşte değil, ilk s.kişte aşk."

Yüzü tekrar ciddileşti. "Bununla dalga geçme Anita."

Önüme baktım. Gayet edepli bir şekilde dizlerinde oturuyordum ve şu anda onun gözlerine bakamazdım. "Ben de aynı şeyi hissettim. Birbirimize dokunduğumuz anda vücudum sanki senin vücuduna çekildi. Bu... Ben seksin kötü, pis bir şey olduğuna inanarak büyütüldüm. Benim savunma mekanizmalarımı bu kadar çabuk aşmış olman, beni hala biraz utandırıyor."

Kollarını bana doladı ve beni kucağında biraz daha yukarı doğru çekti, böylece vücudunun varlığımdan ne kadar mutlu olduğunu hissedebildim. Baldırıma baskı yapan sertliğini hissetmek, nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Vücudunun verdiği tepkilerden utanma Anita. Bu bir armağan." Kolunu bacaklarımın altına kaydırdı ve kucağında benimle birlikte ayağa kalktı.

"Yürüyebilirim," dedim.

"Seni taşımak istiyorum."

Beni bırakmasını söylemek için ağzımı açtım ama söylemedim. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Yatağa," dedi.

Gülümsememeye çalıştım ama baştan kaybedilmiş bir savaştı.

"Neden?" Nedenini gayet iyi biliyordum tabii.

"Seks yapalım diye. Bir sürü, bir sürü seks. Ve dayanabileceğimiz kadar çok seks yaptıktan sonra, kalkanlarını indirebilir ve *ardeur*'ü de şimdi, erkenden beslersin. Böylece, etrafımız FBI ajanlarıyla çevriliyken acıkmaya kalkmaz."

Yatağa doğru yürümeye devam etti.

Beni hiç zorlanmadan taşıyordu, oysa aramızda sadece dört beş kilo fark vardı.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Bir kızı nasıl kandıracağını biliyorsun."

Sırıttı.

"Eh, bilincini kaybedene kadar seni becermeyi planladığımı da söyleyebilirdim ama o zaman abarttığımı düşünürdün."

"Seks sırasında asla bayılmadım," dedim.

"Her şeyin bir ilki vardır," dedi. Yatağın ayakucuna ulaşmıştık.

"Ağzı olan konuşuyor."

Beni yatağa fırlattı. Öyle aniden ve öyle uzağa fırlattı ki yatakta sekerken kız gibi çığlık attım. Yüreğim ağzıma gelmişti. Kravatını çıkarmış, gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. "Her iddiaya varım, önce ben çıplak kalacağım."

"Haksızlık bu," dedi. "Benim omzumda silah askısı var."

İpek pantolon askılarını omzundan sıyırdı ve gömleğini pantolununun belinden çıkardı. "O zaman acele etsen iyi olacak."

Dediğini yaptım.

BÖLÜM 7

Ben elbiselerimle boğuşurken Micah sırtüstü yatıyordu. Yastıkların, beyaz ve altın sarısı yatak örtüsünün arasında onu çıplak görmek beni durdurdu. Onu süzdüm. Ve hayır, sadece kasıklarına bakmadım. Orada boylu boyunca yatarken nasıl sadece tek bir şeye odaklanabilirdim?

Giyinikken fazla erkeksi durmuyordu. Kollarındaki, göğsündeki, karnındaki, bacaklarındaki kasların tadını çıkarabilmek için, onu en azından yarı giyinik görmeliydiniz. Elbiseyle narin gö-

rünüyordu, özellikle de bir erkeğe göre. Çıplakken daha güçlü ve bir şekilde daha... Daha fazlaydı. Kıyafetlerin ondan çaldığı bir şeye kavuşuyordu sanki. Açık renk yatak örtüsünün üzerinde bronz teni, oraya çizilmiş gibi duruyordu. Omuzları geniş, beli ve poposu dardı. Yüzücülere benziyordu ama bu onun vücudunun doğal haliydi, yaptığı herhangi bir sporla alakası yoktu.

Saçlarının yüzüne dökülmesine bayılıyordum ama örgüsünü açmamıştı, ben de bunu yapmasını söylemedim. Bazen saçların serbest halde uçuşması daha iyiydi. Bela olabiliyorlardı.

Bakışlarımı en son, önündeki kabarıklığa diktim. Öyle sert, öyle uzundu ki. Ellerini kullanmadan kendi göbek deliğine değecek kadar uzundu. En kalın halindeyken, başparmağımla işaretparmağımın etrafını saramayacağı kadar kalındı. Sonra başımı kaldırıp yüzüne, zarif hatlı yüzündeki gözlerine baktım.

"Çok güzelsin," dedim.

Gülümsedi. "Bunu benim söylemem gerekmiyor muydu?"

Jartiyer kayışını hafifçe çektim. "Jartiyerin kalmasını ister misin, yoksa çıkarayım mı?"

"Onu çıkarmadan külotunu çıkarabiliyor musun?" diye sordu.

Külotun iki yanma başparmaklarımı soktum ve külotu aşağı sıyırdım. Külotu jartiyerin altına giymekten beni Jean-Claude vazgeçirmişti. O bunu sadece görüntü açısından söylemişti. İşin aslı, külotu en son giydiğinizde, en önce onu çıkarıyordunuz. Bunu yüksek sesle söylemedim çünkü şu anda Micah'ın başka erkeklerle de seks yaptığımı hatırlamaktan hoşlanacağını sanmıyordum. Beni onlarla paylaşıyordu ve bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Yine de seksin ortasında başka bir aşıktan söz etmek iyi bir fikir değildi.

Üzerimde sadece jartiyer, çorap ve yüksek topuklu ayakkabılarla karşısında dikildim. Sizin hayır demeyeceğinizi anladıkları anda erkeklerin gözlerinin aldığı o koyu tonun gözlerinde belirmesini izledim. Bu bakışta sahiplenen bir şey vardı, gözler sanki *Benimsin,* diyordu. Bunu açıklayamıyorum ama tüm erkeklerin bunu yaptığını, en azın-

dan bir süreliğine yaptığını bilecek kadar çok gördüm bu ifadeyi. Kadınların gözlerinde de benzer bir ifade oluşuyor mu acaba? Belki. Şu anda ben de öyle mi bakıyordum? Aynaya bakmadan bunu asla bilemeyeceğim.

Yatakta bana doğru emekledi ve "Buraya gel," dedi. Kollarını belime sardı, beni yatağa çekti. Yardım etmesine izin vererek yatağa tırmandım.

Beni yatağın başucuna sürükledi, yastıkların üstüne çekti. Bir sürü yastık vardı. Öyle kabarıklardı ki onlara yaslandığımda neredeyse oturur haldeydim. Neredeyse.

Micah'ın gelip yanıma uzanmasını bekliyordum ama öyle yapmadı.

Dizlerinin üstünde durdu ve "Dizlerini kır," dedi bana.

Aklından ne geçtiğini tam olarak bilmiyordum, yine de bacaklarımı büküp dizlerimi bitiştirerek kırdım. Kendimi poz veriyor gibi hissediyordum ama yüzündeki gülümseme buna değerdi. Bu gülümseme, tam olarak istediği şeyi yaptığımı söylüyordu. Ellerini çorapların bittiği yere koy-

du ve ipek çorap boyunca elini bacağımdan aşağı indirdi ve sonunda elleriyle ayak bileklerimi kavradı. Bileklerimden tutarak hala topuklu ayakkabılar içindeki ayaklarımı hafifçe iki yana kaydırdı, bacaklarımı ayırdı. Dizlerim hala büküktü. Bacaklarım yeterince geniş açılmamış olacak ki onları biraz daha ayırdı.

Sonra dizlerinin üzerinde geriye doğru kaykıldı ve bana baktı. "Vay," dedi boğuk bir sesle. Bu masum kelimeyi, masumiyetle hiç alakası olmayan bir tonla söylemişti. "Tanrım, ne manzara." Hala alçak sesle, sanki konuşmak acı veriyormuş gibi boğuk bir hırıltıyla konuşuyordu. Ellerini bacağımda gezdirip sonunda çorabın bittiği yere, çıplak tenime dokundu ve kalçalarıma doğru kaydırıp popomu avuçladı. Vücudumun alt kısmından elini çekmeden uzandı. Sonra dirsekleri üzerinde kalkıp vücudumu boylu boyunca süzdü.

Nefes nefese mırıldandım. "Bu yüzden mi saçını açmadın?"

"Evet," diye fısıldadı. Yüzünü, vücudumun alt kısmına doğru, öpüşmek için uzanırmış gibi ya-

vaşça yaklaştırdı. Tereddüt etti. "Bu açı doğru değil." Beni sonsuza dek kollarında bir vaat gibi tutmak istercesine kucakladı, hafifçe yükseltti. Bu sırada ayaklarım yatağın üstünden kaydı. Ya bacaklarımı ellerimle havada tutacaktım ya da Micah'a dolayacaktım. Eğer topuklu ayakkabı giymiyor olsam buna takılmazdım ama sivri topuklar birinin sırtına dayanmaya pek uygun değildi. Nathaniel bundan hoşlanırdı belki ama Micah'ın hoşuna gideceğini sanmıyordum.

Bacaklarımın arasını yaladı ve bunun verdiği his tüm düşüncelerimi, kelimeleri ve iyi niyetimi sildi süpürdü. Bacaklarımı Micah'a doladım. Ayakkabıların topukları, sırtının alt kısmına batıyordu.

İtiraz etmesini bekledim ama bir şey söylemedi. Yüzünü baldırlarımın arasına kaydırdı, ağzını benim içime dayadı. Bacaklarımın arasını, ağzımı öper gibi öptü. Dudakları, dili ve hafifçe de dişleriyle beni keşfediyordu. Beni öyle öpüyordu ki sanki ben de onu geri öpebilirdim. Bu hisle kalçalarımı oynattım, böylece gerçekten karşılıklı bir öpüşmeye benzedi. Bu öyle bir öpücüktü ki ağzı bacak-

larımın arasındaydı, kalçalarımın hareketi dudaklarına cevap veriyordu, baldırlarım yüzüne bastırıyordu ve topuklarım sırtını deliyordu.

Vücudunun kasıldığını, sırtında, omuzlarında, ellerinde bir ürpertinin dolaştığını hissettim. Popomu kavrayan parmakları daha da sıkılaştı.

Konuşabilecek kadar geri çekildi, dudakları parlıyordu. Soluk soluğaydı.

"Topuklar muhteşem mi hissettiriyor, yoksa sadece canımı mı yakıyor, karar veremiyorum. Onlardan kurtulabilir miyiz?"

Yatak örtüsüne sürterek ayakkabılardan birini çıkardım, sonra çıplak ayağımı kullanarak diğerini sıyırdım. Bacaklarımı tekrar sırtına doladım. Şimdi çorabın üzerinden, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. "İstemen yeter." Normalden daha alçak bir sesle, nefessiz konuşuyordum. Buna boşuna yatakodası sesi denmiyor.

Bana gülümsedi ve başını yavaşça eğdi. Baldırlarımın arasına kayarken gözlerimin içine bakmaya devam etti. Beni tekrar yalamaya başladığında, sarı-yeşil gözlerini yukarı doğru çevirmiş, hala

bana bakıyordu. Bu da yüzü sanki gözlerinde bitiyormuş gibi bir yanılsama yaratıyordu.

"Tanrım, Micah, gözlerine bayılıyorum."

Tuhaf bir hırıltıyla inledi ve bu ses tenimde titreşimler yaratarak benim de inlememe, kafamı geriye atıp gözlerimi kapatmama sebep oldu. Ağzı benim en mahrem yerimin derinliklerine doğru kapandığında, bu hırıltı hafif bir mırlamaya dönüştü. Şimdi bu ses tenimde dolaşıyor, tüm vücudum bu sesle titreşiyordu. Beni artık iyice ağzının içine almış, mümkün olduğu kadar sert ve hızlı bir şekilde emiyor, emiyordu.

Bacaklarımın arasında o ağır his, o muhteşem sıcaklık oluşmaya başlamıştı. Micah bu sıcak zevki ağzıyla yönlendirdi, dudaklarının her bir hareketiyle, dilinin her okşayışıyla onu büyüttü, daha fazla, daha fazla büyüttü, ta ki dilinin son bir fiskesiyle gelmemi sağlayıncaya kadar. Bu ağırlık sıcak zevk dalgalarıyla vücudumda patladı, tekrar tekrar, sanki Micah emmeye devam ettikçe bu zevkin asla sonu gelmeyecekmiş gibi. Nefessiz halde, gözkapaklarım titreşerek kemiksiz, çaresiz, öylece ka-

lakaldım. Bu zevkin içinde kaybolmuş, boğulmuştum. Yatakta bir hareketlenme oldu ve Micah'ın üzerime eğildiğini hissettim. Gözlerimi açmaya çalıştım ama tek yapabildiğim kırpıştırmak oldu.

"Anita," dedi yumuşak bir şekilde. "Anita, iyi misin?" Evet demeye çalıştım, sesim çıkmadı. Bunu söylemeyi sadece düşünebiliyordum, hepsi buydu. "Anita, bir şey söyle. Beni duyabiliyorsan gözünü kırp."

Gözümü kırpmayı başardım ama gözüm açıkken bile odaklanmayı başaramadım. Dünya bulanıktı, renkler dağılmıştı. İyi olduğumu anlasın diye başparmağımı kaldırdım. Konuşmak hala çok zor geliyordu.

Yüzünü net görebileceğim kadar üzerime eğildi. "Şimdi seni bececeğim," dedi.

Fısıldamayı başardım. "Evet, lütfen, evet."

BÖLÜM 8

Ellerini baldırlarımın altına koydu ve beni yastık kümesinin üstünden kendine doğru çekti. Şimdi vücudumun alt kısmı yatakta düz duruyordu ama üst tarafım hala biraz yüksekteydi. Parmağını içime kaydırdı, sadece bir parmağını ama bunun verdiği his benim yatakta kıvranıp inlememe yetti.

"Islak ama sıkı. Seni ağzımla boşalttıktan sonra hep böyle sıkı oluyorsun."

Bacaklarımın arasında diz çökmüştü. Bedeni öyle sert, öyle dik, öyle hazırdı ki. Aklıma gelen

ilk şeyi söyledim. Kendime engel olamadım. Aslına bakılırsa istemedim de bunu.

"Becer beni Micah, becer."

"Çok sıkısın Anita, gerçekten çok sıkı."

Dirseklerimin üstünde kalktım. "Ama ıslağım. Öyle ıslağım ki. Beni öyle ıslattın ki."

Dudaklarını yaladı, yutkundu. Nabzının atışını duyabiliyordum. "Seni incitmek istemiyorum."

"Canım yanarsa söylerim."

Bana baktı, yüzü o kadar da tutkulu değildi. Neredeyse endişeli, kararsız görünüyordu. İçime girmek istediğini biliyordum ama bundan korkuyordu. Kaç kadın onu incitmişti? Sadece erkekliği yüzünden, kaç kadın ona bir tür yaratık ya da canavar gibi davranmıştı? Doğruldum, sertliğini elimle kavradım. Sadece onu tutmak bile başımı geriye atıp inlememe sebep oldu. Sonra ona baktım. Gözlerimde vahşi bir ifade olduğunun farkındaydım. Elimle erkekliğini sıktım. Başı geriye düştü, gözleri kısıldı.

Elimi yukarı doğru kaydırdım, erkekliğinin o nefis başını okşadım. Yine dirseklerimin üzerinde

kaykılıp ona baktım. "Becer beni Micah. İçimdeki şu küçük kasılmalar geçmeden önce becer beni. Beni öyle sıralsıklam yaptın ki hala küçük orgazmlar yaşıyorum. Vücudum hala kasılıyorken seni içimde istiyorum."

Uzanıp beni öptü. Ağzı benim sıvılarımla ıslaktı, et gibi ve bir de neredeyse yağmuru hatırlatan taze bir tadı vardı. İnsanlar balık şakaları yapabilir ama bütün kadınların tadı aynı değildir.

Geri çekildi. Kollarının üstünde, hafif yukarıda duruyordu ama bedeni çoktan beni itmeye başlamıştı bile.

Ağırlığını üzerimde hissetmek yatağa sırtüstü düşmeme sebep oldu. Vücudunu üstümde tutmaya devam etti, böylece kendini içime itmeye çalışırken onun her bir santimini görebiliyordum.

Yeterince ıslaktım ama o çok kalındı, öyle kalındı ki, kendini içime yavaşça, hatta biraz da zorla sokması gerekiyordu. İçime girmek için biraz kuvvet uygulamak zorundaydı. Eğer *ardeur*'ü içimde serbest bırakırsam, daha açık ve ona daha hazır olurdum. *Ardeur* tek başına, fazla ön sevişmeye

de gerek duymadan, vücudumu daha hazır, daha hevesli ve daha açık bir hale getiriyordu. Ama ikimiz de benim sıkı olmamı istiyorduk. İkimiz de onun zorla içime girişini sonuna kadar hissetmek istiyorduk.

Başı içimde kayboldu ama büyük bölümü hala dışarıdaydı.

Onun, kendini içime santim santim itişini izlerken inledim ve vücudum ona doğru yükseldi. Kendi baldırlarımı kavradım, ellerimle bacaklarımı kaldırıp vücudumu top gibi yuvarladım ki tamamını görüp hissedebileyim.

Henüz yarısı girmişken gözleri kapandı, başı önünde, hareketsiz durdu. Sesi çatallaşmıştı. "Çok ıslak. Tanrım, ne kadar sıkı. Vücudunla beni tutuyorsun. Ne kadar içine girersem, o kadar kasılacaksın. Sanki sadece içine girmem bile küçük orgazmlara sebep oluyor."

"Evet," derken sesim soluk soluğa ve arzuluydu. "Evet, ben böyle ıslak ve sıkıyken seni içimde hissetmek inanılmaz. Harika. Ah, Tanrım, Micah, sakın durma, durma."

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyormuşcasına yüzümü inceledi.

"Sen ciddi misin?"

"Evet, Tanrım, evet."

"Yeterince ıslaksın ama daha önce sen bu kadar sıkıyken bunu yapmayı hiç denememiştik Anita." Arzusu endişesiyle savaşıyordu. "Daha hızlı sokabilirim ama canını yakmak istemiyorum."

Aklımdan geçeni bir çırpıda söyledim. "Şu anda kimin hayaletiyle savaşıyorsun bilmiyorum ama o kesinlikle ben değilim. Her kimi incittiğini düşünüyorsan, o ben değildim. Becer beni, becer beni, ikimizin de istediği bu, becer beni."

Vücutlarımız çoktan iç içe geçmişti, yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı. Bir karara vardığını yüzünde görebiliyordum. Kalçasını öne doğru hareket ettirdi ve kendini içime soktu. Ona dikkatli davranmayı kesmesini söylemiştim. Söylediğimi yapıyordu.

Yapabildiği kadar hızla, sertliğini içime itti. Hızlı olmak için fazla kalındı, ben çok sıkıydım

ama daha önce en ufak bir direniş hissettiğinde tereddüt ederken, şimdi daha sertçe ittiriyordu. Benim bedenim direndi, onun bedeni ısrar etti. Ve sonunda, o sert, o geniş şey tamamen içimdeydi. Bedenim hala bunun iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Bir yandan muhteşem bir histi. Çok sert, çok uzun, çok kalındı ve tamamı içimdeydi. Tanrım, harikaydı. Beni yatağa bastırdı, ağzımdan zevk iniltileri dökülüyordu. Kıvranıyor, debeleniyor, orgazmlar arasında mücadele ediyordum çünkü bedenim belki de bunu yapmamamız gerektiğini söylüyordu. *Çok fazla, çok kalın, yavaşla,* demek üzereydim ki orgazm kasılmaları durdu ve aniden patladı. Pek çok orgazm gibi bu da beni hazırlıksız yakalamıştı. Acıya benzeyen o his aniden inanılmaz bir zevke dönüşürken kendimi onun üzerine fırlattım, vücudumun üst kısmını yastıklara savurdum, tekrar tekrar, ipleri kesilmiş bir kukla gibi... Onun altında kıvrandım, bağırdım, çırpındım. Ve o kendini derinlerime itti, itti, en derinime çarptığında, hala gidecek yer arıyordu.

İçimden çıkarken de zorlandı, çünkü orgazm onu sıkıca kavramama sebep olmuştu. O kendini geri çekerken vücudum onu tutmaya çalışıyordu. Tekrar içime girdi. Sıkılaşan vajinamın izin verdiği kadar sertçe ve mümkün olduğunca derine. Ben çırpınıp bağırırken girdi ve çıktı. Bir şeye tutunmak zorundaydım. Ellerim omuzlarını buldu. Omuzlarından kollarına doğru kayarken tırnaklarım onu kanattı. Müthişti. Onun vücudundan kanlar süzülürken, benim içimden dalga dalga zevk boşalıyordu sanki.

Soluk soluğa konuştu. "*Ardeur*'ü sonra besle Anita, lütfen, Tanrım, daha sonra. Daha fazla dayanamayacağım." Ne yaptığımızı unutmuştum. *Ardeur*'ü unutmuştum.

Seksten başka her şeyi unutmuştum. Sadece bir an durdum ve işte, evet, *ardeur* oradaydı. Ama orgazma, zevke, vucutlarımıza öyle gömülmüştüm ki. Ardeur daha önce daima başka bir şey, başka bir varlık olarak kendini hissettirirdi. Bu kez sadece seksin bir parçası gibiydi. Ateşe benzin dökmek gibi.

Boğazımdan bir çığlık koptu, tırnaklarımı Micah'ın sırtına geçirdim ve ancak o zaman Micah'ın artık yukarıda durmadığını, tipik misyoner pozisyonunda kendini üstüme bastırdığını farkettim. Pozisyonunu ne zaman değiştirdiğini hiç hatırlamıyordum.

Ardeur beni ona açmıştı ve artık nihayet bedenimle mücadele etmeden, rahatça içeri dışarı kayabiliyordu. Benim en derinime ulaştığında bile hala bir parçası dışarıda kalıyordu ama gidecek bir yer, bende girecek daha fazla yer yoktu. Bir ara yine kolları üstünde kalktı ve böylece onun tekrar tekrar içime girişini görebildim ve orgazm yaklaşıyordu, yaklaşıyordu... Onun da bedeninin ritminin değiştiğini, boşalmaya yaklaştığını hissedebiliyordum. Micah orgazma ulaşmadan *ardeur* ondan beslenemezdi. Bunun için fazla dominant, fazla kontrollüydü. Sadece orgazm, kalkanlarını indirip benim için yemeğe dönüşmesini sağlayabiliyordu.

İnledi ve kalçası son bir hareketle onu içime itti. Bağırdım, iki büklüm oldum, gözlerimi sımsıkı yumdum. O bitirdikten çok sonra bile, üze-

rime uzanmış tekrar nefes almaya çalışırken, ben hala inliyordum.

Altında kıvranıp çığlıklar atarak bir süre daha, az önce yaptığımız şeyin artçı şoklarını yaşamaya devam ettim.

Yeniden hareket edebildiğinde içimden çıktı. Bu beni tekrar kıvrandırdı ama içimden çıktıktan neredeyse hemen sonra hafif bir sızı başladı. Endorfinin bu kadar çabuk etkisini yitirmesi, daha sonra canımın bayağı yanacağını gösteriyordu. Ama bu öyle umursayacağım bir ağrı değildi. Hatta insanın anı olarak saklamak isteyeceği bir şeydi. Bacaklarımın arası her sızladığında, yaşadığım büyük zevki hatırlayacaktım.

Micah tuhaf bir şekilde, yarı yan yarı yüzüstü yatıyordu. Benim tarafımdaki kolu kanıyordu. O da yaşadıklarımızı hatırlatacak kendi ağrılarına ve sızılarına sahipti. Derken dirsekleri üstünde doğruldu ve sırtını gördüm.

Yutkundum. "Tanrım, Micah, çok üzgünüm."

İrkildi. "Tırnak izleri böyle bir seksten sonra genellikle hemen acıtmaz," dedi.

Başımı salladım. "Endorfinin etkisi geçtiğinde onları farkedersin." Sırtı, pençeleri olan bir yaratığın saldırısına uğramış gibi görünüyordu.

"Senin canın yanıyor mu?" diye sordu.

"Biraz sızlıyor."

Gözleri ciddileşti. "Dışarı çıkarken biraz kan geldi. Fazla değil ama, yine de..."

"Daha önce de başımıza gelmişti," dedim.

"Evet, ama reglin yakınken. Bu sefer öyle değil." İfadesi gergindi. Yüzüne, eski hatıraların, eski kız arkadaşların gölgesi düşmüştü.

"Sırtın nasıl?" diye sordum.

Sırıttı. "Acıyor."

"Bu yüzden pişmanlık duyuyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Tanrım, hayır, inanılmazdı."

"Şimdi bana nasıl hissettiğimi sor," dedim.

"Canını yaktım mı?"

"Sızlamaya başladı bile. Demek ki evet, biraz yaktın." Başını çevirip başka tarafa bakmasına fırsat vermeden uzanıp yüzünü tuttum. "Şimdi de pişman olup olmadığımı sor."

Bana o üzgün gülümsemesiyle baktı. "Pişman oldun mu?"

"Tanrım, hayır," dedim. "İnanılmazdı."

Bunun üzerine gülümsedi ve bu defaki gerçek bir gülümsemeydi. Geride sadece keyif bırakarak gölgelerin yüzünden çekilmesini izledim.

"Seni seviyorum," dedi. "Öyle seviyorum ki."

"Ve ben de seni seviyorum." Zavallı yatak örtüsüne baktı. "Buna daha fazla kan bulaştırmadan kalksam iyi olacak." Ayağa kalktı, bir an yatağın kenarına tutunup durdu, sanki bacaklarının onu taşıyacağından emin değilmiş gibi. O an yangın alarmı çalmaya başlasa bile kımıldayamazdım, bu yüzden onu gayet iyi anlıyordum.

Yatağın orasında burasında, Micah'ın vücudunun üst kısmının hatlarını gösteren kan izleri vardı. Vücudunun altının yatak örtüsüne değdiği yerdeyse bir damla kan göze çarpıyordu. Doğruldum ve vücuduma baktım. Bacaklarımın arasında ve yatak örtüsünün benim altımda kalan kısmında da biraz kan vardı. "Oda görevlisi polis çağıracak sanırım," dedim.

Micah titrek adımlarla kapıya doğru yürüyordu. Sanırım banyoya gidecekti. "Yeterince bol bahşiş verirsek çağırmaz," derken, sanki orada kapı olmasa düşecekmiş gibi kapıyı yakaladı.

"Dikkat et," dedim.

Bir an kapıya yaslandı, sonra bana baktı. "Sayende hayatım yoluna girdi Anita," dedi. "Benim kendimi bir canavar değil insan gibi hissetmemi sağlıyorsun."

"Ve sen de beni her şeyimle seviyorsun. Acımasız, insafsız, zalim her zerremle. Benim bazen canavarlaşmamı bile normal karşılıyorsun. Neler yaptığımı biliyorsun ve yine de beni seviyorsun."

"Sen canavar değilsin Anita." Gülümsedi. "Evet, acımasızsın. Ama bence bu, bir kıza yakışıyor." Banyoya doğru yürümeye devam etti. Hala biraz sendeliyordu ama şimdi daha iyiydi. Dizlerimin titremesinin geçmesini, bacaklarımın yeniden tutmasını beklerken sırtımı yastıklara yasladım. Bari biraz rahat edeyim... Ne de olsa tekrar hareket edebilmek için bayağı beklemem gerekecekti.

BÖLÜM
9

PHILLY GÜZEL BİR ŞEHİRDİ. GÖRDÜĞÜM kadarıyla. Ki çok küçük bir kısmını görmüştüm. Ziyaretimiz şu ana kadar havaalanı ile otel odasından ve mükemmel seksten ibaretti. Herhangi bir yerde de olabilirdik. Mezarlık buranın ilk on üç koloniden biri olduğunu hatırlamamı sağladı. Çok eskiydi. Uzun yılların, ölülerin uzun yıllarının soluğu dolaşıyordu üzerinde. Fox'un arabasından indiğim anda bu hava tenime çarptı. Bir zamanlar bu eski mezarlıklar benim için huzurlu yerlerdi. Hayaletlerin dolaşmayacağı kadar

mezarlıklarda, doğrudan bir mezarın üstüne basınca, belki küçük bir ürperti olabilirdi ama genellikle bu kadar yaşlı ölüler tepkisiz olurdu. Tozlar tozlara, küller küllere vesaire... Ama şimdi ölüler beni çağırıyordu. Hem de kalkanlarıma rağmen.

Teorik olarak hiç kimse, uzun zaman önce ölmüş birini insan kurban etmeden diriltemezdi. Büyük ihtimalle, insan kurban etmeden en yaşlı ölü diriltme rekoru bana aitti. Ama iki yüz küsur yıllık ölüler bile beni aşıyor olmalıydı. Peki nasıl oluyordu da son zamanlarda çok çok eski ölülerin gücü tenimde dolaşıyordu?

Ürperdim ama bunun sebebi kasım soğuğu değildi. Aslında deri ceketimle terlemiştim bile. Micah aniden yanımda belirdi. Ceketi çıkarmama yardım ederken fısıldadı. "İyi misin?"

Başımı salladım. İyiydim. Hatta iyiden de öteydim. Güçle yıkanmış karanlıkta durmak neredeyse sarhoş ediciydi. Tenim havadaki sihri içiyor gibiydi. Ki bu bir nekromansır için imkansızdı.

Micah, Fox'a, ceketi arabaya koyup koyamayacağını sordu. Fox'un cevabını beklemedim, karan-

lığın içinde ilerlemeye başlamıştım bile. Mezarların arasında yürürken parmaklarımla dalgın dalgın yıpranmış mezar taşlarını okşuyordum.

Eski mezarlıklar kalabalık yerlerdir. Bazı yerler pürüzlü, bazı yerler düzdü ama toprakla mezarları ayırt etmek artık pek mümkün değildi, bu yüzden kah toprağa kah bir mezara basıyordum. *Biri mezarımın üstünden geçti,* deyişini bilir misiniz? Şu anda tam tersi söz konusuydu.

Kendimi kötü hissetmiyordum, korkmuyordum. Aksine, üstünden geçtiğim her mezarla birlikte kendimi daha iyi, daha sakin, daha güvenli hissediyordum. Üstüne bastığım her bedenden, kaç yaşında olursa olsun, küçük bir parça enerji alıyordum. Ayağımın altındaki her ölüden biraz güç içebilirdim ve sonra...

Bu düşünceyle olduğum yerde aniden duruverdim. Bilmediğim, Franklin'in hemen arkamdan geldiğiydi. Onun orada olduğunu farketmemiştim bile.

Üstüme çıktı. Ya da neredeyse üstüme çıkacaktı. Çarpmamak için kollarımı tuttu. Bu ikimizi de

ürkütmüştü. Ben daha yüzümü tamamen ona dönemeden, Franklin özür dilemeye başlamıştı bile.

"Üzgünüm, bilmiyordum, senin... Duracağını." Nefes nefeseydi ve olması gerekenden kat kat fazla rahatsızdı.

Ona bakmayı kestim ama niye bu kadar sinirli olduğunu merak etmiştim. Sonra elleriyle ne yaptığını gördüm. Ellerini trençkotunun kollarına sürtüyordu. Bir şeye dokunmuş, onu temizlemeye çalışır gibi. Bunu beni küçümsemek için yapmıyordu. Ne yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliyim. Beklenmedik bir anda başka birinin büyü gücüne dokunsam ben de aynı şeyi yapabilirdim. Metafizik bir örümcek ağına dolanmaya benzerdi, onu üzerinizden silkelemek isterdiniz. Mezarlardan aldığım gücü, en azından bu gücün bir kısmını hissetmişti.

Psişik olduğunu niye sakladığını Franklin'e sorabilirdim. Fakat tam o sırada Fox'la Micah yanımıza geldi ve Franklin'in onların yanında açık edilmekten hoşlanmayacağını düşündüm bir şekilde. FBI'a bu yeteneğinden bahsetmiş miydi acaba? İd-

diaya varım ki, hayır. Bu, sadece son bir iki yıldır bir artı olarak görülüyordu. Ondan önce bunu psikolojik bir rahatsızlık olarak kabul ediyorlardı. Ve eğer psikolojik bir rahatsızlığınız varsa, FBI ajanı olamazdınız.

Bu niye benden bu kadar nefret ettiğini de açıklıyordu.

O aslında ne olduğunu herkesten saklarken, tüm farklılıklarına sahip çıkan birinin etrafta dolaşmasından hoşlanmıyordu tabii. Hayır, eğer siz tüm ömrünüzü saklanarak geçiriyorsanız, üç aşağı beş yukarı size benzeyen bir başkasının rahatça ortalıkta dolaşmasını istemezdiniz.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Fox.

Franklin aceleyle atıldı.

"Hayır, hayır, sorun yok."

Ben, olumsuz anlamda başımı sallamakla yetindim. Hala Franklin'e bakıyordum.

Fox'un bize inandığını sanmıyorum ama ısrar etmedi. Biz bir şey söylemediğimize göre, fazla seçeneği yoktu. İkimize bir bakış attı. "Madem sorun yok," dedi, "herkes bizi bekliyor."

Tekrar başımı salladım, sonra aklıma sormak geldi. "Rose'un mezarı bu mezarlıktaki en yeni mezar mı?"

Fox bir an düşündü, sonra onayladı.

"Evet. Neden?"

Rüyadaymış gibi ona gülümsedim. Onun duyamadığı bir müziği dinliyor gibi görünüyor olmalıydım.

"Sadece ne aradığımı bilmek istedim, hepsi bu."

"Bizi mezara ben götürebilirim Blake. Onu aramana gerek yok."

Aramak istiyordum. Mezarlıkta, mezar taşlarına tek tek bakarak ilerlemek ve onu kendi başıma bulmak istiyordum.

Benim yerime Micah cevap verdi. "Bu çok iyi olur Fox, öne geç."

Dostça bir bakış olması için kendimle mücadele ederek Micah'a baktım. Uyarı dolu bir bakışla karşılık verdi. Karanlıkta, etrafta bunca ağaç varken, benden başka herhangi birinin onun yüzündeki ifadeyi görebildiğini sanmıyorum. Ama ikimiz de normalden daha iyi bir gece görüşüne sa-

hiptik. Gerçi benimkinin, onun kedi gözleriyle kıyaslanabileceğinden şüpheliyim. Şimdi o gözler her şeyi görebilecek şekilde açıktaydı. Siyah camlı güneş gözlükleri için hava çok karanlıktı. Yine de ne kadar çok insanın onun gözlerinin tuhaflığını farketmediğini bilseniz şaşarsınız. İnsanlar sadece görmek istediğini görüyor. Biri onları gerçeği görmeye zorlayana kadar.

Gözlerinin içine baktım ve uyarıyı okudum. Endişe. Gözleri, gerçekten iyi olup olmadığımı soruyordu.

Cevap hem evet hem hayırdı. Kendimi harika hissediyordum ama bu her an tepetaklak olup işleri zora sokabilecek türden bir iyilikti. Bir an her şey iyiyken bir an sonra bu güç çok talihsiz bir şey de yapabilirdi.

Derin bir nefes aldım ve cadı bir psişikten öğrendiğim odaklanma ve topraklanma -ağaç olma- meditasyonunu denedim. Kadının kehanet ve empati yeteneği neredeyse telepati olarak algılanabilirdi. Ama hayatında hiç ölü diriltmemişti. Bu yüzden de benim yeteneğimi tam olarak anlamamıştı.

Vücudumun merkezini hissetmek harikaydı. Kendimi daha sakin, daha kendim gibi ve daha az gücün etkisinde hissettim. Ama bu gücü toprağa aktarmayı denediğimde, boşalttığım tüm enerji bana geri döndü. Geri döndü ve derinlere değil dışarı, etrafa yayıldı. Gücüm toprağın üstünde dolaşarak mezarları, tüm mezarları hissetti. Kocaman bir tekerleğin merkezinde gibiydim. Mezarlar, tekerleğin parmaklıkları üzerinde birer noktaydı ve ben bir şekilde hepsini biliyordum. Ölüler beni rahatsız etmesin diye ardına saklandığım kalkanlarımı indirmemiştim. Ama her nasılsa kalkanlar artık yerinde değildi.

Gücümün arttığının farkındaydım ama şu ana kadar bunun ne anlama gelebileceğini gerçekten anlamamıştım. Burada yatan her ölüyü biliyordum. Hangisinde hala biraz enerji kalıntısı olduğunu biliyordum. Hangi mezarın üstünden yürürseniz ürpereceğinizi, eski bir hayaletin son nefesini hissedeceğinizi biliyordum. Çoğu mezar sessizdi. Sadece kemikler, paçavralar ve toz vardı. Ben yıllardır mezarlıklarda durup bunu yapıyordum ama

bu farklıydı. Birincisi, şu anda bunu isteyerek yapmıyordum ve ikincisi, dokunduğum her mezar gücümü normalden biraz daha fazla enerjiyle besliyordu. Bu yeni bir şeydi.

"Yapma Blake." Franklin'in sesi endiliydi.

Ona baktım. "Neyi yapmayayım?" diye sordum güçle uyuşmuş bir halde.

"Onunla oynama Anita," dedi Micah.

"Ben bir şey mi kaçırıyorum?" diye Fox araya girdi.

Başımı salladım. "Evet." Franklin'in sırrını açık edebilirdim ama bunu yapmadım. Farklı olmanın ne demek olduğunu ve sadece ama sadece normal olmak istemenin ne demek olduğunu biliyordum. Ben bundan yıllar önce vazgeçmiştim. Normal olmam mümkün değildi, hiçbir zaman da mümkün olamamıştı. Büyük ihtimalle Franklin için de mümkün değildi ama bu beni ilgilendirmezdi. Onun için yapabileceğim tek şeyi yaptım. Yalan söyledim.

"Franklin'le çarpıştık ve benim gücümün bir kısmını hissetti. Kalkanlarım inikken bazen böy-

le olabiliyor." Bu bir yalandı. Böyle bir şey sadece, bir şekilde benimkine benzeyen yetenekleriniz varsa ya da yanınızda kullanılan bir psişik yeteneği hissedecek kadar güçlü bir psişikseniz olurdu. Franklin'in ya yeni ölenlerle konuşabilmek gibi bir medyumluk yeteneği vardı ya da başka bir açıdan çok güçlüydü. Ama eğer çok güçlü bir yeteneği olsa, bunu saklamayı beceremezdi. Her iddiaya varım ki ailesinde ruhlarla konuşabilen biri vardı. Nefret ettiği ya da utandığı biri. İnsanın bir başkasında en hoşlanmadığı şey, kendisinde en nefret ettiği şeydir.

"Bu doğru mu Franklin?" diye sordu Fox. "Blake'le çarpıştınız mı?"

Franklin başını salladı. "Evet." Bu tek kelimede en ufak bir duygu yoktu ama gözlerindeki rahatlama fazlasıyla belirgindi. Bunu göstermemek için Fox'la bana arkasını döndü. Benim bildiğimi biliyordu ve onun için yalan söylediğimi de biliyordu. Bana borçlanmıştı. Umarım bunu unutmaz.

Fox yalan söylediğimizden ya da en azından bir şey sakladığımızdan şüphelenmiş gibi ikimizi süz-

dü. Sonra Micah'a döndü, Micah omuz silkti. Fox da bunun üzerine başını sallayıp "Tamam," dedi. Bize bir an daha baktı, sonra üzerinde durmamaya karar vererek tekrar başını salladı. Evet, aynen böyle yaptı.

"Mezarın başına en son gidenler biz olacağız. Federal hakimin ve avukatların bir mezarlığın ortasında bizi beklemesini istemiyorum. Bu yüzden yolu göstereceğim, böylesi daha hızlı olur."

Hız konusunda haklıydı aslında.

"O zaman önden buyur Özel Ajan Fox."

Bana sert bir bakış daha attı. Bu tür bakışlar arasında gayet sağlam bir bakıştı ama bir sert bakışla yerle bir olup ona gerçekleri söyleyeceğimi sanıyorsa çok yanılıyordu. Memnun, hatta hevesli ama ona hiçbir yararı olmayan bir ifadeyle karşılık verdim.

İçini çekti, omuz askısı rahatsız etmiş gibi omuzlarını ileri geri oynattı ve mezarlıkta ilerlemeye başladı.

Franklin de arkasına bile bakmadan onun peşine takıldı.

Micah'la birlikte onları takip ettik. Micah biraz geride kalmamızı sağlayıp bana fısıldadı. "Bu gece gücünü kontrol etmekte zorlanıyorsun, değil mi?"

Başımla onayladım. "Evet, öyle."

"Neden?" diye sordu.

Omuz silktim. "Emin değilim."

"Yine de ölüyü diriltecek misin?"

"Bugüne kadarki en kolay diriltme olacak sanırım. Çok fazla güç var."

Kolumu yakaladı. "Yürürken, yanından geçtiğin tüm mezar taşlarına dokunduğunun farkında mısın?"

Micah'ın eli hala kolumdayken öylece durdum ve ona baktım. "Ne?"

"Bir bahçedeki çiçeklere dokunur gibi, tüm mezar taşlarını okşuyorsun."

Yüzünde büyük bir endişe vardı ve yalan söylemediğini biliyordum ama... "Öyle mi?"

"Evet," dedi ve kolumu aniden, neredeyse acı verecek kadar sıktı.

"Canımı yakıyorsun," dedim.

"İşe yarıyor mu?"

Kaşlarımı çattım, sonra neden bahsettiğini anladım. Bu küçük acı, gücü geri itmiş, ölüler dışında bir şey düşünebilmemi sağlamıştı. İlk net düşüncem korku oldu. "Bu gece ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Vampirlerden bazı yetenekler aldığımı biliyorum ama bunun zombi meselesini de etkileyeceğini düşünmemiştim. Yani, bu benim büyüm. Jean-Claude'un ya da Richard'ın değil. Metafiziksel ne olursa olsun, genellikle benim temel yeteneğimi etkilemez."

"Bu geceyi iptal mi etsen acaba?" diye sordu.

Dudaklarımı yaladım, seviştikten sonra tekrar sürdüğüm rujun tadını aldım. Başımı iki yana salladım, kollarının arasına sokuldum. Ona sarılırken "Eğer bu yeni bir güç dalgasıysa," dedim, "o zaman tek gece bir şey farkettirmez." Ona sıkıca tutunup onun sıcak varlığını içime çektim.

"Yeni yetenekleri kullanmayı öğrenmek zaman alır Anita," diye fısıldadı saçlarıma doğru. "Bu yetenek, eskisinin daha güçlü bir versiyonu olsa bile. Bunu kullanmayı FBI'ın önünde öğrenmeni istiyor muyuz gerçekten?"

Doğru bir noktaya parmak basmıştı, mantıklı bir soruydu ama...

"Bu zombiyi diriltebilirim Micah."

"Ama başka neleri dirilteceksin?" diye sordu.

Yüzünü görebileceğim kadar geri çekildim. "Bunu nasıl anladın?"

"Bundan korkuyorsun, değil mi? Ölüyü diriltememekten değil, diriltmen için para ödenmeyen başka neleri dirilteceğinden."

Başımla onayladım. "Evet." Ürperdim ve kollarımı ovuşturmak için geri çekildim. "Aynen öyle."

"Koruma çemberi genellikle diğer şeyleri dışarıda tutmaya yarar," dedi. "Değil mi?"

Tekrar başımla onayladım.

"Bu gece, sanırım senin içeride kalmanı sağlayacak."

"Böylece gücüm diğer mezarlara sıçramayacak."

"Evet," dedi.

"Kurban için tavuk getirmiş olmalılar. Larry onlara canlı hayvana ihtiyacı olacağım söylemiştir."

Fox seslendi.

"Blake, Callahan, geliyor musunuz?"

"Bir saniye sonra oradayız," diye cevap verdi Micah. Bana yaklaştı, kollarımı tuttu. "Sence tavuk kanı bu gücü içeride tutmaya yetecek mi?"

"Kanı değil ama içindeki hayat, evet."

"Bu gece sendeki büyü gücüne yeni ölümler eklemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Başka seçeneğim yok Micah. Kendi kolumu ya da elimi kesip kanımı kullanabilirim ama bu gece eğer kanım bir mezar taşına değerse neler olacağından emin değilim. İçimdeki güç çok büyük, beni neredeyse sarhoş ediyor."

"O zaman benim kanımı kullan," dedi.

Ona baktım.

"Daha önce ölü diriltme işlemi için hiç kan vermedin."

"Hayır, ama Jean-Claude benden kan aldı. Ne kadar farklı olabilir ki?"

Buna verilecek bir sürü cevap vardı, "Çok farklı olabilir," dedim sonunda. "Ben acı vermemesi için seni uyuşturamam. O esnada kafan bulanık olmayacak."

"Sadece küçük bir kesik Anita. Sorun olmaz."

İçimi çektim ve yeniden ona sarıldım. Birçok erkek sizinle çıkardı, bazıları sizinle sevişirdi, belki birkaçı işinize ilgi gösterebilirdi ama kaçı sizin için kelimenin tam anlamıyla kanını dökerdi? Pek azı.

Ona hızlı bir öpücük verdim. "Hadi gidip Bay Rose'u diriltelim." Micah, zombi uyandırma aletlerinin bulunduğu çantayı yerden aldı. Bunu o taşıyordu. Ne de olsa asistan olan oydu. Faydalı görünmesi gerekiyordu. Mezara kadar el ele yürüdük. Hiç profesyonelce değildi ama umursamıyordum. Ayrıca, palayla kolunu kesip kanını akıttığımda artık kimse bir asistan olarak ona ihtiyacım olmadığını söyleyemezdi. Aksine, onun maaşını gani gani hak ettiğini düşüneceklerdi. Bu işi bedava yaptığı gerçeği, bizim küçük sırrımız olarak kalacaktı.

BÖLÜM
10

MICAH'IN TAŞIDIĞI ÇANTADAKİ ŞEYLERden biri, kolum kadar uzun ve kalın bir palaydı. FBI rozetiyle bile onu uçağa aldırmakta zorlanabilirdim, neyse ki büyü nesneleri yasası çıkmıştı. *Büyü yeteneğiyle hayatını kazanan büyü uygulayıcıları büyü aletleri yüzünden geri çevrilemez.* Yasa sayesinde bu aletler artık haç ya da Davud Yıldızı'yla -Davud'un Kalkanı da denilebilir tabii ki- aynı muameleye tabi tutuluyordu. Yüksek Mahkeme'nin verdiği bu istisna kararına kadar, bu palanın bagajda yolculuk etmesi ge-

rekmişti. Onu kabin bagajında taşımak benim için büyük kolaylıktı.

Herkesle tanıştırıldık. Mahkeme yazmanına özel bir baş selamı verdim, ne de olsa buradaki diğer tek kadındı. Gittiğim her yerde tek kadın olmaktan sıkılmıştım, etrafta başka kadınların olması hoşuma gidiyordu artık. Bu bana kendimi daha az acayip hissettiriyordu. Erkekler kulübündeki tek kadın olmak son zamanlarda yalnızlık çekmeme sebep olmaya başlamıştı.

Bir tarafta toplu halde duran avukatlar beni gördüklerine mutlu olmamıştı. Rose resmi ifadesini veremeden doğal sebeplerle öldüğünde kim bilir nasıl sevinmişlerdi. Oysa şimdi ben buradaydım ve her şeye rağmen ifade verebilmesi için onu geri getirmek üzereydim. Ölülerin bile federal mahkemede tanık olarak dinlenebildiği bu dünya nereye gidiyordu böyle? Başımıza taş yağacak...

Arthur Salvia, beni gördüğüne sevinmeyenler tarafındaki avukatlardan biriydi. İsmi çok tanıdık geliyordu, sanki bir şey yüzünden haberlere falan çıkmıştı ama bir türlü hatırlayamadım. "Sayın ha-

kim, yeniden itiraz etmek zorundayım. Bay Rose mahkemede tanık olarak dinlenmeden önce öldü. Bir ölünün ifadesi geçerli kabul edilemez."

"Neyin geçerli olduğuna ben karar veririm Bay Salvia. Sizin de tanığı sorgulama şansınız olacak." Kaşlarını çatıp bana döndü. "Bu doğru, öyle değil mi Bayan Blake? Zombinin çapraz sorguya alınması mümkün mü?"

Başımı salladım, sonra adamın gece görüşünün bunu görecek kadar iyi olmayabileceğini farkedip yüksek sesle de söyledim. "Evet sayın hakim. Zombi sorulara cevap verebilecek ve çapraz sorgulanabilecek."

O da başını salladı.

"Gördünüz mü Bay Salvia, siz de Bay Rose'u sorgulayabileceksiniz."

"Bay Rose öldü sayın hakim. Daha ileri gitmeden önce bu işleme itiraz ettiğimi..."

Hakim elini kaldırıp onu susturdu. "Duyuldu ve kayıtlara geçti Bay Salvia. Bundan sonraki itirazlarınızı temyize saklayın."

Salvia geri çekildi ama hiç memnun değildi.

Micah kulağıma iyice yaklaşıp fısıldadı. "Korku kokuyor."

Sanık avukatının bu durumdan rahatsız olması anlaşılabilirdi ama korkması...

Bu biraz fazla görünüyordu. Mezarlıktan ve zombilerden falan mı korkuyordu acaba? Yoksa başka bir sebebi mi vardı?

Diğer tarafta, içinde tavuk olan bir tel kafes duruyordu. Tavuk kendi kendine hafifçe gıdaklıyor, geceye hazırlanan tavukların çıkardığı uykulu sesler çıkarıyordu. Tavuğun korkmasına gerek yoktu. Zaten hayvan buraya kurban edilmek için getirildiğini de bilmiyordu. Ama benim yerimde Larry olsaydı, ona ihtiyacı olacaktı. Benim ihtiyacım yoktu. Şans eseri, kendi kanımın, ölü diriltmek için kullanılan kurbanın kanının yerini tuttuğunu keşfetmiştim. Biraz da mecburiyetten. Bana metafizik yeteneklerimi kontrol etmemde yardımcı olan kadının, Marianne'in, dahil olduğu cadılar meclisinden bu konuda ağır eleştiriler almasından sonra.

Onunla çalışmaya başladığımız ilk günlerde Wiccan değildi. Sadece psişikti. Derken dine geç-

ti ve ardından da ölüleri hayvan kurban etmeden diriltip diriltemeyeceğimi sorgulamaya başladı. Yer aldığı cadılar meclisinde, benim hocam olduğu için, ölümcül büyünün sebep olduğu kötü karmadan onun da etkilendiğini söyleyenler olmuştu. Bunun üzerine denedim. Ve yapabildiğimi gördüm. Zombi, her zaman tam olarak dirilmiyor ya da fazla akıllı olmuyordu ama yine de konuşabiliyor ve sorulara cevap veriyordu. Daha ne olsun? Fakat zaman içinde sol elimde ve kolumda kesip biçecek yer kalmadı. Silah kullandığım elimi kesmek de istemiyordum.

Sonunda, et yemeye devam ettiğime göre, işim gereği birkaç hayvan katletmenin çok da önemli olmadığına karar verdim. Ama bu sırada, eğer mecbur kalırsam hayvan kurban etmeden de ölü diriltebileceğimi öğrenmiş oldum. Çok kısa bir süre önce de, bazı durumlarda ölü diriltmek için kana bile ihtiyacım olmadığını keşfettim.

Bunu zaten biliyor olmalıydım sanırım, çünkü küçükken yanlışlıkla ölü dirittiğim zamanlar olmuştu. Sevgili köpeğim beni eve kadar takip et-

mek için mezarından çıkmış, üniversitede intihar eden bir hocam geceyarısı yurttaki odama gelmişti.

Tüm bunlardan, ölü diriltmek için ille de kana ihtiyaç olmadığını anlamalıydım. Ama bana ölü diriltmeyi, kana, kurbana ve bitkisel merheme falan ihtiyaç duyan bir adam öğretmişti ve ben de yakın zamana kadar bu işi bana öğretildiği şekilde yapmıştım.

Bu gece de hayvanların canını bağışlayacaktım ama bu bana kendimi o kadar da iyi hissettirmiyordu.

Hakim aynı anda hem dostça hem de küçümseyici olmayı başaran bir ses tonuyla sordu. "Ne yapmak üzere olduğunuzu açıklayabilir misiniz? Böylece biz ne yaptığınızı anlarız ve Elaine -Bayan Beck- de mahkeme kayıtlarına geçirir." Kafasıyla, küçük, portatif bir sandalyeyle masanın başında oturan kadını işaret etti.

Bu istek beni duraksattı. Ölüleri dirilttiğim bunca yıl boyunca hiç kimse benden prosedürü açıklamamı istememişti. Pek çok kişi buna küçük, kirli bir sır gibi bakardı. Bir şekilde ihtiyacınız ola-

bilecek bir şeyse de detaylarını bilmek isteyeceğiniz bir şey değil. Sosis yapımı gibi. İnsanlar sosis sever ama onun nasıl yapıldığıyla ilgili çok fazla detay duymak istemez.

Ağzımı sımsıkı kapadım, sonra dudaklarımın arasından, "Tamam," diye bir ses çıkarmayı başarabildim.

Bunu daha önce hiç yapmadığım için nasıl açıklayacağımı tam olarak bilemiyordum tabii.

Büyü yapmayan insanlara büyüyü nasıl tarif edersiniz ki? Psişik güce sahip olmayan birine bunu nasıl açıklarsınız? Hiçbir fikrim yoktu, yine de denedim.

"Önce güvenlik çemberi yaratacağız," dedim.

Salvia atıldı. "Bayan Blake'e bir sorum var."

"O bir tanık değil Bay Salvia," dedi hakim.

"Bayan Blake'in uzmanlığı olmadan, bu ifadeyi almamız mümkün olmazdı. Bu doğru, öyle değil mi efendim?"

Hakim birkaç saniye tereddüt etti. "Evet, ama benim ondan tek istediğim, yapacağı işlemin aşamalarını anlatması. Bu bir tanık ifadesi değil."

"Hayır, ama Bayan Blake bir uzman tanık. Tıpkı diğer adli uzmanlar gibi."

"Bir ölü dirilticinin adli uzman kabul edilebileceğinden pek emin değilim Bay Salvia."

"Ama ölü diriltme konusunda tam bir uzman, haklı değil miyim?"

Hakim yine birkaç saniye tereddüt etti. Mahkeme kayıtları için istediği küçük açıklamanın bizi düşürdüğü tuzağı farketmişti. Eğer mahkeme kayıtları için bilgi verirsem, söylediklerim aniden avukatların sorgulamasına açık hale gelecekti. Lanet olsun.

"Bayan Blake'in ölü diriltme uzmanı olduğu konusunda mutabıkım."

Laban, diğer tarafın avukatı konuştu. "Sanırım hepimiz bunda mutabıkız. Savunma nereye varmak istiyor?"

"Eğer Bayan Blake bir uzman tanıksa, o zaman onu sorgulayabilmem lazım."

"Ama Bayan Blake ifade vermiyor," dedi hakim. "Yaptıklarını takip edebilelim diye bize prosedürü açıklıyor, hepsi bu."

"Peki bununla diğer kanıt toplama işlemleri arasında ne fark var?" diye sordu Salvia. "Eğer başka bir konuda uzman olsaydı, metotlarını sorgulama hakkım olacaktı."

Sezar'ın hakkı Sezar'a, mantıklı bir şey söylüyordu. Bizi burada saatlerce tutmasına yetecek kadar mantıklı bir şey.

"Sayın hakim," dedim, "ben de Bay Salvia'ya bir şey sorabilir miyim?"

Hakim, karşısındakini tartan gözlerle bana uzun uzun baktı, sonra başını salladı. "Buna izin veriyorum."

Avukata döndüm. Benden çok uzun değildi ama her bir santiminin hakkını vererek dimdik duruyordu. Ben de öyle yaptım. Fakat onun duruşu daha saldırgandı. Bir mücadeleye hazırlanır gibi. Ki bir bakıma yaptığı buydu.

Sonradan akıllanan ve hangi vasiyetin doğru olduğunu söyleyen zombilerin ifadesine itiraz eden avukatlar yüzünden birkaç kez mahkemede tanıklık etmiştim. Hatta bir keresinde, ölülerin ifade verme konusunda yetkili olmadığı gerekçesiyle

zombi ifadesine itiraz eden bir sigorta şirketi tarafından da mahkemeye çağrıldım. İşimi savunmak için bir mahkemeden diğerine sürüklenmekten, ifade vermesi için bu zombiyi herkese açık duruşma salonuna getirmeyi önermem sayesinde kurtuldum. Teklifim kabul edildi. Ve bu olay, diriltiğim kişilerin bir insandan çok, rahatsız edilmekten hiç de memnun görünmeyen ölülere benzediği dönemde yaşandı.

Sonunda olay gazetelere düştü ve basın, cimri sigorta şirketi yüzünden merhumun ailesinin ikinci kez büyük acılara maruz kaldığı gerçeğine vurgu yaptı. Bu da ailenin, sigorta şirketine manevi tazminat davası açmasına sebep oldu. Sonuç olarak sigorta şirketi bu ikinci davada, ilk davadaki ölüm tazminatından kat kat yüksek bir meblağ ödemek zorunda kaldı. Böylece herkes dersini aldı ve ben de duruşma salonlarından kurtulup mezarlıklara geri döndüm. Ama bu arada, haftalar boyunca, neden gerçek bir adli uzman sayılamayacağımla ilgili bir dolu itiraz dinlemek zorunda kalmıştım. İşte şimdi, Salvia'ya karşı bu tezleri kullanacaktım.

"Bay Salvia, birçok kanıt, bu kanıtı yorumlaması için hangi uzmandan görüş alındığına bağlı olarak yoruma açıktır, değil mi?"

Bunu biraz düşündü. Çoğu avukat sorulara hemen cevap vermez.

Özellikle de mahkemede. Önce soruyu dikkatle gözden geçirirler.

"Bu görüşe katılıyorum."

"Eğer ben burada DNA ya da başka tür bir maddi kanıt toplamak için bulunuyor olsaydım, yaptığım iş incelemeye açık olacaktı çünkü bu kanıtları toplarken kullandığım metotlar, kanıtların güvenilirliğini etkileyebilirdi, değil mi?"

Micah bana bir bakış attı, omuz silktim. Ortada iyi bir sebep varsa, ben de bir noktaya kadar avukatlarla aynı dili konuşabilirdim. Ve buradan sabah beşten önce çıkmamızı sağlamak gayet iyi bir sebepti.

Salvia tedbirli bir duraksamanın ardından, sonunda cevap verdi.

"Katılıyorum. İşte bu yüzden, müvekkilimi en iyi şekilde temsil edebilmem için metotlarınızı

doğru anlamam gerektiğinden, sizi sorgulama hakkına sahip olmalıyım diye düşünüyorum."

"Fakat, Bay Salvia, benim yaptığım iş hiçbir şekilde yoruma açık değil."

Hakime döndü. "Efendim, Bayan Blake metotlarını açıklamayı reddediyor. Eğer onun ne yapacağını anlayamazsam, müvekkilimi nasıl layıkıyla savunabilirim?"

"Bayan Blake," dedi hakim, "kayıtlara geçmesi için açıklama yapmanızı gündeme getirdiğim için üzgünüm ama savunma avukatının itirazının mantıklı olduğunu da kabul etmek mecburiyetindeyim."

"Birçok uzman için, ben de Bay Salvia'nın itirazını haklı buluyorum efendim. Ama savunma avukatlarının her hareketimi sorgulamasına izin vermeden önce, son bir şey daha söylemem mümkün mü acaba?"

"Yaptığınız her hareketin sorgulanmasına izin vermeyeceğim Bayan Blake," dedi hakim, yetersiz ayışığında bile fazlasıyla kibirli görünen bir gülümsemeyle. Ya da tüm gecenin sorularla geçmesi

ihtimali yüzünden, her şey bana olduğundan daha kötü görünüyordu. Daha önce bir ölüyü avukatların düşmanca soruları eşliğinde diriltmek zorunda kalmamıştım. Ve bu hiç de eğlenceli görünmüyordu. "Ama bu konuda son bir şey söylemenize izin veriyorum."

"Bu gece Emmett Rose'u dirilttiğimi görmek için buradasınız değil mi?"

"Benimle mi konuşuyorsunuz Bayan Blake?" diye sordu savunma avukatı.

"Evet Bay Salvia, sizinle konuşuyorum." Sabırsızlığımı sesime yansıtmamak için büyük çaba harcıyordum.

"Soruyu tekrar edebilir misiniz?"

Tekrar ettim ve ekledim. "Ve eğer bu gece Emmett Rose'u diriltemezsem, bunu da göreceksiniz. Haksız mıyım?"

Ağaçların gölgesinin yarattığı koyu karanlıkta bile, kaşlarını çattığını görebiliyordum. "Evet."

Bunu çok alçak sesle, tuzağı görememiş ama bir tuzak olduğundan şüpheleniyormuşçasına söylemişti.

"Bu gece ya bu zombiyi dirilteceğim ya da diriltemeyeceğim. Doğru, değil mi Bay Salvia?"

"Sayın hakim, Bayan Blake nereye varmaya çalışıyor?"

"Emmett Rose'u diriltmemin sadece bir evet hayır meselesi olduğunu kabul ediyor musunuz? Ya fırlayıp mezarından çıkacak ya da çıkmayacak."

"Evet evet, bunu kabul ediyorum ama ben hala..."

"Sizce bir ölünün mezarından çıkması yoruma açık bir şey mi?" diye sordum.

Salvia ağzını açtı, kapattı, sonra tekrar denedi. "Soruyu anladığımı sanmıyorum."

Hakim araya girdi.

"Bayan Blake çok doğru bir noktaya temas etti. Ölü ya mezardan çıkacak ya da çıkmayacak. Hepimiz de bunu görmek için buradayız. Bu, yoruma açık değil Bay Salvia. Bayan Blake ya görevini yapacak ya da yapamayacak. Ya işe yarayacak ya da işe yaramayacak."

"Ama ölüyü diriltmek için seçtiği ritüel, Bay Rose'un mantıklı bir ifade vermesini etkileyebilir."

Hakim bana döndü. "Bu doğru mu Bayan Blake? Seçiminiz zombiyi etkiler mi?"

"Ritüel seçimi etkilemez sayın hakim, hayır. Ama dirilticinin yeteneği etkileyebilir." Son cümle ağzımdan çıktığı anda hata yaptığımı farkettim. *Hayır efendim,* deyip orada bırakmalıydım. Kahretsin!

"Son söylediğinizi açıklayabilir misiniz lütfen?" dedi hakim.

Ah, biliyordum, çok konuşmuştum. Onlara, yeni sorular sormalarına sebep olacak, kafalarını karıştıran bir şey vermiştim.

"Dirilticinin gücünün derecesi ve bazen de bu konuda ne kadar tecrübesi olduğu, zombinin daha iyi olmasını sağlar."

"Nasıl daha iyi?" diye sordu.

"Daha canlı. Kullanılan güç ne kadar fazlaysa, zombi o kadar canlı olur. Bir de karakteri daha belirgin olur, yaşadığı zamanki haline de çok daha fazla benzer."

Yine yaptım, yine fazla detay verdim. Bu gece benim neyim vardı? Bunu düşündüğüm anda se-

bebi anladım ya da anladığımı sandım. Ölüler bana fısıldıyordu. Sesle değil. Gerçek ölülerin sesi olmaz. Güçle fısıldıyorlardı. Bir zombiyi diriltmek için benim enerji vermem gerekirdi. Ölülerin bana böylesi bir güç, bir tür hediye vermesi normal değildi.

Ölülerden güç almanın daima bir bedeli olurdu. Ölüler söz konusu olduğunda, hiçbir şey, hediyeler bile bedava değildi.

Micah koluma dokundu. İrkildim. Ona baktım. "İyi misin?" diye sordu çok yumuşak bir sesle.

Evet anlamında başımı salladım.

"Hakim sana bir şey söyledi."

Hakime dönüp özür diledim. "Üzgünüm efendim. Söylediğinizi tekrar edebilir misiniz lütfen?"

Kaşlarını çattı. "Dikkatiniz dağıldı sanırım Bayan Blake."

"Üzgünüm sayın hakim. Önümdeki işi düşünüyordum."

"Bir sonraki adıma geçmek için acele etmeden önce, prosedürün bu bölümüne konsantre olursanız çok seviniriz."

İçimi çektim. Aklıma en az yarım düzine ters cevap geldi ama bunun bana hiçbir faydası olmazdı. Sonunda sadece, "Peki efendim," dedim. "Kaçırdığım şey neydi, ne söylemiştiniz?"

Ses tonumun yeterince kibar olmadığını göstermek istercesine Micah tekrar koluma dokundu. Haklıydı. Sinirlenmeye başlamıştım. Hiç yabancısı olmadığım bir gerginlik omuzlarıma çökmüş, kollarım boyunca yayılmaya başlamıştı.

"Söylediğim şuydu Bayan Blake. Bir zombiye can vermenizin tek yolunun kurban kanı akıtmak olduğu gibi bir izlenimim var."

Hakim hakkındaki düşüncelerim biraz yumuşadı. Araştırma yapmıştı. Yeterli bilgi edinememişti ama en azından denemişti.

"Ölüleri diriltmede her zaman kan kullanılır sayın hakim."

"FBI'dan size canlı kümes hayvanı temin etmesinin istendiğini anlıyoruz," dedi.

Normal herhangi biri *Ah, piliçler bunun için miydi?* derdi. Mahkeme zamanı, normal zamanla aynı hızla akmıyordu. Bir açıdan, futbol zamanı-

na benziyordu. Beş dakikalık şey, yarım saat sürüyordu.

"Evet, tavuk talep edilmesinin nedeni bu." Gördünüz mü, ben de kulağımı tersten tutarak lafı uzatabiliyorum. Eğer size bir evet hayır sorusu sorulduysa, cevabı verin. Evet hayır soruları dışında, her şeyi açıklayın. Ekleme yapmayın, süslemeyin ama eksik de bırakmayın, tamamını söyleyin. Çünkü öyle ya da böyle, sonunda nasılsa her şeyi söyleyeceksiniz. Ben de, sonrasında çapraz sorguda uzun uzun açıklama yapmaktansa, en baştan tam cevaplar vermeyi tercih ediyordum.

"Güvenlik çemberinde, tavuk size nasıl yardımcı olacak?" diye sordu.

"Genellikle tavuğun boynu kesilir ve kanı, yaşam enerjisi, mezarın etrafında bir güvenlik çemberi yaratmakta kullanılır."

"Sayın hakim," dedi Salvia yine, "Bayan Blake'in neden bir güvenlik çemberine ihtiyacı var?"

Laban, bizi seven davacı avukatı, araya girdi. "Kıymetli meslektaşım, ritüelin her aşamasını sorgulayacak mı?"

"Müvekkillerimin çıkarları doğrultusunda, Bayan Blake'in neden bir güvenlik çemberine ihtiyacı olduğunu sormaya hakkım olduğunu düşünüyorum. Baştan beri bu prosedüre itiraz etmemin en temel sebebi, cesedi başka bir şeyin canlandırması ve sonuçta, dışı Bay Rose'a benzese de içte bambaşka bir şeyin uyanması ihtimali. Mesela etrafta dolanan bir ruh..."

"Bay Salvia," dedi Laban, "sizin bu hayal ürünü endişeleriniz, hakimi ret kararı dilekçenizi kabul etmeye ikna etmedi. Aynı şeyleri neden tekrar tekrar gündeme getiriyorsunuz?"

İşin aslı, güvenlik çemberi yaratma gerekçelerimizden biri de, Salvia'nın söylediği gibi etrafta dolaşan bir ruhun cesedi diriltmesini engellemekti. Gerçi beni endişelendiren ruhlar değildi. Başka şeyler de vardı, cesetlerin içine girmekten hoşlanan daha çirkin şeyler.

Biri onların cesedi terketmesini sağlayana ya da cesedi fena halde tahrip edip onu artık kullanılmayacak hale getirene kadar ortalıkta dolaşmak için cesetleri kullanırlardı. Ama bunu yüksek sesle söy-

lemeyecektim tabii. Bildiğim kadarıyla hiçbir ölü diriltici de işin bu kısmını kendiliğinden açık etmezdi. Ölü diriltmenin davalarda standart bir uygulama olarak kabul görmesi için uğraşırken, bu meselenin açığa çıkması bir sürü yasal probleme sebep olurdu. Çember aynı zamanda gücü arttırmaya yarıyordu ve kullanılmasının asıl sebebi de buydu. Cesedin rehin alınması hadisesi çok ender rastlanan bir şeydi. O kadar ki, tanıdığım hiçbir animatör bugüne dek bu tür bir olayla karşılaşmamıştı. Bu sadece kuzenlerin bir arkadaşının, yani aslında kimsenin asla karşılaşmadığı birinin başına gelen şu hikayelerden biriydi. Salvia'mn hepimizi tüm gece boyunca burada tutmasına yardım edecek değildim.

"Bay Laban haklı," dedi hakim. "Literatürde, yabancı bir enerji tarafından ele geçirilen zombilerle ilgili bir bilgi yok." Sesinde bariz bir hoşnutsuzluk vardı. Sanki Salvia gerçekten bu tür bir *yaratıklar tarafından ele geçirme* planlıyormuş gibi.

Eh, bu o kadar da imkansız değildi hani. Eğer davacı tarafın yıldız tanığı ölümden uyandırılıp

ifade verebiliyorsa, o zaman savunmanın da sıradışı bazı yardımlar araması mümkündü. Yaratıklar biraz uzak ihtimaldi tabii ama... Hey, ben hayatımı ölüleri diriltip vampirleri katlederek kazanıyorum. İlk taşı ben atamam.

"Bayan Blake, güvenlik çemberini kurduktan sonra başka ne gibi ritüeller yapmanız gerekecek?" Bence hakim de artık bu gecikmeden sıkılmaya başlamıştı. İyi. Benim sabırsızlanmam bir halta yaramazdı. Ama hakimin sabrı taşarsa... Bu kesinlikle işe yarardı.

Sonradan düşününce, soruyu bu şekilde sorduğuna memnun oldum. Başka ne gibi ritüeller yapmanız gerekecek, "Ölüyü diriltme işleminde bir sonraki aşama ne?" sorusundan hayli farklıydı. Bir kez güvenlik çemberi kurulduğunda normal bir animasyon ritüelinden öyle saptım ki elmalarla armutları karşılaştırmak gibi olacaktı.

"Fazla değil sayın hakim."

"Daha açık olabilir misiniz?" diye sordu.

"Emmett Rose'u mezarından çağıracağım. Toprağın üstüne çıktığında, ağzının üstüne ya da içine

kan koyacağım. Bunun hemen ardından da sorulara cevap vermeye hazır olacak."

"Kanı zombinin ağzına koyacağınızı mı söylediniz?" diye araya girdi Salvia yine.

"Evet."

"Zombi, tavuğun boynundaki kanı mı emecek?" Bunu soran, hakimin yanında duran FBI ajanlarından biriydi.

Hepimiz ona baktık. Neyse ki utanacak kadar gururlu bir adamdı. "Üzgünüm."

"Tavuktan kan emmeyecek, hayır. Kanı, ağzına doğru püskürteceğim."

"Bay Rose iyi bir Hıristiyan'dı. Onu tavuk kanıyla yıkamak, inanç özgürlüğüne aykırı değil mi?" dedi Salvia.

Buna hakim cevap verdi. "Bay Rose'un inanç özgürlüğü için endişelenmenizi takdir etmekle beraber Bay Salvia, onun sizin müvekkiliniz olmadığını ve ölülerin de çiğnenecek hakları olmadığını size hatırlatmak zorundayım."

Tabii ki susmam gerekiyordu ama yine çenemi tutamadım. "Ayrıca Bay Salvia, birkaç tavuk kur-

ban edip birkaç ölüyü dirilterek iyi bir Hıristiyan olunamayacağını mı ima ediyorsunuz?" Sesimden öfke taşıyordu. Micah elini kolumda aşağı yukarı gezdirmeye başladı. Bana yanımda olduğunu ve öfkemin de hemen yanı başımızda olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu.

Dokunuşu düşünmeme yardımcı oldu. Bazen, kan ve seks dışında da bir *yardımcı*ya ihtiyacım oluyor sanırım. Bazen beni kollayan birine ihtiyacım var.

Birkaç kişi şaşkınlıkla bana baktı. Benim Hıristiyan olmadığımı varsayan tek kişi Salvia değildi. Bunun nasıl olup da hala bana kendimi kötü hissettirebildiğini bilmiyorum ama öyle hissettiriyor işte. "Bayan Blake'in sorusuna cevap verin," dedi hakim. Salvia'nın saçmalıklarından usanan tek kişi ben değildim kesinlikle.

"Sizin şahsi inançlarınızla ilgili herhangi bir şey ima etmedim Bayan Blake. Sizin Hıristiyan olmadığınızı varsaydığım için özür dilerim."

"Bunun için endişelenme Salvia. Birçok kişinin benimle ilgili boktan bir sürü önyargısı var."

Micah fısıldadı. "Anita." Tek kelime. Ama yetti.

Mezarlıktaki ölüleri bahane edebilirim, hatta bu bir şekilde doğru bile olabilir ama işin gerçeği, ben aslında hiçbir zaman öfkeme hakim olma konusunda başarılı olmadım. Bazen bu konuda biraz daha iyiyim, bazı günler daha kötüyüm ama pislik heriflerden sıkılmam asla çok uzun sürmüyor.

Salvia beni çileden çıkarıyordu. Ve hakimin *Lütfen açıklanamaz olanı açıklayın Bayan Blake,* yaklaşımı da beni çileden çıkarmaya çok yakındı.

"Bunun için üzgünüm sayın hakim. Ama artık sadede gelebilir miyiz lütfen?"

"Sadede gelmekle ne kastettiğinizi anladığımdan emin değilim Bayan Blake."

"Emmett Rose yeni öldü. Daha bir yılı dolmadı. Bu kolay bir iş sayın hakim. Biraz kan, biraz güç ve oley, işte bir zombi. Sorulara cevap verebilecek. Savunmanın sorularına da cevap verebilecek. İstediğiniz her şeyi yapacak. Bay Salvia'nın şu ana kadarki soru sorma potansiyelinden anladığım kadarıyla, tanığı sorgulaması sabahın körüne kadar sürebilir. Yani, hepimizin iyiliği için lanet geceyi

hep birlikte mezarlıkta geçirmeyelim diye, lütfen artık işe koyulabilir miyim?"

Franklin'in ağzından hafif bir hırıltı kaçtı. Fox başını iki yana sallıyordu.

Her şeyi berbat ettiğimin farkındaydım ama kendimi durduramamıştım. Bu mezarlıktan bir an önce çıkmak istiyordum.

Mezarlardan ve onların güç vaadinden uzaklaşmak istiyordum. Güvenlik çemberine hemen şimdi ihtiyacım vardı, bir saat sonra değil. Uzak bir odadan gelen fısıltılar gibi beynimde yankılanan ölülerin güç fısıltıları yüzünden kafayı yemek üzereydim. Ya da sesi çok kısık bir radyo gibi. Sesleri neredeyse duyabiliyordum, neredeyse ölüleri duyuyordum. Bunlar hayalet değildi. Ve ölüm sessizliği denen şey doğrudur esasında, normalde ölüler sessizdir.

"Size hatırlatmam gerek Bayan Blake, burada da mahkeme kuralları geçerli. Sizi mahkemeye hakaretten tutuklatabilirim."

Micah beni kendine çevirdi, bana sarıldı. Yüzüme vuran nefesi ılıktı. "Anita, sorun ne?"

Arkamda bir hareket hissettim, ardından Fox'un sesini duydum. "Sen iyi misin Blake?"

Micah'a iyice sokuldum. Kollarını bana sıkıca, neredeyse beni bağrına sokmak ister gibi hırsla sardı. Yüzüme doğru fısıldadı.

"Neyin var Anita? Ne oldu?"

Onu tuttum ve kendimi mümkün olduğunca ona bastırdım. Birbirimize adeta yapıştık. Üzerimizde giysilerle olabileceğimiz kadar yakındık. Başımı boynunun yanma gömdüm, teninin ılık, tatlı kokusunu içime çektim. Sabun, losyonunun hoş kokusu ve bunların altında teninin kendi kokusu. Micah'ın kokusu.Ve bunun da altında, çok hafif, insanın ensesindeki tüyleri hafifçe dalgalandıran, leopar kokusu. Bu kokuyu aldığım anda kendimi daha iyi hissettim. Bu neredeyse keskin misk kokusu, ölülerin kafamda yarattığı sese benzeyen o uğultuyu biraz uzaklaştırmama yardım etti.

"Sizi mahkemeye hakaretten tutuklatmamı istiyor musunuz Bayan Blake?" Hakimin sesi beni Micah'ın teninden kopardı, onun sıcaklığına ve içindeki hayata doğru yuvarlanmaktan alıkoydu.

Hakime dönmek için başımı zar zor çevirdim ama bunu yapmak için neredeyse kendimle fiziksel bir mücadele vermek zorunda kaldım. Yüzümü Micah'ın teninden uzaklaştırdığım anda sesler geri dönmüştü. Ölüler benimle konuşmaya çalışıyordu. Konuşacak bir medyum bulamayan hayaletler bazen bunu yapar. Ama gerçekten öldüyseniz, bu kadar canlı olmamanız gerekir.

Hakime baktım ve Salvia'ya işi geciktirmesi için daha fazla bahane vermeden durumu açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştım. "Sayın hakim..." Ve sesim, sadece birkaç metre ötede duran hakime ulaşabilecek kadar yüksek çıkabilsin diye boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Micah'ın bedenini kendiminkine iyice bastırarak tekrar denedim. Her şey bu kadar ters giderken bile, Micah'ın vücudunun benim yakınlığıma tepki verdiğini hissedebiliyordum. Birbirimiz üzerinde böyle bir etkimiz vardı. Bu durum, bu kez *ardeur*'ü açığa çıkarmadı ya da dikkatimi dağıtmadı. Vücudunun bana tepki verdiğini hissetmek düşünmeme yardım etti, bana kendimi canlı hissettirdi.

"Sayın hakim, güvenlik çemberine, daha sonradansa şimdi ihtiyacım var."

"Neden?"

"İşleri hızlandırmak için başka bir taktik," dedi Salvia.

"Sizin geciktirmek için uyguladığınız taktikler gibi mi?" dedi Laban. Avukatların birbiriyle laf yarıştırmaya başlaması hiçbir zaman iyi değildir.

"Bu kadar yeter," dedi hakim, sonra bana döndü. "Bayan Blake, güvenlik çemberi neden sizin için bu kadar önemli?"

"Ölüler gücümü hissediyor sayın hakim. Onlar, şu anda bile, şeyi deniyor..." Fazla abartılı olmayacak bir kelime arıyordum. Eğer *konuşmayı* dersem, ölülerin ne söylediğini sorabilirdi. Ve bu öyle bir şey değildi.

Micah benim yerime cevap verdi. "Çember sadece zombiyi korumuyor sayın hakim. Bu durumda Anita'yı, yani Bayan Blake'i korumak için gerekiyor. Mezarlığa girdiğimizde kendi koruma kalkanlarını devre dışı bıraktı. Bu yüzden ölülere karşı korumasız."

Fox kalkanlarla ilgili diğer herkesten daha fazla şey biliyormuş gibi ağzının içinde mırıldandı. "Lanet olsun."

"Bu akıllıca mı Bayan Blake, yani kalkanlarınızı bu kadar erken indirmeniz."

"Bu, çok eski bir mezarlık sayın hakim," diye cevap verdim.

"Son anda Bay Kirkland'in yerine geçmek zorunda kaldığım için, bu kadar eski olduğunu bilmiyordum. Bu kadar eski bir yerde, az da olsa, diriltme işlemini etkileyecek bir problem çıkması ihtimali var. Bilmediğim bir bölgedeyken kalkanları indirip gücümün mezarlığı taramasına izin vermek rutin bir hareket."

Bu tam olarak doğru değildi. Ama büyüyen gücüm nedeniyle kalkanların kendiliğinden indiğini onlara söylemeyecektim.

"Mezarlığı niye böyle tarıyorsunuz?" diye sordu hakim.

"Bazen çok eski mezarlıklar, özellikle de bunun gibi uzun zamandır kullanılmayanlar, kutsanmamış hale gelebiliyor. Tekrar kutsal alan olabilmele-

ri için bir tür yeniden kutsanmaya ihtiyaç duyabiliyorlar."

"Ve bu durum zombiyi nasıl etkiliyor?"

Micah'ın kollarının gerginliği biraz hafifledi. Hala birbirimize sarılıyorduk ama az önceki kadar sımsıkı kenetlenmiş değildik. Haklıydı, bir süre daha buradaydık. Ben de kollarımı gevşettim.

"Eee, bu mezarlıkta hortlak olabileceği anlamına geliyor ve onlar da daha yeni ölülere musallat olur. Yeni mezara yuva yapmış ve şu ana kadar Bay Rose'u yemiş olabilirlerdi. Ondan geriye sizinle konuşacak kadar şey kalmış olabilirdi de, olmayabilirdi de."

"Hortlak ha, gerçekten mi?" Bir şey sormak için ağzını açtı. Sanırım sadece meraktan bir şey soracaktı, davayla alakası yoktu çünkü başını sallayıp kaşlarını çattı ve başka bir şey sordu. "Burada hortlağa rastladınız mı?"

"Hayır, sayın hakim."

Kalkanlarımı bile istekle değil neredeyse kazayla indirdiğim benim küçük sırrım olarak kalacaktı. Hortlaklarla ilgili söylediklerim doğruydu ama be-

nim gücümün mezarların arasında dans etmesinin onlarla bir alakası yoktu.

"Çok ilginç Bayan Blake," dedi Salvia, "ama kalkanlarınızı indirmiş olmanız, bu işi aceleye getirmeye çalıştığınız gerçeğini değiştirmiyor."

Salvia'ya hak ettiği bakışı atmak için Micah'ın kollarının arasında döndüm. Gece görüşü çok kötü olmalı, çünkü kılı bile kıpırdamadı. Franklin irkildi, oysa bakışın hedefi bile değildi.

"Peki, sen bu işi ertelemekle ne kazanmayı umuyorsun Salvia?" diye sordum. "Bay Rose'un şimdi ya da iki saat sonra diriltilmesi, müşterine ne gibi bir yarar sağlayacak ki? Sonuçta bu iş bu gece yapılacak."

Micah yüzünü kulağıma iyice yaklaştırdı ve nefesinin arasında zor duyulan bir sesle konuştu. Başka kimsenin onu duyması riskine girmek istemiyordu. "Korkusu aniden arttı. Geciktirmesinin bir sebebi var."

Ben de ona döndüm ve aynı şekilde kulağına fısıldadım. "Bir saatlik bir gecikmeden ne umabilir ki?"

Micah'ın dudakları kulağıma sürtündü. "Bilmiyorum."

"Size engel olmuyoruz değil mi?" dedi Laban bu defa.

Ajanlardan biri mırıldandı. "Kendinize bir oda bulun."

Harika, herkesi sinirlendirmeyi başarmıştık. Eğer tanıdığım ajanlardan biriyle çalışıyor olsaydım, yanımdaki şekil-değiştiricinin Salvia'nın yalan söylediğini ve işlemi özellikle geciktirmeye çalışmasının bir sebebi olduğunu söyleyebilirdim. Ama polisle -hiçbir türüyle- gereğinden fazla şey paylaşmak genellikle akıllıca değildir. Ayrıca da Fox'un bize inanması için ortada bir sebep yoktu, ki inansa bile, bunun bize ne yararı olacaktı? Belki de Salvia mezarlıklardan ve zombilerden hoşlanmıyordu. Birçok insan bundan hoşlanmazdı. Belki sadece ölünün mezarından çıkacağı o anı geciktirmeye çalışıyordu. Belki.

"Sayın hakim," dedim. Yüzümü hakime dönmüştüm ama vücudum hala Micah'ın kollarının arasındaydı. Onun sıcaklığı ve nabzı, mantık-

lı düşünmeme yardım ediyordu. Ölülerin fısıltısı, onun içindeki hayatı aşıp bana ulaşamıyordu. Benim kalkanım haline gelmişti.

"Sayın hakim, bu tartışmaya bir nokta koyar ve benim Bay Rose'u diriltmeme izin verirseniz size minnettar olacağım. Ama bu mümkün değilse bile, en azından güvenlik çemberini kuramaz mıyım? Bay Salvia beni sorgulamaya devam edebilir. Böylece Bay Callahan'a böyle sımsıkı tutunmak zorunda kalmam."

Micah fısıldadı. "Tüh."

Bu beni gülümsetti. Bu gülümseme, hakimi ciddiyetime ikna etmeme pek yardımcı olmasa da kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Bay Callahan'a sarılmanızla güvenlik çemberinin ne alakası var?" diye sordu hakim.

"Bunu açıklamak çok zor."

"Burada hiç kimse korkunç aptal değil Bayan Blake. Bizi bir sınayın." Hakim herkese karşı sabrını kaybetmeye başlamıştı galiba.

"Ölüler etrafımı sarıyor. Asistanıma sarılmak yaşamı hatırlamama yardımcı oluyor."

"Ama siz de canlısınız Bayan Blake. Bu yeterli değil mi?"

"Anlaşılan değil sayın hakim."

"Güvenlik çemberini kurmanıza bir itirazım yok Bayan Blake."

"Benim itirazım var," dedi Salvia.

"Ne sebeple?" diye sordu hakim.

"İşlemi hızlandırmak için bu da başka bir oyun."

Hakim herkesin duyabileceği şekilde içini çekti. "Bay Salvia, bu mesele zaten yeterince gecikti. Aceleye getirildiğimiz için endişelenme aşamasını çoktan aştık." Bileğindeki saate baktı. Kronometreli, akrebiyle yelkovanı fosforlu saatlerden biriydi. "Şimdiden saat sabahın üçü oldu. Eğer acele etmezsek, Bayan Blake işini yapamadan güneş doğmuş olacak. Ve koca geceyi boşa harcamış olacağız." Hakim bana döndü. "Çemberi kurun Bayan Blake."

Çantayı benim için Micah taşımıştı, şimdi onun ayağının dibinde duruyordu. Çantanın yanına diz çökebilmek için Micah'tan biraz uzaklaşmak zorunda kaldım. Ona sarılmadığım anda fısıltıla-

rın, o nefes gibi şeyin varlığı güçleniyordu. Ölülerden güç kazanıyordum ama karşılığında onlar da benden bir şey alıyordu. Benden ne aldıklarını tam olarak bilmiyordum ama bunu durdurmamız gerekiyordu. Çember bu işe yarayacaktı.

Çember için sadece pala gerekiyordu. Çantadan palayı çıkardım. Ayışığının altında keskin tarafı bir anlığına parlayınca insanların nefesi kesildi. Sanırım biraz büyüktü. Ne yapayım, büyük bıçakları seviyorum.

Palayı çantanın üstüne koydum ve ceketimi çıkardım. Micah, daha ben bir şey söylemeden ceketi aldı. Daha önce ölü diriltmede bana hiç yardım etmemişti aslında. Avukatlara ve ajanlara neler olacağını anlatırken, aslında ona da bilgi vermiş olduğumu farkettim. Komik, hayatımın çok önemli bir parçası olmasına rağmen, hayatımın yine çok önemli bir parçası olan bu şeyi hiç görmemişti. Micah'ı her zaman el altında mı görmüştüm? Umarım öyle değildir.

Ceketi çıkarınca omuz askım ve silahım açığa çıktı. Normal müşterilerle çalışırken, silahlar in-

sanları ürküttüğü için genellikle ceketimi çıkarmazdım. Ama bu defaki müşterim FBI'dı, silahlarla arası iyiydi. Ayrıca ceket yeniydi ve üzerine kan sıçrasın istemiyordum. Bu sonbahar gecesinde üşümem gerekirdi ama havada öyle yoğun bir büyü vardı ki. Ölülerle çalıştığım için büyünün soğuk olması gerekirdi, oysa bu gece ılıktı. Neredeyse diğer büyüler kadar ılıktı.

Salvia "Ölü diriltmek için bir silaha ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

FBI için çalışırken bile, etrafta yatıştırılması gereken siviller olduğunu o zaman farkettim. Salvia'ya bir bakış attım ve bu pek de dostça bir bakış sayılmazdı.

"Ben federal bir görevli ve vampir infazcısıyım Bay Salvia. Hiçbir yere silahsız gitmem."

Palayı sağ elime aldım, tam sol koluma doğru yaklaştırırken Micah sağ bileğimi yakaladı.

Ona döndüm. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Sesimdeki hoşnutsuz tonu gizlemeyi becerememiştim. Sesimin düşmanca çıkmaması yeterince büyük bir başarıydı.

Bana doğru eğilip çok alçak sesle konuştu. "Bunu daha önce konuşmamış mıydık Anita? Çember için benim kanımı kullanacaktın."

Gözümü kırptım. Neden bahsettiğini anlamam birkaç saniye sürdü. Aslında, onun bu önerisinin ardındaki mantığın, yerin altındaki ölülerle ilgili olmaması gereken bir şeylerin olduğu gerçeğiyle bağlantısını görmem zaman aldı. Mezarlıkta dolaşan gücüm mezarlara bir şey yapmıştı. Bir de toprağa kanımı akıtırsam, bu kim bilir başka nelere sebep olacaktı. Ama bir yanım ya da en azından büyümün bir kısmı, daha derin bir bağlantı istiyordu. Büyüm -daha iyi bir kelime aklıma gelmiyor- kanımı toprağa katmamı ve ölüleri bir tür yarı-yaşam formuna dönüştürmemi istiyordu. Bu onları hayalet mi yapardı? Zombi mi olurlardı? Ya da hortlak? Son zamanlarda gücüme neler oluyordu? Bunun bir cevabı yoktu çünkü bunu sorabileceğim yaşayan biri yoktu. Vampirler, nekromansırları öldürmeyi rutin bir uygulama haline getirmişti. Bir zombiyi uyandırmak, birkaç hayaletle konuşmak iş değildi ama efsaneye göre nekromansır-

lar tüm yaşayan ölüleri kontrol edebiliyordu. Vampirleri bile. Bu yüzden bizden korkuyorlardı. Ama şu anda, bileğimde Micah'ın eliyle, mezarlıkta öylece dikilirken, mezarlardan gelen enerji neredeyse gözle görülür bir hal almıştı. Bu enerji kan istiyordu. Bir sonraki aşamayı istiyordu.

Karanlığın içinden Franklin'in boğuk sesi geldi. "Bunu yapma Blake."

Ona baktım. Gücün baskısını hissediyormuş gibi kollarını ovuşturuyordu. Fox da ona bakıyordu. Franklin'i ben ele vermeyecektim ama eğer bu gece daha dikkatli olmazsa kendi kendini açık edecekti.

"Yapmayacağım," dedim.

Franklin'in gözleri büyümüştü. Onu en son New Mexico'da bir seri katil kurbanının kanlı kalıntılarının üzerine eğilirken görmüştüm. Ölü onunla konuşmuş muydu? Ruhları da görebiliyor muydu? Belki de New Mexico'da hoşlanmadığı ben değildim. Belki hoşlanmadığı, eğitimsiz yeteneğiydi.

Tekrar Micah'a döndüm. "Senin sıran."

Micah'ın omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. Bileğimi bıraktı. Palayı, ucu yere bakacak şekilde tuttum. Gülümsedi. "Hangi kolu istiyorsun?"

Ben de gülümsedim ve kafamı salladım. "Sağ elini kullanıyorsun, yani sol kol olsun. Az kullanılan tarafı kullanmak daha iyi."

Fox'a rica ettim. "Micah için ceketleri tutabilir misin lütfen?"

Fox tek kelime etmeden Micah'ın elindeki ceketleri aldı. İşbirliği yapmayı seven bir adamdı, hele de bir FBI ajanına göre. Ajanlar genellikle tartışmaya ya da en azından daha fazla soru sormaya meyilli olurdu. Micah kendi ceketini de çıkardı, onu da Fox'un kucağındaki yığının üzerine koydu.

Micah'ın gömleğinin Fransız manşetleri vardı. Sol kolunu sıvamadan önce onu çözmesi gerekiyordu. Manşet bağını daracık pantolonunun cebine koydu.

"Acaba sorabilir miyim? Ne yapıyorsunuz Bayan Blake?" diye sordu hakim.

"Çember için asistanım Bay Callahan'ın kanını akıtacağım."

"Kanını akıtmak mı?" Bunu söyleyen Beck'ti, mahkeme yazmanı. Ve sesi, tanıştırıldığımız sırada bize selam verirken kullandığı tondan en az birkaç oktav daha yüksek çıkmıştı.

Hakim ona, affedilmez bir şey yapmış gibi bir bakış attı.

Kadın hemen ondan özür diledi ama bu esnada parmakları bir an bile tuşlara basmayı bırakmadı. Sanırım kendi şaşkın yorumunu yazıyordu.

Acaba hakimin ona öfkeli bakışı da kayıtlara geçmiş miydi? Yoksa sadece yüksek sesle söylenen şeyler mi sayılıyordu?

"Anladığım kadarıyla, eğer tavuk kullansaydınız, onun boynunu kesecektiniz," dedi hakim, derinden gelen, ekolu bir duruşma salonu sesiyle.

"Doğru."

"Bay Callahan'ın boynunu kesmeyeceğinizi varsayıyorum." Bunu hafif bir tonla, neredeyse espri yapar gibi söylemişti ama bence yine de alttan alta bu işlemle ilgili önyargısı seziliyordu. Yani, eğer ölüleri diriltiyorsan, kim bilir daha ne şeytanlıklar yapabilirsin. Hatta insan bile kurban edebilirsin.

Bunu kişisel almadım. Sonuçta gayet kibardı, belki de ben fazla hassas davranıyordum. "Koluna küçük bir kesik atacağım, kanını palaya bulaştıracağım ve bir çember çizeceğim. Ondan yanımda yürümesini de isteyebilirim belki, böylece çember çizerken palanın üstündeki kanı, yarasından tazeleme fırsatım olur. Hepsi bu."

Hakim gülümsedi. "Netleştirmek istedim."

"Netlik iyidir sayın hakim." Bu kadarla yetindim. Tüm dirilticilerin insan kurban ettiğine dair bir önyargıyla karşılaştığımda kendimi aşağılanmış hissettiğim geceler geçmişte kalmıştı. İnsanlar yaptığım işten korkuyordu. Bu da onların en kötüsüne inanmasına sebep oluyordu. Bu işi yapmanın bedeli, insanların sizin kötü, ahlaki olmayan şeyler yaptığınızı düşünmesiydi.

Daha önce de insanları kesmiş, kanlarını bana yardım etsin diye kullanmış ya da benimkiyle birleştirmiştim ama daha önce hiç bunu yaparken o kişinin elini tutmamıştım. Micah'ın sol tarafına geçtim, avuçlarımız birbirine değecek şekilde, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde el ele du-

ruyorduk. Kolunu dışa doğru gerdim ve palanın keskin ucunu düzgün, dokunulmamış tenine yaklaştırdım.

Benim sol kolumun içi, Doktor Frankenstein üzerimde çalışmış gibi görünüyordu. Micah'ınkiyse düzgün, lekesiz, dokunulmamıştı. Bunu değiştirmek istemiyordum.

"İyileşecek," dedi yumuşak bir sesle. "Gümüş değil."

Haklıydı. Yine de... Onun canını yakmak istemiyordum işte.

"Bir sorun mu var?" diye sordu hakim.

"Hayır," dedim. "Sorun yok."

"O zaman devam edebilir miyiz lütfen? Hava giderek soğuyor."

Ona bakmak için döndüm. Uzun paltosuna sarınmıştı. Kendi çıplak kollarıma bir göz attım, en ufak bir üşüme belirtisi yoktu. Micah da gömleğiyle üşüyor gibi görünmüyordu. Gerçi Micah şekildeğiştirici olduğu için, havanın ne kadar soğuk ya da sıcak olduğu konusunda bir karara varmak için doğru ölçü sayılmazdı. Mezarın başındakilere kı-

saca bakmak bir saniyemi aldı. Çoğu, paltosunu boynuna kadar iliklemişti ve birkaç kişinin elleri ceplerindeydi. Sadece üç kişinin önü açıktı, hatta ben bakarken Fox kendi trençkotunu çıkarıyordu. Diğer iki kişiyse Salvia ile Franklin'di. Franklin'in üşümemesi şaşırtıcı değildi ama Salvia'yı yadırgadım. Eğer Salvia da bu tür enerjilere karşı hassassa, bu onun korkusunu da açıklayabilirdi. İnsanın büyük ritüellerden uzak durmak istemesi için, küçük bir psişik yetenekten daha geçerli bir sebep olamaz. Düzenli olarak ölü diriltiyor olabilirim ama sonuçta bir ölünün içine hayat üflemek büyük bir büyüydü. Geçici olarak bile olsa.

"Bayan Blake," dedi hakim. "Bir kez daha soracağım. Bir sorun mu var?"

Gözlerimi yine ona çevirdim. "Benim yerime siz kesmek ister misiniz sayın hakim?"

Şaşkınlıkla itiraz etti. "Hayır hayır, istemem."

"O zaman, palanın altında birinin kolu varken beni aceleye getirmeyin."

Fox'la Franklin'den tuhaf sesler geldi. Fox'unki öksürüğün altına gizlenmiş bir kahkahaydı. Frank-

lin başını iki yana sallıyordu ama bu defa bana kızmış gibi değildi.

Mahkeme yazmanının parmakları durmak bilmiyordu. Hakimin sabırsızlığı ve benim öfkeli cevabım kayıtlara geçti. Anlaşılan kadın her şeyi kaydedecekti. Acaba öksürüğü ve ajanlardan gelen dile dökülmemiş tepkileri de bir şekilde kaydetmeye çalışıyor muydu? Ağzımdan çıkanlara dikkat etsem iyi olacaktı ama bunu yapacağımdan şüpheliydim. Yani, deneyebilirdim tabii ama söylediklerime dikkat etmek genellikle yenik çıktığım bir savaştı. Belki şu güvenlik çemberi kurulduktan sonra kendimi biraz daha kibar hissedebilirdim. Belki.

Micah boştaki eliyle yanağıma dokunup yüzümü kendine çevirdi. Bana o huzurlu gülümsemesiyle bakıyordu. "Sadece yap Anita."

Palayı pürüzsüz teninin üstünde tuttum. "*Yapmakla olup bitseydi bu iş, hemen yapardım olup biterdi.*"

"*Macbeth*'ten mi alıntı yapıyorsun?"

"Evet." Ve kolunu kestim.

BÖLÜM
11

AYIŞIĞINDA KAN SİMSİYAH GÖRÜNÜYORdu. Kolu kesilirken Micah hiç sesini çıkarmadı. Kanı üzerinde toplayabilmek için palayı hafifçe oynattım. Gık demedi. Çok sakindi. Bu konuda da, hayatta neredeyse her şeyde olduğu gibi, sanki hiçbir şey onun özüne gerçekten dokunamazmışçasına sakindi. Yaşadıkları hakkında daha fazla şey öğrendikçe, durgun suları andıran bu dinginliğin kolay kazanılmadığını anlamıştım. Benim dinginliğim metalin dinginliğiydi ama Micah suydu. Durgun orman gölleri gibi. Bir taş

atın, yarattığı halkalar kaybolduğunda göl yine tamamen eski haline döner. Metale bir taş atın, geriye bir göçük kalır.

Etrafımı bir tür metal çınlamasının sardığını hissettiğim geceler olmuştu. Micah'ın elini tuttuğum, palanın soğuk yüzeyine kanının akışını izlediğim bu geceyse, dingin suyun o hafif ekosunu duyuyordum sadece.

Sonbahar akşamı aniden taze kanın tatlı, metalik kokusuyla doldu. Bir zamanlar bu koku benim için sadece iş anlamına gelirdi. Ya ölü diriltme işi ya da suç mahalli demekti. Şimdiyse, Jean-Claude'la ve Richard'la ve leoparadamlarla bağlarım yüzünden, kan kokusu, ah, artık çok çok daha fazlasıydı.

Derken bakışlarımı güçlükle kandan ayırıp Micah'ın gözlerine, onun o solgun leopar gözlerine baktım ve o anda anladım... Kan kokusunun burnuma neden bu kadar güzel geldiğini, bunun sebebini anlamak için ta St. Louis'e kadar gitmeme gerek yoktu.

Nabzının avcumda, ikinci bir kalp atışı gibi atmaya başladığını hissettim. Hızlanan kalp atışları,

kanın kesikten daha hızlı akmasına sebep oluyordu. Sanki benim ya da bizim gücümüz onu çağırıyordu. Kesik pek derin olmadığı halde ılık kanı ellerimize fışkırıyordu.

"Ah, aman Tanrım." Kadın sesi olduğuna göre, bu inilti buradaki diğer tek kadından, yani mahkeme yazmanından gelmiş olmalıydı. Erkekler ağızlarının içinde sövdü ve içlerinden biri öğle yemeğini daha fazla midesinde tutamayacakmış gibi sesler çıkardı. Eğer bundan bile bu kadar rahatsız oldularsa, zombi kısmını nasıl atlatacaklardı bakalım.

Micah'ın elini bıraktım ve neredeyse aynı anda kan akışı yavaşlayıp normal bir hıza kavuştu. Güçlerimizin bileşimindeki bir şey kanın daha hızlı ve sıcak akmasına sebep olmuştu. Üstünden kan damlayan palayla yanından uzaklaştığımda Micah gözleriyle beni takip etti. Paladan damlayan kanla çember oluşturmak için yürürken hala göz gözeydik. Şimdi kafamın içinde ölüler fısıldaşmıyordu. Gece artık buna izin vermeyecek kadar canlıydı. Birdenbire, neredeyse acıyla, gecenin ne kadar büyük kısmını kaçırdığımın farkına vardım. Tenime

vuran rüzgarı, bir saniye önce hissetmediğim şekilde hissediyordum. Öyle çok koku vardı ki. Sanki bir saniye önce tamamen kördüm ve aniden görme duyusuna kavuşmuştum. Koku, insanların aslında hiç kullanmadığı bir duyu. Bu şekilde kullanılmıyor.

Mezarın başındaki ağacın dibinde küçük ve tüylü bir yaratığın kokusunu aldım, yaprakların sonbahara has kuru kokusunu duymadan hemen önce. Ve artık farklı ağaçların farklı yapraklarının kokusunu da ayırt edebiliyordum. Her kokunun tam olarak hangi ağaca ait olduğunu bilmiyordum tabii ama aniden onlarca farklı ağaç ve çalının kokusu burnuma dolmuştu. Ayağımın altındaki toprak bile farklı kokularla doluydu. Koku almak için en uygun gece değildi, fazla serindi, yine de avlanabilirdik. Yine de biz...

"Anita!" dedi Micah ansızın, panikle.

Sesindeki uyarı tonu tökezlememe sebep oldu ve beni kendime getirdi. Bir rüyadan uyanmak gibiydi. Kısa süre önce, vampir izlerinden kaynaklansa da bana vampirden ziyade likantrop özellik-

leri kazandıran bazı yeni yeteneklerim olduğu ortaya çıkmıştı. Ve yeni likantroplar her zaman gerektiği kadar kontrollü olamayabiliyordu.

Neredeyse çemberi tamamlamak, tekrar Micah'm yanma gelmek üzereydim. Zihnim binlerce farklı algıyla baş etmeye çalışırken, vücudum benden habersiz ilerlemişti sanki. Böyle anlar, köpeklere karşı yepyeni bir sempati duymama yol açıyordu. Kulaklar işe yaramadığından değil ama burun öyle bir çalışıyordu ki kokudan başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. İzini sürdüğünüz koku...

Neydi, neredeydi, onu yakalayabilir miydik, onu yiyebilir miydik?

"Anita?" Micah bu defa adımı soru sorar gibi söylemişti. Sanki ne algıladığımı biliyor gibiydi. Elbette, bu onun koku duyusuydu, ben sadece ödünç almıştım. Biliyordu.

Yüreğim ağzımdaydı, pompalanan adrenalinle nabzım adeta şarkı söylüyordu. Yere baktım ve çemberin tamamlanmasına sadece birkaç damla kan kaldığını gördüm.

Yine de konsantre oldum diyemem. Ben böyle otomatik pilotta gidiyordum ama paladaki kan yetecek miydi acaba? Bunu öğrenmenin tek yolu vardı. Paladaki kanın damlamasına izin verdim ve kalan son birkaç adımı da attım. Son adımı atmıştım ama Micah'ın kanının son damlası, büyük bir yaratığın sıcak soluğu gibi bir güç taşıyordu. Son damla yere düşerken bu güç beni yaladı geçti, Micah'ı sıyırdı ve gecenin karanlığına karıştı.

Hani tehlikeli anlarda bazen her şey yavaşlar, sanki kristalden gibi hatlar keskinleşir ya, tam öyle bir andı. Fazlasıyla gerçek ve keskin köşelerle dolu.

Kristalleşen o anda, bir güvenlik çemberi kurarken daha önce bir şekil-değiştiricinin kanını kullanmadığımı farkettim ve bir vampirin kanını kullandığım o tek seferde de büyü korkunç derecede ters gitmişti. Gerçi o vampir çemberi tamamlarken ölmüştü, oysa Micah hayattaydı. Kurban edilmemişti, sadece kanını kullanıyordum. Ama büyü söz konusu olduğunda ikisi arasında bizim sandığımız kadar fark yoktu. Kendini kesip kan akıtmak da bir tür küçük ölümdü.

Güvenlik çemberi camdan gibiydi ve güç sanki bu küçücük alanda sıkışıp kalmıştı. Vampiri yanlışlıkla öldürdüğümde ortaya çıkan güç sadece nekromansiydi. Bu defakiyse daha sıcaktı. Sıcak su dolu bir küvete gömülmek gibi. Sıcak ve çok canlı. Güçle birlikte hava canlanmış gibiydi. Tenime değdi, beni yaktı... Bir çığlık attım.

Micah'ın çığlığı benimkini takip etti.

Ağırlaşan havanın içinde güçlükle ona doğru döndüm ve dizlerinin üzerine düştüğünü gördüm. Daha önce tamamlanmış bir güvenlik çemberinin ortasında bulunmamıştı hiç. Gerçi ben de daha önce böyle büyük bir gücün olduğu bir çemberin içinde kalmamıştım tabii. Bu güç, mezar soğuğu ile likantrop sıcaklığının yarattığı bir tür hibritti. Mezarlığa girdiğim ilk andan beri ters giden şey de buydu. Bu yüzden ölüler normalde olduğundan daha aktifti. Evet, nekromansi gücüm artıyordu ama ölülerin tenimin üstünde dolaşan fısıltısının sebebi, Micah'la aramdaki bağdı. Ölüleri her zamankinden daha 'canlı' yapan şey, Micah'ın yakınlığıydı.

Şimdi bu yaşayan gücün ortasında boğuluyorduk. Çemberin içindeki hava giderek ağırlaşıyor, katılaşıyordu. Sanki kısa süre sonra artık hava bile olmayacaktı da plastik gibi bir şeye dönüşecek, bizi nefessiz bırakacaktı. Güçlükle soluk alıyordum, adeta hava benimle mücadele ediyordu. Ben de dizlerimin üstünde mezar taşının hemen önüne düştüm ve aniden bu güçle ne yapacağımı buldum.

Ellerimi yumuşak toprağa daldırdım ve Emmett Leroy Rose'u mezarından çağırdım. Onun adını bağırmaya çalıştım ama hava öyle kalındı ki sadece fısıldayabildim. Karanlıkta aşığının adını fısıldayan biri gibi. Ama bu da yeterliydi.

Altımdaki toprak, üzerine sinek konmuş bir at gibi titredi. Emmett'i hissettim. Tabutunda çürüyen, toprağın neredeyse iki metre altında sıkışan bedenini hissettim. Hiç önemi yoktu. Onu çağırdım ve o geldi.

Derin, simsiyah bir suyun içinden çıkan bir yüzücü gibi bana geldi, bana doğru uzandı. Ben de elimi bu hareketli toprağa daldırdım. Daha önce

bunu yaparken daima mezarın üstünde dururdum ama böyle içinde olmazdım. Toprak, yapmaması gereken bu hareketi yaparken çıplak tenle ona dokunmamıştım hiç.

Yere dokunduğumu biliyordum ama toprak gibi değildi. Daha sıcak bir hissi vardı, sanki çok koyu bir sıvıydı ama tam olarak öyle de değildi. Ellerimin arasında biraz sıvı, biraz hava tutuyor gibiydim ve böylece katı görünüşlü bu şeyin içinde ellerim inanılmaz derine gitti, ta ki elime değen parmakları hissedene kadar. Boğulmakta olan birini tutar gibi o parmakları yakaladım.

O eller de ümitsizce bana yapıştı. Kaybolduğunu düşünen ve sıvılaşmış bu dünyada tutunabileceği tek katı şey benim temasımmış gibi.

Sıvımsı, gazımsı, anafor gibi içe doğru dönen topraktan ellerimi çektim, ben çekerken bir şey itti sanki. Bir tür güç, bir tür büyü, ben zombiyi mezardan dışarı çekerken beni itti.

Zombi, dalgalanan toprak ve enerji halinde mezardan yükseldi. Bazı zombiler sürünerek çıkar, bazılarıysa aniden mezarın üstünde dikilive-

rir. Son dönemde benimkilerin çoğu, ikinci gruba giriyor. Parmakları hala parmaklarıma kenetli olan bu zombi de şimdi mezarının üstünde ayakta duruyordu. Nabzı atmıyordu, vücudunda hayatın zerresi yoktu ama bana baktığında, koyu renk gözlerinde bir şey vardı. Bu aşamada olması gerekenden fazlası.

Zeka ve kişilik. Oysa ben ağzına kan sürene kadar bunun olmaması gerekirdi. Ölüler, yaşayanlardan öyle ya da böyle herhangi bir yardım almadan konuşamaz.

Uzun boylu ve yapılıydı. Teni çikolata rengiydi. O ilk kanı tatmadan önce hiçbir zombinin yapamayacağı şekilde bana gülümsedi.

Hala onun ellerini tutan ellerime baktım ve onları toprağa soktuğumda, ellerimin Micah'ın kanıyla kaplı olduğunu farkettim. Sebep bu muydu? Bu kadarı yetmiş miydi?

Birileri konuşuyor, şaşkınlıkla bağırıyordu ama sesler sanki çok uzaktan geliyordu ve hepsi de elimi tutan ölü adamdan daha az gerçek gibiydi. Onun çok canlı olduğunu biliyordum. Çünkü çok fazla

güç vardı. Ama benim için bile, tek eksiği nabızdı. Benim standartlarıma göre bile çok iyi bir işti.

"Emmett Leroy Rose, konuşabiliyor musun?" diye sordum.

Salvia sözümü kesti. "Bayan Blake, bu yaptığınız usule aykırı. Bay Rose'u diriltmenize hazır değildik."

"Hazırdık," dedi Laban. "Çünkü şafak sökmeden önce evimize gitmek istiyoruz."

Rose yavaşça Salvia'nın sesinin geldiği yöne döndü ve ilk sözleri, "Arthur, sen misin?" oldu.

Salvia'mn itirazı ağzında kaldı. Gözleri, akları parlayacak kadar kocaman açıldı. "Bunu yapabilir mi? Bu şey insanları hatırlayabilir mi?"

"Evet," dedim, "bazen yapabilirler."

Rose elimi bıraktı, ben de gitmesine izin verdim. Çemberin, Salvia'nın durduğu tarafına yürüdü. "Neden Arthur? Neden Jimmy'ye çocuğun cesedini benim arabama koymasını söyledin?"

"Bu şeyin neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Ben hiçbir şey yapmadım. O bir pedofildi. Hiçbirimiz bunu bilmiyorduk." Ama Salvia

fazla hızlı konuşuyordu. Diriltme işlemini niye geciktirmeye çalıştığını şimdi anlamıştım. Suçluluk.

Rose bir adım daha öne çıktı. Hareketleri, sanki göründüğünden daha az canlı hissediyormuş gibi biraz yavaş, biraz kararsızdı. "Ben, pedofil ha? Seni piç. George'un oğlunun lanet bir çocuk tacizcisi olduğunu biliyordun. Biliyordun ve bunu örtmesine yardım ettin. Ona çocuk bulmasında yardım ettin. Ta ki çok sertleşip sonuncusunu öldürene kadar."

"Onun zihnine bir şey yapmışsınız Bayan Blake. Zırvalıyor."

"Hayır Bay Salvia, ölüler asla yalan söylemez. Bildikleri kadarıyla, tamamen doğruyu söylerler."

Micah yanıma geldi. Yaralı kolunu yukarıda tutuyor, kesiğe pres yapıyordu. Diğer herkes gibi o da yürüyen ölüden etkilenmişti. Daha önce hiç zombi görmemişti sanırım ama aslında şimdi de gördüğü söylenemezdi çünkü böylesine pek sık rastlanmazdı.

Rose çemberin sınırında durdu. "Jimmy'ye o çocuğu arabama koydurduğun anda, ben artık

ölüydüm Arthur. Bana bir kurşun sıksan da aynı şeydi." Salvia'ya yaklaşmak için bir adım daha atmayı denedi. Çember onu engelledi ama çemberi zorladığını hissedebiliyordum. Bunun da mümkün olmaması gerekirdi. Zombi ne kadar iyi olursa olsun, çember kutsal ve dokunulmaz olmalıydı. Yanlış bir şeyler vardı.

"Fox," diye bağırdım, "onun doğal sebeplerden öldüğünü söylemiştin."

Fox biraz çembere yaklaştı ama Rose'un olduğu tarafa değil. Ondan biraz çekiniyor gibiydi. "Öyle. Kalp krizi. Zehirlenme ya da o tür bir şey yoktu. Sadece kalp krizi."

"Yüzde yüz emin misin?" dedim.

"Evet. Yüzde yüz."

"Georgie'nin son kurbanını niye arabama koydun Arthur?" diye devam etti Rose. "Ben sana ne yaptım, ne kötülüğümü gördün? Bir karım, çocuklarım vardı. O cesedi benim arabama koyduğun anda, onları benden aldın."

"Ah, lanet olsun," dedim alçak sesle.

"Ne oldu?" diye sordu Micah.

"Ölümünden Salvia'yı sorumlu tutuyor. Çocuğa zarar veren pedofili değil." Midem kasıldı ve dua etmeye başladım. *Lütfen kötüleşmesine izin verme.*

"Arabasına cesedi koyan kişiyi suçladığını mı düşünüyorsun?" dedi Fox.

"Bunu yaptırdığı için Salvia'yı suçluyor."

"Korkuyorsun," dedi Micah. "Neden?"

Fox'a dönüp açıkladım. Zombinin dikkatini çekmemek için mümkün olduğunca alçak sesle konuşuyordum. "Öldürülen bir zombinin ilk işi, katilini öldürmektir. Katili ölene kadar kimse onu kontrol edemez. Ben bile."

Fox çemberin diğer tarafından bana baktı. Gözleri dehşetle büyümüştü. Franklin çoktan çemberden, benden ve zombiden uzaklaşmış, güvenli bir mesafeye çekilmişti. "Rose öldürülmedi," diye fısıldadı Fox. "Kalp krizinden öldü."

"Onun bunu bu şekilde gördüğünden emin değilim," dedim aynı şekilde fısıldayarak.

Rose bağırdı. "Neden Arthur?" Ve tekrar çemberin dışına doğru hamle etti. Enerji alanı, üstüne elle bastırılan sert bir plastik gibi hafifçe esnedi.

"Emmett Leroy Rose," diye seslendim yüksek sesle. "Sana durmanı emrediyorum." Ama sesimi yükseltmem gerektiği anda, başımızın belada olduğunu biliyordum.

Rose denemeye devam etti. Çember artık düz bir duvar değildi, dışa doğru bükülüyordu, bunu hissedebiliyordum. Gücümü zombiye değil duvara yönelttim. "Hayır!" diye bağırdım. Bu defaki itirazım çembereydi. Ve işe yaradı. Çember sanki ihtiyacı olan derin bir nefes almıştı. Ama böyle bir şeyi daha önce hiç yapmadığım için, bunun zombiyi daha ne kadar engelleyeceğini bilmiyordum.

Ölü adam bana döndü ve "Dışarı çıkmama izin ver," dedi.

"Veremem," dedim.

"O beni öldürdü."

"Hayır, öldürmedi. Eğer gerçekten öldürmüş olsaydı, çoktan çemberin dışına çıkmış olurdun. Hakkıyla öldürülmüş olsaydın, ne yaparsam yapayım seni çemberde tutamazdım."

"Hakkıyla öldürülmek." Ve insanın içini acıtan, acı bir kahkaha attı. "Hayır, hakkıyla öldürülme-

dim. Parayı aldım. O paranın kirli olduğunu biliyordum ama aldım. Kendi kendime, ben yasadışı bir şey yapmadığım sürece sorun olmayacağını söyledim. Ama öyle değildi. Sorun vardı." Çemberin dışına baktı ve gözleri yine Salvia'ya kilitlendi. "Ben dürüst bir adam olmayabilirim. Ama Georgie'nin o çocuklara ne yaptığını bilmiyordum. Yemin ederim, bilmiyordum. Ve sen çocuğun cesedini benim arabama koydurdun. Jimmy onu arabama koymadan önce çocuğu gördün mü Arthur? Georgie'nin ona ne yaptığını gördün mü? Onu boylu boyunca yarmış. Yarmış!"

Ve tekrar çembere çarptı. Ötesine ulaşmak için ellerini uzatmıştı. Çember boyun eğdi. Güvenlik çemberinin bir parça kağıt gibi yırtılmak üzere olduğunu hissedebiliyordum.

Yine bağırdım. "Hayır. Bu benim çemberim. Bu çemberin sınırları içinde benim sözüm geçer! Emirleri ben veririm! Ben. Sen değil. Ve ben *Hayır*, diyorum. *Emmett Leroy Rose, hayır, bu çemberden çıkamazsın!*"

Rose geriye doğru yalpaladı. "Bırak çıkayım."

"Hayır," diye bağırdım tekrar. "Fox, Salvia'yı buradan götürün." Sonra koluma bir şey çarptı. Öyle sert çarptı ki kendi etrafımda döndüm ve ellerimle dizlerimin üstüne düştüm. Kolumu hissedemiyordum ama kanadığını gördüm. *Vuruldum,* diye düşünecek bir saniyem oldu, derken Micah hızla beni geçip kurşunun geldiği yerle benim aramda durdu. İkinci kurşunun arkamdaki mezar taşına keskin bir vınlamayla çarptığını duydum.

Salvia bağırıyordu. "Kadına ateş etme. Ona ateş etme, seni aptal. Zombi çoktan dirildi. Kadını vurma. Bu artık işe yaramaz."

Mezar taşının öbür tarafına doğru emekledim ve taşı kendime siper ettim. Kolum, yerde sürünerek ilerlerken bana destek olacak kadar çalışıyordu hala. Yeniden hissetmeye başlamıştı, ki bu iyiydi, çok da kötü yaralanmadığım anlamına geliyordu.

Kötü tarafıysa, sonuçta yaralanmıştım ve artık vücudum da bunun gayet farkındaydı. Mermi kolumu sadece sıyırıp geçmişti ama sıyıran şeyin kalibresi yeterince büyüktü ki kolumun çıplak gözle asla görülmemesi gereken kısımlarını görebili-

yordum. Kendi kaslarımı ve liflerimi görmekten nefret ederim. Bunun anlamı, *Bu sefer artık kesin boku yedim, bakalım başıma daha neler gelecek*, demektir.

Silah sesleri şimdi gecenin karanlığında bizden uzaklaşıyordu. FBI da karşı ateş açmıştı. Aferin onlara. Sol elimle sağ kolumu çekip silahıma uzandım. Sol elle pek başarılı sayılmazdım ama hiç yoktan iyiydi.

"Micah," diye seslendim. Havada kurşunlar uçuşurken onu yanımda istiyordum.

Fakat yanıma gelen Micah değildi. Rose'un karanlık silüeti üzerime eğilmiş, bana doğru uzanmıştı. Ona emrettim. "Yapma!"

"Bırak çıkayım," dedi yine.

"Hayır." Ona ateş ettim, mermilerin bu lanet şeye hiçbir şey yapmayacağını herkesten daha iyi bildiğim halde.

O bir zombiydi. Zombiler acı hissetmezdi. Ben göğsüne ateş ederken beni tutup havaya kaldırdı. Merminin çarpmasının şiddetiyle vücudu sallanıyordu ama hepsi buydu.

Zombinin boynunda bir anda bir çift pençe belirdi ve hemen ardından, arkasında Micah'ın olduğunu farkettim. Sadece çok güçlü şekildeğiştiricilerin yapabildiği şekilde, sadece elleri pençeye dönüşmüştü. Ama bir ölüyü öldüremezdiniz.

Rose tüm gücüyle -ki normal bir insandan daha güçlüydü- beni yere çaldı. Mezar taşına çarptım. Kafamın içinde aniden binlerce yıldız çaktı, derken yıldızların beyaz ışığı kızıla döndü ve kafamın içindeki her şey karanlığa saçıldı. Karanlık. Son şey buydu. Karanlık ve hiçlik.

BÖLÜM 12

GÖZLERİMİ AÇIP BEYAZ TAVANI SÜZDÜM. Micah yatağın yanında durmuş bana gülümsüyordu. Yatak mı? Sol kolum ufak bir panele bantlanmıştı, içine iğneler, hortumlar falan giriyordu. Sağ kolum mumya gibi sarılıydı. Pencerenin yanında mini bir çiçekçi dükkanı vardı. Şu komik balonlar da unutulmamıştı.

"Ne kadar oldu?" diye sordum.

"Kırk sekiz saat." Pipetli bir bardak bulup onu bana getirdi. Suyun metalik bir tadı -ya da tatsızlığı- vardı ama boğazım şimdi daha iyiydi.

Kapı açıldı. Bir doktor, hemşire ve Nathaniel odaya girdi. Doktorla hemşire şaşırtıcı değildi. Nathaniel'a uzandım ve sağ kolumu kıpırdatabildiğimi farkettim.

Bana o harika gülümsemelerinden birini çaktı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Gözlerinde netameli bir ifade vardı ve bunun sebebi de bendim. Ben. Ben yaralanmıştım.

Doktorun adı Nelson'dı, hemşireninkiyse Debbie. Hemşire Debbie. Sanki bir soyadı yokmuş gibi. Bu defa kendimi tuttum, bir şey demedim. Eğer onu rahatsız etmiyorsa, sanırım beni de rahatsız etmemeliydi.

Dr. Nelson kısa boylu, toplu bir adamdı. Hafifçe açılan alnı, kilosuna ve saç kaybına göre fazlasıyla genç bir yüzü ortaya çıkarıyordu. "Sizi uyanık görmek çok güzel Yüzbaşı." Sonra buna çok eğlenmiş gibi güldü. "Üzgünüm ama bunu ne zaman söylesem, *Gunsmoke*'u hatırlamadan edemiyorum. Babamın en sevdiği diziydi."

"Sizi eğlendirdiğime sevindim," dedim ve yine boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

Micah bana biraz daha su verdi ve Nathaniel yatağın öbür tarafına geçip yanağıma dokundu. Parmaklarının bu hafif teması bile kendimi biraz daha iyi hissetmeme neden oldu.

Hemşire Debbie'nin gözleri, refakatçim iki erkek arasında gitti geldi, sonra yüzü tekrar eski profesyonel ifadesine kavuştu.

"Öncelikle, iyileşeceksiniz," dedi Nelson. Hemşirenin yardımıyla sargıları kesmeye başladı.

"Bunu duymak güzel," dedim. Sesim giderek normale dönüyordu.

"İkincisi, bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yüksek kalibreli fişek kullanan bir tüfekle sağ kolunuzdan vuruldunuz. Kaslarda hasar olması gerekirdi ama yok." Sargıyı kolumdan sıyırdı ve atması için hemşireye uzattı. Sonra elimi tutup ben de görebileyim diye kolumu kaldırdı. Kolumun yan tarafında, iki buçuk santim boyunda, yarım santim eninde, hafifçe parlayan, pembe bir yara izi vardı. "Sadece kırk sekiz saat geçti Yüzbaşı. Nasıl bu kadar hızlı iyileştiğinizi açıklama lütfunda bulunur musunuz?"

Ona boş gözlerle sevimli sevimli baktım.

İçini çekti ve kolumu nazikçe yatağın üstüne bıraktı. Sonra cebinden şu küçük fenerlerden çıkarıp onu gözümün içine tuttu. "Ağrı var mı?"

"Hayır," dedim.

Gözlerimle parmağını ileri geri takip etmemi istedi. Hatta aşağı yukarı da. "FBI'ın bana söylediği kadarıyla kafanız bir mezar taşıyla bütünleşmiş. İlk tetkiklere göre beyin sarsıntısı geçiriyordunuz. Kafatasınızın çatladığına ve beyin kanaması geçirdiğinize karar verdik." Yüzümü inceleyen gözleri çok ciddiydi. "Sizi ameliyata almadan hemen önce bir dizi test daha yaptık. Ve ne gördük dersiniz Yüzbaşı? İç kanama yok. Geçmiş. İlk tetkiklerin yanlış olduğunu düşündük ama ilk gece çekilen röntgenler hala bende. Kesinlikle kafatasınız çatlamıştı ve kanama vardı. Ama o sabah ilerleyen saatlerde kanama durmuştu. Hatta ikinci testin sonuçlarına göre kafanızdaki çatlak iyileşmeye bile başlamıştı. Tıpkı kolunuzdaki yara gibi." Daha da ciddileşti.

"Biliyor musunuz, daha önce böyle bir iyileşmeyi sadece bir likantropta gördüm."

"Gerçekten mi?" dedim en başarılı boş bakışlarımla.

"Gerçekten," dedi ve Micah'a baktı. Micah'ın kedi gözleri, güneş gözlüğünün koyu renk camlarının ardına gizlenmişti ama Nelson'ın ona bakış şekli, onu büyük ihtimalle gözlüksüz de gördüğünü gösteriyordu. "Sizi ameliyat listesine almıştık. Kan testinde bakmamız gereken belli bazı şeyler var. Bugünlerde rutin bir işlem bu. Ne bulduk, tahmin edin."

"Hiçbir fikrim yok."

"Lanet olasıca tuhaf bir bok!"

Güldüm. "Endişelenmeli miyim? Yani, bir doktorun hastasına *lanet olasıca tuhaf bir bok* demesi normal mi?"

Omuz silkti, güldü ama şirin, tombul, babacan doktor tavrına dönmesi için artık çok geçti. İçinde bir yerlerde hırslı ve sabırsız bir adam vardı. Sabırlı, sakin, şefkatli doktor tavırları sadece görüntüydü.

Hemşire Debbie neredeyse isteksizce onun yanına geçti.

"Likantrop değilsiniz ama taşıyıcısınız, ki bu imkansız. İnsan ya likantroptur ya da değildir. Siz aslında dört farklı tür taşıyorsunuz. Kurt, leopar, aslan ve tanımlayamadığımız bir şey daha. Ve hepsi de imkansız. Kimse birden fazla likantropi taşıyamaz çünkü buna bir kez yakalandın mı bu sana diğerlerine karşı bağışıklık kazandırır." Bana öyle bir baktı ki, sanki bu tek bakış yeterli olacaktı ve ben anında çözülüp her şeyi itiraf edecektim.

Gözlerimi kırpıştırdım. Leopar ve kurttan ben de şüpheleniyordum ama bir aslanadama dokunduğum tek seferde sadece önemsiz birkaç yara almıştım. Onlar da Micah'ın eski lideri Chimera aslanadam formundayken olmuştu. Evet, biraz kanamıştı ama bu kadar küçük bir yarayla, özellikle de söz konusu bir kedigilse, likantropiye yakalanmak sıradışıydı. Şansa bak!

"Beni duydunuz mu Yüzbaşı? Dört farklı tür likantropi taşıyorsunuz." Bana şu sert bakışıyla bakmaya devam ediyordu.

Yine gözlerimi kırpıştırdım. Eğer şu sert doktor suratının beni korkutacağını sanıyorsa, hayatta

gerçekten korkutucu hiçbir şey görmemiş demekti. Ona öylece baktım.

"Neden bunun sizin için yeni bir haber olmadığını düşünüyorum?"

Omuz silktim, sol koluma takılı olan hortumlar ve iğneler gerildi. Hiçbir şey bu kadar acıtamaz. "Bir süre önce birkaç şekil-değiştiricinin saldırısına uğradım ama şansıma, hiçbir şeye yakalanmadım."

"Anlamıyor musunuz Bayan Blake? Size yakalandığınızı söylüyorum. Şu anda damarlarınızda dolaşıyor. Yine de bir likantrop değilsiniz, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Neden değilsiniz?"

Omuz silktim. "İşin aslı, Doktor Nelson, bilmiyorum."

"Eğer bu şeyi diğer insanlara da, onları şekil-değiştiriciye dönüştürmeden aktarmanın bir yolunu bulursak, insanları çok dayanıklı yapabiliriz."

"Nasıl olduğunu bilseydim size söylerdim."

Suratında yine o sert ifadeyle beni süzdü. "Neden size inanmıyorum?"

Gülümsedim. "Milyonlarca insana yararı dokunacak bir şey söyleyebilecek olsaydım, söylerdim. Ama bence ben metafizik bir mucizeyim."

"Gazete okuyorum, televizyonda haberleri seyrediyorum," dedi. "Sizin St. Louis'nin Şehir Efendisi'nin insan hizmetkarı olduğunuzu biliyorum. Bu tarz bir iyileşmeye sebep olan bu olabilir mi?"

"Gerçekten bilmiyorum Doktor Nelson. Kesin olarak bilmiyorum."

"Bir vampirin insan hizmetkarı olmak hızlı iyileşme sağlar mı?"

"Benim daha zor yaralanmamı sağlıyor," dedim.

"Ya likantropi?"

"Buna cevap veremem Doktor."

"Veremez misiniz, vermez misiniz?"

"Veremem," dedim.

Sabırsız bir ses çıkardı. "Tamam. Eve dönecek kadar iyisiniz. Çıkış işlemleriniz için talimat vereyim." Kapıya doğru yürüdü. Eli kapı kolundayken döndü, "Eğer bir gün hızlı iyileşmenizin sırrını çözerseniz, öğrenmeyi çok isterim," dedi.

"Eğer başkalarına da uygulanabilecek bir şeyse, bunu paylaşırım."

Kafasını sallayarak dışarı çıktı.

Hemşireye baktım ama kadın gözlerini kaçırdı.

"Serumu çıkaracağım," dedi. Bir an tereddüt edip ekledi. "Hastayı hazırlayacağım. Biraz çıkabilirseniz, eğer mümkünse..." Bundan emin değilmiş gibi konuşuyordu. Niçin bu kadar tedirgindi ki?

Micah'la Nathaniel bana bir göz attı. Tekrar omuz silktim. Nathaniel gülümsedi ve bu defa gözlerinde hınzırca bir pırıltı vardı. Micah başını iki yana salladı ama o da gülümsüyordu. Odadan çıktılar.

Debbie mümkün olduğunca yumuşak davranıyordu. İğnelerden ziyade bantlar çıkarılırken canım yandı. Nihayet kolumdaki her şeyi çıkardığında, neredeyse utangaç bir sesle sordu. "Erkek arkadaşınız hangisi?"

"Micah'la Nathaniel'ı mi kastediyorsun?"

"Evet," dedi.

"İkisi de."

Bana bir bakış attı. "Size böyle demenizi Bay Callahan söyledi, değil mi? Çok şakacılar, hepimizle dalga geçtiler."

"Hepinizle dalga mı geçtiler?" Bir açıklama bekliyordum.

"İkisiyle de beraber yaşadığınızı söylediler ve bizi bir şekilde hangisinin sizin erkek arkadaşınız olduğunu tahmin etmeye zorladılar." Gerçekten kızardı. "Bahis oynandı. Bu yüzden, uyandığınızda yanınızda bizden kim varsa, size bunu sorması gerekiyordu."

"Ne üzerine bahis oynandı?"

"Hangisinin erkek arkadaşınız olduğu üzerine. Hatta ikisinin birden sevgiliniz olduğuna para yatıranlar bile var. Bazıları da ikisi de değil dedi." Kızcağız acı çekiyor gibiydi, öyle utanmıştı ki. "Sormak zorundayım, üzgünüm."

"İkisiyle de beraber yaşıyorum."

Bana az önceki gibi, inanmayan gözlerle baktı.

"Gerçekten, şerefim üzerine yemin ederim, iki gözüm önüme aksın, şur'dan çıkmak nasip... Üff, biliyorsun işte."

Başını salladı. "Peki Bay Graison ne iş yapıyor?"

İşte bu beni güldürdü. "Striptizci."

Ellerini beline koydu, neredeyse üstümde tepinecekti. "Hepsi doğru olamaz."

Arkasındaki kapı tam zamanında açıldı. Sevgili *erkeklerim* ve Özel Ajan Fox gelmişti. Hemşire iki sevgilime öfke dolu gözlerle bakıp hızla odadan çıktı.

"Ben burada elim kolum bağlı yatarken siz ikiniz hemşirelere neler anlattınız?"

"Başlangıçta hemşireler sadece dostça davranmaya çalışıyordu, hoşbeş ediyorduk," dedi Micah. "Ama biz sorularına dürüst cevaplar verince, bize inanmadılar."

"*Kimse iki erkekle birlikte yaşamaz,*" dedi Nathaniel tanımadığım birinin sesini taklit ederek. "*Ve federal görevliler striptizcilerle takılmaz.*"

"Senin iyileşeceğini anladığımızda, Nathaniel onları biraz kafaya aldı," dedi Micah.

Fox güldü. "Biraz?"

Sol elimi Nathaniel'a uzattım, gülümseyerek elimi tuttu. "Kızdın mı?" diye sordu.

"Hayır. Federal görevliler striptizcilerle takılmaz kısmı espriydi, değil mi?" dedim.

Omuz silkti. "Belki."

"Hemşireler, erkek arkadaşlarına senden fazla ilgi gösterdi," dedi Fox.

"Eh," dedim. "İkisi de birbirinden hoş olunca diğer kadınlarla rekabet etmek zor oluyor."

Micah öbür tarafa dolanıp diğer elimi tuttu. Parmaklarını yeni yaranın üstünde gezdirdi. "Sonunda sağ kolunda da bir yara izin oldu."

İçimi çektim. "Ah benim tek pürüzsüz kolum. Lanet olsun."

"Sana daha sonra neler olduğunu anlatmak için bunca yol geldim," dedi Fox. "Ama umrunda değil anlaşılan."

Fox'a gülümsedim. "Doğrusunu istersen, hayatta olduğum için sevinmekle meşgulüm. O mermere çarptığım anda çok feci yaralandığımı biliyordum."

Yüzü ciddileşti. "Evet, feci yaralandın. Biz sandık ki..." Bu düşünceyi savuşturmak ister gibi elini salladı. "Bizim ne sandığımızın bir önemi yok.

Zombi, sen düştükten sonra Salvia'ya saldırdı. Onu durduramadık. Sana ateş edenin Salvia'nın adamı olduğunu söylememe gerek yok herhalde."

"Salvia'nın beni şimdi vurmamasıyla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Zombinin zaten dirildiğini ve bir işe yaramayacağını falan söylüyordu."

"Diriltmeyi boş yere geciktirmiyordu. Mezarlığa gelmesi için adamına vakit kazandırmaya çalışıyordu. Sen ölürsen ya da yaralanırsan, bir C planı yapmak için daha fazla zamanları olacaktı. Anafikir buydu.

"C planı mı? A ve B planlarına ne oldu?"

Micah başparmağıyla bileğimde minik daireler çizmeye başladı. Nathaniel elimi göğsüne bastırdı. Az sonra duyacağım şey her neyse, hiç hoşuma gitmeyecekti.

"Sen ve Micah başka bir otele gittikten sonra," diye başladı Fox, "arkadaşın Yüzbaşı Kirkland için ayırttığımız odayı bir pazarlamacı tutmuş. Pazarlamacı odasında öldürülmüş. Sonra katil kapının üstüne *Rahatsız Etmeyin* kartını asmış ve büyük ih-

timalle yurtdışına giden bir uçağa binmiş. Çok temiz, profesyonelce bir iş. Micah'ın romantik haftasonu planı, hayatınızı kurtarmış olabilir."

Micah bileğimi okşamaya devam etti ve Nathaniel da hala elimi göğsünde tutuyordu. Galiba henüz bitmemişti.

"Salvia, zombiyi diriltmeye Anita Blake'in geldiğini duyduğunda hayatının şokunu yaşamış olmalı. Bu yüzden son anda harekete geçmek ve o kadar temiz çalışmayan, daha az profesyonel birini bulmak zorunda kalmış."

"Ama neredeyse işe yarayacaktı," dedi Micah.

"Salvia'nın adını nereden bildiğimi nihayet hatırladım," dedim. "Eski moda bir mafyanın, hani şu gerçekten sert İtalyan çetelerinden birinin avukatıydı."

Fox başıyla onayladı.

"Salvia'yla Rose'un tartışmasından anladığım kadarıyla, Georgie o ailenin reisinin oğlu olmalı. Bir pedofil. Salvia'yla diğerleri de bunu gizlemeye çalışıyordu."

"Evet."

"Tanrım, Fox, çocuğun ailesinin bu tanıklığı durdurmaya çalışacağı hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Eski moda mafyalar, federal görevlilere saldırmaz. İşleri bozulur," dedi Fox.

"Onlara boşuna *eski moda* demiyoruz Fox. İtalyan mafyasından geri kalanlar, içlerinden birinin katil bir pedofili sakladığını öğrense, öz oğlu bile olsa, o pedofilin ailesinin dert edeceği son şey federal ajanlar olurdu. Çetenin geri kalanı, mahkeme celbi gelmeden çok önce onları kendi başlarına temizlerdi."

"Olanlar düşünülürse sen haklısın," dedi.

"Olanlar düşünülürse, neredeyse Anita'nın öldürülmesine sebep olacaktın," dedi Micah.

Fox derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Haklısın Micah. Neredeyse hayatını tekrar mahvedecektim."

Kaşlarımı çatıp ikisine baktım. "Şimdi neden bahsediyorsunuz?"

"Micah, şimdi senin olduğun gibi hastane odasında yatarken, onlar ava çıkmadan iki gün önce bir uyarı yayınlamak istediğimi söyledim. Avcıla-

rı ormandan uzak tutacak bir duyuru yapılmasını istiyordum. Ama sorumlu ajan ben değildim. Lanet olsun, ben sadece ilk cinayetlerden bazıları Kızılderili bölgesinde yaşandığı için onları birbirine bağlayacak kadar şanslı bir Kızılderiliydim. Önerimi kabul etmediler. En az hayat kurtarma ihtimali kadar kariyerimi de seviyordum. Onlara rağmen bunu yapmayacak kadar. Micah'a bu yüzden ona borçlu olduğumu söylemiştim." Fox ikimize baktı. "Ve şimdi yine ona borçlandım. Senin güvenliğin için daha fazla önlem almamız gerekirdi."

Ona baktım. "FBI'ın yanıldığını kabul etmeye yetkisi yok zannediyordum."

Gülümsedi ama mutlu bir gülümseme değildi. "Eğer birine söylersen, sonuna kadar inkar ederim. Haberin olsun."

Micah'ın elini dudaklarıma kaldırıp öptüm. Bu onun yüzündeki öfkenin kısmen silinmesini sağladı. Nathaniel'ın elini de öptüm ve ikisini birbirine yakın tuttum. "Sonuçta hayatta olduğum için çok mutluyum Ajan Fox."

Başını salladı. "Ben de." Sonra kapıya yöneldi.

Kapıyı arkasından kapattığında, Micah bir nefes verdi. Nefesini tuttuğunun farkında değildim. "Bu adamı ne zaman görsem hayatımda kötü bir şeyler oluyor."

Hafifçe elini çektim, bana baktı. "Zombiye ne oldu?"

Güneş gözlüklerinin ardından bile belli olacak şekilde sertçe kaşlarını çattı. "Biliyorum, Salvia seni öldürmeye çalıştı falan ama yine de senin ilk önce zombiyi sorman normal mi sence?" dedi öfkeyle.

"Salvia öldü," dedim.

Başıyla onayladı. "O sırada bilincinin yerinde olmadığını sanıyordum."

"Değildi. Ve ben devreden çıkınca, zombi onu parçaladı değil mi?"

"Evet," dedi.

"Ölmeyi hak etmiş," dedi Nathaniel. Yüzünde öyle kızgın, öyle acımasız bir ifade vardı ki neredeyse beni bile korkuttu. Onun yüzünde bir sürü farklı ifade görmüştüm ama hiçbiri bu kadar soğuk değildi.

"Zombiye ateş ettiler, onu kestiler, yine de Salvia'yı parçaladı."

"Ateş eden adamı yakaladılar mı?"

"Yakaladılar," dedi Micah. "O da öldü."

"Rose'un ifadesi alındı mı?" diye sordum.

Güneş gözlüğünü, sapsarı gözlerinin tamamını görebileceğim kadar aşağı indirdi. Bakışı çok anlamlıydı. Nathaniel güldü.

Micah bir bana bir ona baktı, sonra tekrar bana döndü. "Sen ölürken, Salvia ölmüşken, kiralık katil ölü ele geçirilmişken, onların durup zombiyi sorgulayacağını mı düşünüyorsun cidden?"

"Eh, neden olmasın? Ambulansı beklemeleri gerekiyordu, haksız mıyım?"

Micah başını iki yana salladı. Nathaniel tekrar bir kahkaha attı ve alnıma bir öpücük kondurmak için üzerime eğildi. Sonra Micah'a döndü. "Eğer Anita kendinde olsaydı, zombinin ifadesini alırdı."

"Tamam, eğer Rose'u sorgulamadılarsa, ona ne oldu peki? Ben olmadan onu mezarına geri yatıramazlardı."

"İlk uçakla Larry geldi."

Nathaniel bir öbek balonu işaret etti. "Bunlar, Larry ve Tammy'den."

Pazarlamacının öldürülmesinin Larry için anlamını o zaman anladım. Yanlış zamanda, yanlış yerde olan bir pazarlamacı değil, az kalsın Yüzbaşı Larry Kirkland ölmüş olacaktı.

"Gerçekten çok üzgündü Anita. Kendini suçluyordu."

"Onun hatası değildi." Micah'ın elini sıktım. "Bu arada romantik otel odası için de çok teşekkür ederim. Hayatımızı kurtaracağı kimin aklına gelirdi."

"Hadi seni giydirelim," dedi, "ve eve gidelim."

Nathaniel elimi öptü ve hemşireler her nereye kaldırmışsa, elbiselerimi bulmaya gitti. Micah taburcu olmam için Doktor Nelson'a yardım edebileceği bir şey var mı diye bakmaya giderken kapıda durdu, bana döndü. "Beni ölesiye korkuttun," dedi. "Bunu sakın bir daha yapma."

"Bunun için elimden geleni yaparım," dedim.

Bir an alnını kapının kenarına dayadı, sonra tekrar bana baktı. "Seni seviyorum."

Boğazımda bir yumru belirdi. "Ben de seni seviyorum."

Nathaniel havada uçuyordu. O bir tek saniyede şu kızsal seslerden birini çıkardım ve ardından Nathaniel dört ayağının üzerinde yanıma mükemmel bir iniş yaptı. "Bir yerine bir şey oldu mu?"

"Hayır," dedim nefes nefese. Aynı zamanda gülüyordum.

"İyi," dedi ve üzerime uzandı. Kendini bana öyle bastırıyordu ki ya bacaklarımı açacaktım ya da ikimizin de narin yerlerinde çürükler oluşması riskini göze alacaktım. Aramızda örtü vardı, zaten ikimiz de giyiniktik ama gözlerinde öyle bir şey vardı ki, bakışları çıplaklığın sebep olacağından bin kat daha mahremdi. Çünkü gözlerinde şehvetten çok daha öte, çok daha gerçek bir his vardı. Başka hiçbir şey olamazdı. Bu aşktı.

Beni öptü. Dudaklarım havaymış, suymuş, yemekmiş ve ben olmasam ölecekmiş gibi öptü. Tam o anda Hemşire Debbie ve aşk hayatım üzerine bahse giren diğerleri içeri girdi. Tanışma partisindeki birinci sınıf öğrencileri gibi çığlık çığlığa bağ-

rışıyorlardı. Ve ben de hemşireleri -fantezilerdeki-nin aksine- çok çalışmaktan içi geçmiş, hayattan bezmiş kadınlar zannederdim, iyi mi?

HasretKardeş